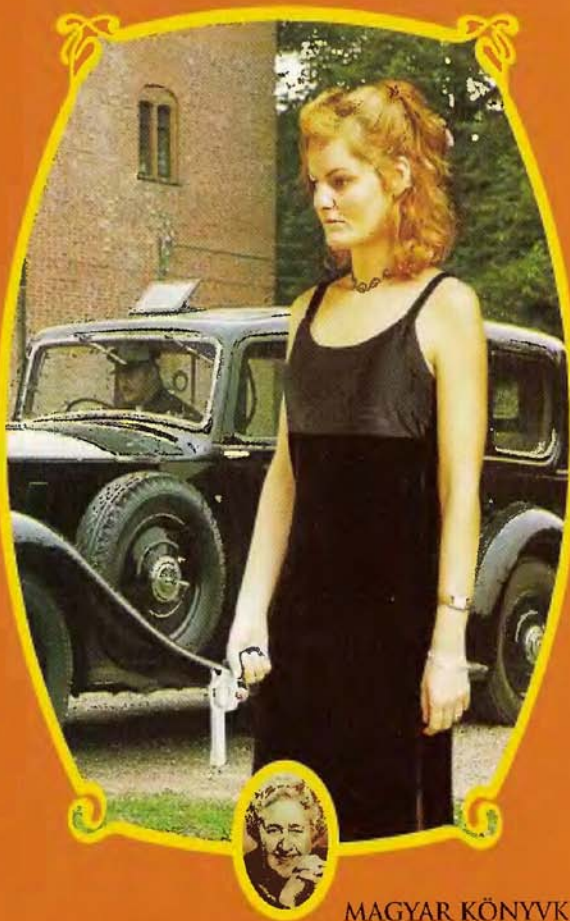

AGATHA CHRISTIE

A VÁRATLAN VENDÉG

Charles Osbourne átdolgozásában

MAGYAR KÖNYVKLUB

Fordította

Kovács Ivett

AGATHA
CHRISTIE

Charles Osborne
A VÁRATLAN VENDÉG

MAGYAR KÖNYVKLUB

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
The Unexpected Guest
© 1999 Agatha Christie Limited

All rights reserved

Hungarian translation © Kovács Ivett, 2003

A magyar könyv támogatója a

HUNGÁRIA
BIZTOSÍTÓ RT
Nyugdíjpénztára
A takarékszövetkezetek partnere

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A Kiadó minden jogot fenntart, részletek közzelésének jogát is az írott és elektronikus sajtóban.

Első kiadás, 7000 példányban

Kiadja a Magyar Könyvklub
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős kiadó Révai Gábor, a Magyar Könyvklub igazgatója
Kiadóvezető Moldova Júlia
Felelős szerkesztő Palkó Katalin
Műszaki vezető Tóth Csaba
Műszaki szerkesztő Császár András
A borítót tervezte Pintér László

Első fejezet

Egy hűvös novemberi éjszakán, nem sokkal éjfél előtt, gomolygó köd borította homályba a fákkal szegélyezett sötét, keskeny utat Dél-Walesben, nem messze a Bristol-csatornától, ahonnan egy ködkürt bús hangja hangzott fel gépiesen néhány percenként. Olykor kutyaugatás hallatszott a távolból, meg egy bagoly szomorú huhogása. Az egyetlen sávnál alig szélesebb úttól a legközelebbi ház is legalább fél kilométernyire állt. Az egyik legsötétebb szakaszon az út elkanyarodott egy tekintélyes kert mélyén álló takaros, háromszintes ház mellett, ahol is egy autó vesztegelt, első kerekével az út menti árok fogságában. A sofőr kétszer vagy háromszor is megpróbált kihajtani az árokból, de miután belátta, hogy hiába próbálkozik, kikapcsolta a motort.

Eltelt egy-két perc, mielőtt a sofőr kiszállt a járműből, és becsapta maga mögött az ajtót. Erős testalkatú, vörös hajú, harmincöt év körüli férfi volt, külsőre az a fajta, aki szívesen tölti az idejét a friss levegőn. Durva szövésű tweedöltönyt viselt, sötét felöltővel és kalappal. Óvatos léptekkel megindult a gyepen át a ház felé, elem-lámpával világítva maga előtt, de félúton megállt, hogy szemügyre vegye a tizennyolcadik szá-

zadi épület elegáns homlokzatát. A ház tökéletes némaságba burkolózott, ahogy a férfi az üvegezett teraszajtó felé közeledett, mely az épület felé eső oldalán helyezkedett el. Miután hátrapillantott a gyepre, melyen az imént áthaladt, valamint a mögötte húzódó útra, egyenesen a teraszajtóhoz lépett, kezét végigfuttatta az üvegen, és bekémlelt. Mivel semmilyen mozgást nem észlelt odabent, bekopogott az ajtón. Nem érkezett válasz, ezért a férfi újra bekopogott, ezúttal hangosabban. Minthogy a kopogása nem vezetett eredményre, megpróbálkozott a kilinccsel. Az ajtó azonnal kinyílt, és a férfi bebörtökált a sötét szobába.

Odabent megállt, hátha hall valamilyen hangot, netán mozgást észlel. Majd megszólalt: „Halló... Van itt valaki?” Elemlámpájával körbepásztázott a helyiségben, mely egy szépen berendezett dolgozószobának bizonyult: a falak mentén könyvespolcok sorakoztak. A szoba közepén egy jóképű, középkorú férfit látott, aki tolószékben ült, arccal a teraszajtó felé, térdét takaró borította. A férfi láthatóan elaludt a székben.

– Jó estét! – köszönt a betolakodó. – Nem akartam megijeszteni. Rendkívül sajnálom. Ez az átkozott kód az oka. Belehajtottam az autómmal az árokba, és halvány fogalmam sincs róla, hol vagyok. Ó, nyitva felejtettem az ajtót. Nagyon sajnálom. – Folytatta a mentegőzést miközben visszament, becsukta a teraszajtót, és behúzta a függönyöket. – Valahol letérhettem a

főútról – magyarázta. – Már több mint egy órája autózom összevissza ezeken a keskeny, kanyargós utakon.

Nem kapott választ.

– Alszik? – kérdezte a betolakodó, ahogy ismét szembefordult a tolószékben ülő férfival. Minthogy továbbra sem kapott választ, elemlámpáját ráirányította a székben ülő arcára, és nyomban megtorpant. A férfi nem nyitotta ki a szemét, nem is mozdult. Ahogy a betolakodó fölébe hajolt, megérintve a vállát, hogy felébressze, a férfi teste előrebillent.

– Szent Isten! – kiáltotta a lámpát tartó idegen. Egy pillanatra mozdulatlanra merevedett, mint aki nem tudja, mihez kezdjen ebben a helyzetben, majd ahogy körbevilágított a szobában, észrevett egy villanykapcsolót az ajtó mellett, és odament, hogy felkapcsolja.

Az egyik asztalon felgyulladt a lámpa. A betolakodó letette az elemlámpáját az asztalra, és fürkésző tekintetét a tolószékben ülő férfira szegezve körbejárta. Észrevett egy másik ajtót, a mellett is volt egy kapcsoló, odament és felkattintotta, mire két, egymástól távol eső asztal lámpája gyulladt fel, a szoba két, gondosan megválasztott pontján. Tett egy lépést a tolószékben ülő férfi felé, de ekkor hirtelen egy szőke hajú, harminc körüli, vonzó nőre lett figyelmes, aki elegáns utcai ruhában és a hozzá illő kabátkában állt egy könyvekkel szegélyezett beugróban a helyiség szemközti oldalán. Két karja erőtellenül lógott a teste mellett, nem mozdult, és egy

szót sem szólt. Úgy tűnt, azon igyekszik, hogy levegőt se vegyen. Egy percig némán meredtek egymásra. Majd a betolakodó megszólalt:

– Ez a férfi... halott!

A nő tökéletesen kifejezéstelen arccal felelt:

– Igen.

– Tudott róla? – kérdezte az idegen.

– Igen.

Az idegen óvatosan a tolószékben ülő férfi felé indult:

– Lelőtték. Egyenesen fejbe. Ki...?

Elharapta a mondatot, ahogy a nő lassan fel-emelte a karját a ruhája rejtekéből. Revolvert tartott a kezében. A férfinak elakadt a lélegzete. Amikor ráébredt, hogy a nő nem fenyegetni akarja, az idegen odasietett, és gyengéden elvette tőle a fegyvert.

– Maga lőtte le? – kérdezte.

– Igen – felelte a nő kis szünet után.

A férfi arrébb lépett, a revolvert letette a tolószék mellett álló asztalkára. Egy pillanatig a holttestre meredve ácsorgott, majd bizonytalanul körbepillantott a szobában.

– A telefon ott van – jegyezte meg a nő az asztal felé intve.

– A telefon? – ismételte meg a férfi. Meglepettnek látszott.

– Ha fel akarja hívni a rendőrséget – folytatta a nő ugyanazon az idegen, kifejezéstelen hangon.

A betolakodó a nőre nézett, mintha nem értené, miről beszél.

– Néhány perc ide vagy oda, nem tesz semmit közölte. – Ebben a ködben egyébként sem lesz könnyű idejutniuk. Szeretnék egy kicsivel többet tudni... – Elhallgatott, a holttestre pillantott. – Ki ő?

– A férjem – felelte a nő. Majd kis szünet után hozzátette: – A neve Richard Warwick. Én Laura Warwick vagyok.

A férfi még mindig a nőt figyelte.

– Értem – mondta végül. – Nem akarna inkább... leülni?

Laura Warwick lassú és kissé bizonytalan mozdulatokkal közelített a kanapé felé. A férfi körülnézett a szobában, és megkérdezte:

– Hozhatok magának egy... italt... vagy valamit? Bizonyára erős sokk érhetett.

– Amikor lelöttem a férjemet? – A nő hangja gúnyosan csengett.

Az idegen, akinek láthatóan sikerült többé-kevésbé visszanyernie a lelki nyugalját, a nő arckifejezését próbálta megfejteni.

– Úgy gondolom, igen. Vagy nem volt más, mint móka és szórakozás?

– Igen, móka és szórakozás... – felelte Laura Warwick érzelemmentesen, miközben leült a kanapéra. A férfi zavartan ráncolta a homlokát.

– De... szeretném... azt az italt – tette hozzá a nő.

A betolakodó levette a kalapját, és egy fotelba dobta, majd a tolószék melletti asztalon álló üvegből töltött egy kis konyakot, és a poharat a

nő kezébe adta. A nő felhajtotta az italt, majd egy kis szünet után a férfi megszólalt.

– Most pedig mondjon el mindent.

Laura Warwick felpillantott az idegenre.

– Nem lenne jobb, ha inkább hívná a rendőrséget? - kérdezte.

– Mindent a maga idejében. Nincs abban semmi rossz, ha egy kicsit beszélgetünk előbb, nem igaz?

Levette a kesztyűjét, betette a felöltője zsebébe, majd nekilátott, hogy kigombolja a kabátját.

Laura Warwick kezdte elveszíteni a higgadságát.

– Én nem... – kezdte. Majd egy kis szünet után folytatta. – Ki maga? Hogy került ide éppen ma éjjel? – Majd időt sem hagyva a válaszra, folytatta, de ekkor már szinte kiáltva: – Az isten szerelmére, mondja már meg, kicsoda maga!

Második fejezet

– Nagyon szívesen – felelte a férfi. Ujjai végigszántottak a haján, majd körülpillantott a szobában, mintha azon tanakodna, hol is kezdje, majd bemutatkozott. – A nevem Michael Starkwedder. Tudom, hogy nem mindennapi név. – Megismételte, immár betűzve. – Mérnök vagyok. Egy angol-iráni vállalatnak dolgozom, és épp nemrégiben tértem vissza az országba, miután hosszabb időt töltöttem a Perzsa-öböl térségében. – Elhallgatott, mintha egy pillanatra felémlett volna benne a Közel-Kelet, vagy azt próbálná eldönteni, mennyire bocsátkozzon részletekbe, majd megvonta a vállát. – Néhány napja érkeztem ide, Walesbe, ismerős tájak után kutatva. Az anyám családja erről a vidékről származik, és úgy gondoltam, veszek itt egy kis házat.

Mosolyogva rázta meg a fejét.

– Az utóbbi két órában – vagy inkább háromban, ha jobban meggondolom – reménytelenül elvesztem. Autóztam fel-alá ezeken a dél-walesi kanyargós utakon, és végül egy árokban kötöttem ki! Sűrű köd mindenütt. Találtam egy kaput, valahogy elbotorkáltam eddig a házig, abban a reményben, hátha sikerül telefonálnom, vagy ha szerencsém van, talán szállást is kapok éjszakára. Megpróbálkoztam a teraszajtó kilin-

csével, és mivel nem volt bezárva, bejöttem. És így találtam rá... – A tolószék felé intett, az előrebukó holttestre.

Laura Warwick kifejezéstelen tekintettel nézett rá.

– Először kopogott az üvegen... többször is – jegyezte meg halkan.

– Igen, így tettem. Senki sem felelt.

Laura visszafojtotta a lélegzetét.

– Nem, nem feleltem. – A hangja olyan halk volt, hogy már szinte suttogott.

Starkwedder a nőt figyelte, mintha azt próbálná megfejteni, mi járhat a fejében. Tett egy lépést a tolószékben heverő test felé, majd visszafordult a kanapén ülő nőhöz.

– Ahogy mondtam, lenyomtam a kilincset, és mivel az ajtó nem volt zárva, bejöttem.

Laura a konyakospoharába meredt. Úgy beszélt, mintha idézne valahonnan:

– „Az ajtó kinyílik, és a váratlan vendég belép.” – Enyhén megborzongott. – Ez a mondat mindig félelemmel töltött el gyermekkoromban. „A váratlan vendég.” – Felvetette a fejét, váratlan látogatóját nézte, majd hirtelen hévvel felkiáltott: – Ó, miért nem hívja a rendőrséget, hogy túlessünk ezen az egészen?

Starkwedder odalépett a székben heverő testhez. – Még nem – jelentette ki. – Talán néhány perc múlva. Megmondaná, miért lőtte le?

Laura hangjában irónia csendült, ahogy felelt:

– Kitűnő indokokkal tudok szolgálni. Először

is, mert ivott. Rengeteget ivott Azonkívül kegyetlen volt. Elviselhetetlenül kegyetlen. Évek óta gyűlöltem. – Látva, hogy szavai nyomán Starkwedder szeme élesen megvillant, dühösen folytatta: – Mégis mit akart hallani?

– Évek óta gyűlölte? – ismételte meg Starkwedder, de mintha csak magában beszélne. Elgondolkodva nézett a holttestre. – De valami... valami különleges... történt ma este, igaz? – kérdezte.

– Ahogy mondja – felelte Laura nyomatékosan. – Valóban történt ma este valami különleges. Szóval... ott feküdt mellette a fegyver az asztalon, felvettem, és... és lelöttem. Ilyen egyszerű. – Türelmetlen pillantást vetett Starkwedderre, miközben folytatta: – Ó, mi értelm van beszélni róla? Végül úgyis fel kell hívnia a rendőrséget. Nincs más kiút. – A hangja elerőtlenedett, ahogy megismételte: – Mincs kiút.

Starkwedder a szoba másik végéből Figyelte.

– Ez nem olyan egyszerű, mint ahogy maga gondolja - jegyezte meg.

– Miért nem olyan egyszerű? – kérdezte Laura. A hangja nyugtalannak tűnt.

Starkwedder megindult felé, és közben lassan, nagyon határozottan mondta:

– Nem olyan könnyű megtennem azt, amire ösztönöz. Maga nő. Még hozzá nagyon vonzó nő.

Laura élesen tekintett rá.

– És ez változtat valamin? – kérdezte.

Starkwedder hangja szinte vidáman csengett, ahogy felelt:

– Elméletben, természetesen, nem. De ami a gyakorlatot illeti, nos, igen, – Átvitte a kabátját a beugróba, letette a fotelba, majd visszatért, és megállt Richard Warwick holtteste fölött.

– Ó, a lovagiasságra céloz – jegyezte meg Laura fásultan.

– Nos, nevezheti kíváncsiságnak is, ha akarja – felelte Starkwedder. – Szeretném tudni, mi ez az egész.

Laura kis szünet után szólalt meg:

– Már elmondtam – mindössze ennyit választott.

Starkwedder lassan körbesétálta Laura férjének holttestét a tolószékben, mintha megbűvöltené volna a látvány. – A puszta tényeket talán elmondta – ismerte el. – De *semmi* többet, csupán a tényeket.

– És bevallottam a kitűnő indítékomat – tette hozzá Laura. – Nincs más, amit mondhatnék. És egyébként is, miért hinné el, amit mondom? Olyan történetet találhatok ki, amelyet akarok. Csak az én szavaim tanúsítják, hogy Richard egy kegyetlen szörnyeteg volt, hogy ivott, és elviselhetetlenné tette számomra az életet... és hogy gyűlöltem.

– Az utolsó kijelentését, azt hiszem, fenntartás nélkül elfogadhatom – mondta Starkwedder. – Végül is akadhatnak bizonyítékok, amelyek alátámasztják. – Ismét a kanapéhoz lépett, és lenézett Laurára. – Bár most már nincs jelentősége, de kissé drasztikus megoldást választott, nem gondolja? Azt mondja, évek óta gyű-

lölte a férjét. Miért nem hagyta el? Az nyilvánvalóan sokkal egyszerűbb lett volna.

Laura bizonytalan hangon felelt:

– Nekem... nincs saját pénzem.

– Drága leányom – mondta Starkwedder – ha bizonyítani tudta volna a kegyetlenséget, a rendszeres italozást meg a többit, törvényesen kimondták volna a válást – vagy a különélést –, és akkor megítéltek volna tartásdíjat, vagy hogy nevezik. – Elhallgatott, válaszra várva.

Minthogy neheze égett a felelet, Laura felállt, és még mindig háttal a férfinak az asztalhoz ment, hogy letegye a poharát.

– Vannak gyermekeik? – kérdezte Starkwedder.

– Mincsenek... Istennek hála, nincsenek – válaszolta Laura.

– Akkor hát, miért nem hagyta el?

Laura zavartan szembefordult vallatójával.

– Nos... – mondta végül – nos, tudja... így én öröklöm az összes pénzt

– Ó, nem, nem fogja – közölte Starkwedder.

– A törvény nem engedi, hogy bűntény eredményeként jusson a vagyonhoz. – Tett egy lépést Laura felé, és azt kérdezte: – Vagy talán azt gondolta...? – Tanácstalanul elhallgatott, majd hozzátette: – *Mit* gondolt?

– Nem tudom, mire kíváncsi – felelte Laura.

– Nem tűnik butának – mondta Starkwedder, és egyenesen a nő szemébe nézett. – Még ha megörökölné is a pénzt, nem sok haszna lenne belőle, ha életfogytiglan bebörtönzik. – Kényel-

mesen helyet foglalt a fotelban, majd hozzátette: – Tegyük fel, hogy nem kopogtam volna be éppen most az ajtón. Mit szándékozott tenni?

– Van ennek bármi jelentősége?

– Talán nincs... de engem érdekel. Milyen történetet adott volna elő, ha én nem rontok be ide, és nem érem tetten? Azt mondta volna, hogy baleset volt? Vagy öngyilkosság?

– *Nem tudom!* – kiáltotta Laura. A hangja végtelenül zaklatottnak tűnt. Visszament a kanapéhoz, leült, a hátát fordítva Starkwedder felé. – Fogalmam sincs róla – tette hozzá. – Mondom, hogy... nem volt időm gondolkodni.

– Nem – bólintott a férfi. – Nem, talán nem volt... Nem hiszem, hogy előre megfontolt szándékkal tette. Talán inkább pillanatnyi felindulásból. A legvalószínűbb, hogy a férje mondott valamit. Így történt?

– Ennek semmi jelentősége, már mondtam – felelte Laura.

– Mit *mondott* a férje? – erősködött Starkwedder. – Mi volt az?

Laura rendíthetetlenül nézett rá.

– Ez olyasvalami, amit sohasem fogok elmondani senkinek – jelentette ki.

Starkwedder a kanapéhoz sétált, és megállt a nő háta mögött.

– A bíróságon meg fogják kérdezni – közölte.

Laura eltökélt arccal válaszolt:

– Nem fogok felelni. Nem kényszeríthetnek rá, hogy feleljek.

– De az ügyvédjének tudnia kell majd – ellen-

kezett Starkwedder. Áthajolt a kanapé felett, és komoly tekintettel folytatta: – Mert az talán mindent megváltoztat.

Laura szembefordult vele.

– Hát, nem látja? – kiáltotta. – Nem érti? Számomra nincs remény. Felkészültem a legrosszabbra.

– Csak azért, mert én bejöttem azon a teraszajtón? És ha nem jöttem volna...

– De bejött! – szakította félbe Laura.

– Igen, bejöttem – ismerte el a férfi. – Következésképpen maga elveszett. Így gondolja?

Laura nem felelt.

– Tessék – mondta a férfi, miközben átnyújtott egy cigarettát a nőnek, majd magának is kivett egyet. – Mos, menjünk csak vissza egy keveset az időben. Már hosszú ideje gyűlölte a férjét, aki ma este valami olyat mondott, amitől maga végleg elveszítette a türelmét. Felkapta a pisztolyt, amely ott volt az asztalon... – Hirtelen elhallgatott, az asztalon heverő fegyverre meredve. – Egyáltalán miért üldögélt itt a férje fegyverrel a keze ügyében? Ez enyhén szólva szokatlan.

– Ó, nem mondta Laura. – A férjem macskákra lövöldözött.

Starkwedder meglepetten nézett a nőre. – Macskákra? – kérdezte.

– Nos, gondolom, ez némi magyarázatra szorul – jegyezte meg Laura lemondóan.

Harmadik fejezet

Starkwedder meglehetősen értetlen arckifejezéssel nézte a nőt.

– Nos? – sürgette.

Laura mély lélegzetet vett. Majd egyenesen maga elé meredve beszélni kezdett.

– Richard valaha vadász volt, nagyvadakat lőtt. – mondta. – Ennek köszönhetően ismerkedtünk meg... Kenyában. Akkor még nagyon más ember volt. Vagy talán csak a jó tulajdonságai kerültek előtérbe, és nem a rosszak. Tudja, voltak jó tulajdonságai is. Nagylelkűség és bátorság. Végtelen bátorság. És női szemmel rendkívül vonzó férfi volt.

Hirtelen felpillantott, mintha most először venne tudomást Starkwedder jelenlétéről. A férfi vizsgozta a pillantását, majd az öngyújtójával tüzet adott előbb a nőnek, majd ő is rágyújtott.

– Mondja tovább - kérte.

– Nem sokkal a megismerkedésünk után összeházasodtunk – folytatta Laura. – Azután, két évvel később rettenetes baleset érte... megtámadta egy oroszlán. Szerencséje volt, hogy élve megúsza, de azóta félig nyomorékként élt, többé nem tudott rendesen járni.

Hátradőlt, már láthatóan lényegesen nyugod-

tabban, Starkwedder pedig egy zsámolyhoz lépett, hogy szembekerüljön vele.

Laura beleszívott a cigarettájába, majd kifújta a füstöt.

– Azt mondják, a balszerencse megacélozza a jellemet. – mondta. – Nos, az övét nem acélozta meg. Sőt inkább a gyengeségei erősödtek. Bosszúvágyó lett, örömét lelte a kegyetlenségben, és rengeteget ivott. Elviselhetetlenné tette az életet mindenki számára ebben a házban, de beletörődtünk, mert... ó, tudja, hogy van ez. „Milyen szörnyű, hogy szegény Richard nyomorék lett.” Persze nem kellett volna mindent eltűrnünk. Most már belátom. Ezzel csak tovább erősítettük benne az érzést, hogy különbözik a többi embertől, és hogy azt tehet, amit csak akar, mert senki sem fogja számon kérni rajta.

Laura felállt, és a fotel mellett álló asztalhoz ment, hogy a cigarettájáról leverje a hamut a hamutartóba. – Egész életében – folytatta – a lövöldözés volt az, amit Richard a legjobban kedvelt. Amikor beköltöztünk ebbe a házba, minden éjjel, miután a többiek aludni tértek, itt üldögélt – a tolószékre mutatott –, és Angell, a... nos, az inasa és általános mindenese, talán ez a helyes kifejezés... Angell hozta a konyakot és a férjem egyik fegyverét, és idekészítette a széke mellé. Azután Richard kinyitotta a teraszajtót, és itt ült, figyelt, leste, mikor villan egy macska szeme, egy kóbor nyúlé vagy akár kutyáé. Természetesen az utóbbi időben nyúl nem sok

akadt. Az a betegség... hogy is nevezik...? Mixymatosis vagy valami hasonló... kipusztította őket. Meglehetősen sok macskát lőtt azonban. – Beleszívott a cigarettájába. – Napközben is lövöldözött rájuk. És madarakra is.

– A szomszédok sosem panaszkodtak miatta? – kérdezte Starkwedder.

– Ó, dehogynem – felelte Laura, miközben visszatért, hogy ismét helyet foglaljon a kanapén. – Tudja, csak néhány éve költöztünk ide. Azelőtt a keleti parton éltünk, Norfolkban. Ott néhány házimacska áldozatul esett Richard kedvtelésének, és rengeteg panasz érkezett miatta. Tulajdonképpen ezért költöztünk ide. Ez a ház meglehetősen elszigetelt. Csupán egyetlen szomszédunk akad néhány kilométeres körzetben. Annál több azonban a mókus, madár és kóbor macska.

Egy pillanatnyi szünetet tartott, majd folytatta.

– A legnagyobb botrány amiatt tört ki Norfolkban, mert egy napon egy asszony jött a házunkhoz, aláírásokat gyűjtött a városi ünnepséghez. Richard lövéseket adott le a nő jobb és bal oldalára, amikor az a kocsibehajtón távozott. Úgy ugrált, mint a nyúl, állította Richard. Fulladozott a nevetéstől, amikor elmesélte nekünk az esetet. Emlékszem, azt mondta, az asszony kövér hátsója úgy remegett, mint a kocsonya. De a nő elmondta a rendőrségen a dolgot, és hatalmas botrány kerekedett belőle.

Azt el tudom képzelni – jegyezte meg Starkwedder gúnyosan.

– De Richard egész jól került ki az ügyből – mondta Laura. – Természetesen minden fegyverhez volt engedélye, és biztosította a rendőrséget, hogy csupán nyulakra szokott lövöldözni velük. Helyreigazította szegény Miss Butterfield vallomását, azt állítva, hogy az ideges öreg hölgy csupán képzelődött, amikor azt hitte, hogy rá céloz, és megesküdött, hogy sosem tenne ilyet. Richard mindig nagyon meggyőző tudott lenni. Könnyedén rávette a rendőröket, hogy higgyenek neki.

Starkwedder felállt a zsámolyról, és Richard Warwick holttestéhez lépett. – Úgy tűnik, a maga férjének meglehetősen bizarr humora volt – jegyezte meg udvariatlanul. Lenézett a tolószék mellett álló asztalkára. – Értem, amit mond – folytatta. – Tehát a fegyver a keze ügyében rendszeres esti jelenség volt. De ma éjszaka egészen biztosan nem remélhette, hogy lő valamit. Ebben a ködben semmiképpen.

– Ó, mindig odakéretett egy fegyvert – felelte Laura. – Minden éjszaka. Olyan volt, mint valami gyerekjáték. Néha a falra lövöldözött, mintákat lyuggatva a tapétába. Ott láthatja, ha akarja. – A teraszajtó felé mutatott. – Ott lent, baloldalt, a függöny mögött.

Starkwedder odament az ajtóhoz, és ahogy elhúzta balra a függönyt, láthatóvá vált a falon egy golyó ütötte lyukakból kirajzolódó minta. – Szent Isten, a saját kezdőbetűit írta fel a falra, „R. W” puskával! Igazán páratlan. – Visszaengedte a függönyt, és ismét Laura felé fordult. – El kell ismer-

nem, kitűnően céloz. Hm, igen. Meglehetősen félelmetes lehetett együtt élni vele.

– Nagyon is bólintott Laura hevesen. Már már hisztérikusan felpattant a kanapéről, és a hívatlan vendéghez sietett. – Muszáj erről és csakis erről beszélnünk? – kérdezte kétségbeesetten. – Ezzel csupán késleltetjük azt, aminek végül úgyis meg kell történnie. Hát nem érti, hogy mindenképpen hívnia kell a rendőrséget? Nincs más választása. Hát nem érti, hogy sokkal kíméletesebb lenne, ha most azonnal megtenné? Vagy azt akarja, hogy én telefonáljak? Erről van szó? Jól van, megteszem.

Gyorsan a telefonhoz lépett, és felemelte a kagylót, de Starkwedder odasietett mellé, és rátette a kezét a kezére.

– Előbb beszélnünk kell – mondta.

– Már beszélünk – ellenkezett Laura. – És egyébként sincs miről beszélni.

De igen, van – erősködött a férfi. – Mondhatjuk, hogy megbolondultam. De keresnünk kell valami kiutat.

– Kiutat? A számomra? – kérdezte Laura. A hangja hitetlenül csengett.

– Igen. A maga számára. – A férfi néhány lépést távolodott, majd visszafordult, hogy szembenézzen a nővel. – Mennyi bátorság szorult magába? Tudna hazudni, ha szükség lenne rá... meggyőzően hazudni?

Laura a férfira meredt.

– Maga megőrült – mindössze ennyit felelt.

– Talán igen bólintott Starkwedder.

Laura döbbenetesen rázta meg a fejét.

– Ön nem tudja, mit tesz – mondta.

– De, pontosan tudom, mit tesz – felelte a férfi. – Bűnrészessé válok magam is.

– De miért? – kérdezte Laura. – Miért?

Starkwedder egy pillanatig a nőt figyelte, mielőtt válaszolt:

– Valóban, miért? – ismételte meg a kérdést.

Lassan, határozottan beszélt. – Gondolom, azon egyszerű oknál fogva, hogy maga nagyon vonzó nő, és nem szívesen gondolok arra, hogy a legszebb éveit egy börtönben sínylődve töltsé. Ez véleményem szerint éppoly rettenetes, mint kötéllel a nyakán lógni a halál beálltáig. És ami magát illeti, a helyzet a legkevésbé sem ígérkezik kedvezőnek. A férje magatehetetlen beteg volt. Bárminemű bizonyítékot arra nézve, hogy provokáció történt, egyedül a maga szavai adhatnak, azok a szavak, amelyeket egyáltalán nem szeretne kimondani. Mindezek következtében kevéssé valószínű, hogy a bíróság felmentené.

Laura komolyan nézett a férfira. – Maga nem ismer engem – mondta. – Minden, amit mondtam, lehetett hazugság is.

– Lehetett – bólintott Starkwedder vidáman. – És én talán egy nagy balek vagyok. De hiszek magának.

Laura elfordult, majd leereszkedett a zsámolyra, háttal a férfinak. Néhány percig egy szó sem hangzott el. Majd szembenézett a férfival, tekintetében hirtelen remény csillant, kérdően fürkészs-

te a hívatlan vendéget, majd alig észrevehetően bólintott. – Igen – mondta. – Tudok hazudni, ha szükséges.

Remek – kiáltotta Starkwedder elszántan. – Most pedig beszéljen, beszéljen gyorsan. – A tolószék melletti asztalhoz sietett, és lepöckölte a cigarettájáról a hamut a hamutartóba. – Először is, pontosan kik vannak a házban? Kik laknak itt?

Pillanatnyi habozás után Laura beszélni kezdett, szinte gépiesen. – Itt van Richard édesanyja – mondta. – Aztán Benny – Miss Bennett, de mi Bennynek hívjuk –, ő házvezetőnő és titkárnő egy személyben. Korábban kórházi nővérként dolgozott. Már évek óta velünk él, és hűségesen ragaszkodik Richardhoz. Aztán itt van Angell. Őt már, azt hiszem, említettem. Angell ápoló, és... nos, inas, azt hiszem. Általában véve ő gondoskodik Richardról.

– Vannak olyan cselédek is, akik itt laknak a házban?

– Nem, nincsenek bentlakó cselédeink, csupán olyanok, akik napközben jönnek. – Laura néhány másodpercig hallgatott. – Ó... majdnem elfelejtettem – tette hozzá. – És Jan is itt van, természetesen.

– Jan? – kérdezte Starkwedder élesen. – Ki az a Jan?

Laura zavart pillantást vetett a férfitra, mielőtt válaszolt. Majd kissé vonakodva szólalt meg: – Ő Richard féltestvére, az öccse. Jan... velünk él.

Starkwedder odasétált a zsámolyhoz, ahol a nő ült. – Gyerünk, folytassa – erősködött. – Mi az Jannel kapcsolatban, amit nem akar elmondani nekem?

Pillanatnyi habozás után Laura beszélni kezdett, de hallani lehetett, hogy alaposan megfontolja a szavait. – Jan igazán kedves fiú – mondta. – Rendkívül ragaszkodó és jószívű. De... de nem egészen olyan, mint mások. Úgy értem, Jan... az, akit értelmi fogyatékosnak neveznek.

– Értem – mormolta Starkwedder együtt érzően. – De maga nagyon szereti őt, igaz?

– Igen – ismerte el Laura. – Igen... nagyon szeretem. Ezért... valójában ezért nem tehettem meg, hogy egyszerűen elmegyek, és elhagyom Richardot. Jan miatt. Tudja, ha Richard egyedül dönthetett volna, intézetbe küldte volna Jant. Egy olyan helyre, ahol a szellemileg visszamaradottak élnek.

Starkwedder lassan körüljárta a toloszékot, töprengve fürkészve Richárd Warwick holttestét. – Már értem – mormolta. – Ezzel a fenyegetéssel tartotta a hatalmában? Hogy ha elhagyja, intézetbe küldi a fiút?

– Igen - felelte Laura. – Ha... ha hittem volna benne, hogy tudok elég pénzt keresni ahhoz, hogy eltartsam Jant és magamat... de valószínűleg nem lettem volna képes rá. És egyébként is, természetesen Richard volt a fiú törvényes gyámja.

– És Richard kedves volt hozzá? – kérdezte Starkwedder.

– Néha felelte Laura.

– És amikor nem?

– Richard... nos, gyakran beszélt arról, hogy elküldi Jant – magyarázta Laura. – Azt mondta neki: „Kedvesek lesznek hozzád, fiú. Gondoskodnak majd rólad. És biztos vagyok benne, hogy Laura elmegy és meglátogat majd egyszer-kétszer egy évben.” A végletekig felzaklatta ezzel Jant, aki rémülten könyörgött, sírt, remegett. Akkor aztán Richard hátradőlt a székében, és kitört belőle a nevetés. Hátravetette a fejét, és nevetett, nevetett, nevetett.

– Értem – bólintott Starkwedder, és figyelmesen nézte a nőt. Egy kis szünet után, elgondolkodva megismételte: – Értem.

Laura sietve felállt, és a fotel mellett álló asztalhoz ment, hogy eloltsa a cigarettáját. – Nem kell hinnie nekem – kiáltotta. – Egyetlen szavamat sem kell elhinnie. Nem tudhatja, hogy nem csupán most találom-e ki az egészet.

– Már mondtam, hogy vállalom a kockázatot – válaszolta Starkwedder. – Most pedig – folytatta –, milyen ez a hogyishívják, Bennett... Benny? Éles eszű? Okos?

– Benny rendkívül rátermett és ügyes – közölte Laura.

Starkwedder váratlanul csettintett egyet. – Valami eszembe jutott – mondta. – Hogyan lehetséges, hogy a házban senki sem hallotta meg a lövést ma éjjel?

– Nos, Richard édesanyja már elég idős, és kissé süket – felelte Laura. – Benny szobája a ház másik végén található, és Angell lakrésze is eléggé elszigetelt, és párnázott ajtaja van. És aztán persze itt van a kis Jan. Ő éppen fölötünk lakik. De korán megy lefeküdni, és nagyon mélyen alszik.

– Ez az egész rendkívül szerencsés helyzetnek látszik – jegyezte meg Starkwedder.

Laura arcán értetlenség tükröződött. – Mit akar ezzel mondani? – kérdezte. – Hogy esetleg öngyilkosságnak tüntethetjük fel az esetet?

A férfi ismét a holttestre pillantott.

– Nem – mondta a fejét rázva. – Attól tartok, öngyilkosságra nincs esély. – Odasétált a tolószékhez, és egy percig figyelmesen nézte Richard Warwick holttestét. – Feltételezem, hogy jobbkezes volt.

– Igen – bólintott Laura.

– Igen, ettől félttem. Ebben az esetben lehetetlennek látszik, hogy ilyen szögből lője meg magát - jelentette ki, Warwick bal halántékára mutatva. – Azonkívül nincsenek roncsolódásra utaló nyomok sem. – Néhány másodpercig gondolkodott, majd hozzátette: – Nem, a fegyvernek egy bizonyos távolságból kellett elsülnie. Öngyilkosság kizárva. – Ismét tartott egy kis szünetet, mielőtt folytatta: – De baleset lehetett, természetesen. Végső soron, lehetett baleset.

Hosszabb hallgatás után nekilátott, hogy felvázolja, mi jár a fejében.

– Nos, tegyük fel, például, hogy én idejöt-

tem ma este. Ahogy valóban ide is jöttem. Bebotorkáltam ezen az ajtón át. – Odament a teraszajtóhoz, és eljátszotta a jelenetet, ahogy óvatosan belép a szobába. – Richard azt hitte, hogy tolvaj vagyok, és vaktában rám lőtt. Nos, ez meglehetősen valószínű, azok után, amit maga elmesélt nekem a férje hőstetteiről. Akkor én odamentem hozzá – Starkwedder a tolószékben fekvő holttesthez sietett –, és elvettem tőle a fegyvert...

Laura lelkesen félbeszakította:

– Ami dulakodás közben elsült... igaz?

– Igen – bólintott Starkwedder, de azonnal helyesbített is. – Nem, ez nem lesz jó. Ahogy mondtam, a rendőrök azonnal látni fogják, hogy a fegyver nem olyan közelről sült el. – Néhány pillanatig gondolkodott, majd folytatta. – Nos, mondjuk, hogy elvettem tőle a fegyvert. – Megrázta a fejét, és elégedetlenül legyintett. – Nem, ez sem jó. Ha egyszer elvettem tőle, minek lőttem volna le? Nem, attól tartok, ez túl erőltetett.

Felsóhajtott.

– Jól van – hozta meg a döntést –, maradjon gyilkosság. Hamisítatlan és nyilvánvaló gyilkosság. De egy idegen elkövetővel. Ismeretlen személy vagy személyek által elkövetett gyilkosság. – Odasétált a teraszajtóhoz, félrehajtotta a függönyt, és kinézett, mintha ihletet keresne.

– Egy igazi tolvaj, például? – javasolta Laura segítőkészen.

Starkwedder egy pillanatig fontolgatta a lehetőséget, majd azt felelte:

– Nos, azt hiszem, *elkövethette* volna egy tolvaj is, de azért egy kicsit hamisan cseng a dolog. – Kis szünet után folytatta: – És mi a véleménye egy ellenségről? Kissé talán melodramatikusan hangzik, de abból, amit a férjéről elmondott, Mr. Warwick olyan embernek tűnik, akinek lehettek ellenségei. Igazam van?

– Hát, igen – bólintott Laura, lassan és bizonytalanul formálva a szavakat. – Feltételezem, hogy Richardnak voltak ellenségei, de...

– Most tegye félre egy kicsit az ellenvetéseit – vágott közbe Starkwedder, eloltotta a cigarettáját a tolószék melletti asztalkánál, és elindult a kanapén ülő nő felé. – Mondjon el mindent Richard ellenségeiről. Az Egyes Számú, gondolom, Miss... tudja, Miss Remegő Hátsó... az a nő, akit a férje körbelövöldözött. De nem hinném, hogy a hölgyet a lehetséges gyilkosok közé sorolhatjuk. Feltehetően még mindig Norfolkban él, és egy kissé elvadult fantaziálásnak érzem, hogy vásárol egy másodosztályú menetérti jegyet Walesbe, hogy lelője Mr. Warwickot. Ki van még? – sürgette a nőt. – Ki neheztelhetett még rá?

Laura határozatlannak látszott. Felállt, bizonytalanul lépkedett, és kigombolt néhány gombot a kabátkáján.

– Nos – kezdte óvatosan –, volt egy kertész, körülbelül egy évvel ezelőtt. Richard felmondott neki, és nem volt hajlandó ajánlólevelet írni. A férfit rendkívüli haragra gerjesztette az eset, és többször meg is fenyegette Richardot.

– Ki volt ez a kertész? – kérdezte Starkwedder – Helybéli fickó?

– Igen-felelte Laura. – Llanfechanból jött, ami körülbelül hat kilométerre fekszik innen. – Levette a kabátkáját, és a kanapé karfájára fektette.

Starkwedder elgondolkodott. – Nem táplálok sok reményt a maga kertésze iránt – mondta a nőnek. – Fogadni mernék, hogy elő tud állni egy takaros, „otthon ültem” alibivel. Ha pedig nincs alibije, vagy csupán a felesége tudja megerősíteni vagy alátámasztani a szavait, akkor végül oda jutunk, hogy a szegény fickót olyasmivel fogják vádolni, amit nem követett el. Nem, ez nem lesz jó. Amire nekünk szükségünk van, az valami ellenség a múltból, akire nem olyan könnyű rábukkanni.

Laura lassan körbesétált a szobában, és gondolkodni próbált, miközben Starkwedder folytatta.

– Mit szólna valakihez Richard tigris- és oroszlánvadász napjaiból? Valaki Kenyában, vagy Dél-Afrikában, vagy Indiában? Olyan helyen, ahol a rendőrök nem egykönnyen akadnak a nyomára.

– Bárcsak jobban forogna az agyam – panaszkolta Laura kétségbeesetten. – Bár vissza tudnék emlékezni! Ha legalább néhány történet eszembe jutna azokról az időkről, amiket Richard mesélt nekünk olykor.

– Az úgyis csak akkor lenne az igazi, ha akadna a kezünk ügyében néhány csinos kis kellek – mormolta Starkwedder. – Tudja, egy szikh turban hanyagul a konyakosüvegre vetve, vagy egy

Mau Mau kés, esetleg egy mérgezett nyíl. – Megdörzsölte a homlokát, hogy jobban tudjon összpontosítani. – A pokolba az egésszel! – kiáltotta. – Nekünk olyasvalakire van szükségünk, akit sérelem ért, akinek Richard kárt okozott. – Laura felé lépett, és sürgetni kezdte. – Gondolkozzon, asszonyom! Gondolkozzon, gondolkozzon!

– Én... képtelen vagyok – felelte Laura, és a hangja elcsuklott kétségbeesésében.

– Elmondta, hogy milyen ember volt a férje. Bizonyára voltak kényes ügyei stb. Ördög és pokol, kellett, hogy legyen *valami!* – tört ki belőle.

Laura fel-alá járkált a szobában, és elkeseredetten igyekezett visszaemlékezni.

– Valaki, aki megfenyegette. Akár egy jogos sérelem miatt – igyekezett segíteni Starkweder.

Laura abbahagyta a járkálást, és szembefordult a férfival.

– Volt egy eset... csak most jutott eszembe – kezdte. Lassan beszélt. – Volt egy férfi, akinek Richard elgázolta a kisleányát.

Negyedik fejezet

Starkwedde r Laurára meredt. – Richard elgázolt egy gyereket? – kérdezte izgatottan. – Mikor történt ez?

– Körülbelül két évvel ezelőtt – felelte Laura. Amikor még Norfolkban éltünk. A gyerek apja jó párszor megfenyegette Richardot akkoriban.

Starkwedder leült a zsámolyra.

– Ez már realisabb lehetőségnek hangzik – állapította meg. – Mondjon el mindent, amire vissza tud emlékezni a férfival kapcsolatban.

Laura egy pillanatig gondolkodott, majd beszélni kezdett.

– Richard Cromerből autózott visszafelé – mondta. – Túlságosan sokat ivott, ami persze egyáltalán nem volt szokatlan nála. Keresztülhajtott egy kisebb falun körülbelül kilencven kilométeres sebességgel, enyhe cikcakkban, természetesen. A gyerek – egy kisfiú – kifutott az útra a helyi fogadóból... Richard pedig elütötte, és a fiú azonnal szörnyethalt.

– Úgy érti – kérdezte Starkwedder –, hogy a férje tudott autót vezetni a fogyatékosága ellenére?

– Igen, tudott. Nos, speciálisan átalakított autónak kellett lennie, olyan irányítási rendszer-

rel, amit kezelni tudott... de igen, azt az autót el tudta vezetni.

– Értem – mondta Starkwedder. – Mi történt a kisgyerek ügyében? A rendőrök bizonyára felősségre vonták Richardot gondatlanságból elkövetett emberölésért.

– Megvolt a tárgyalás, természetesen – magyarázta Laura. Némi keserűség vegyült a hangjába, ahogy hozzátette: – Richardot felmentették minden vád alól.

– Voltak szemtanúk? – kérdezte Starkwedder.

– Nos – felelte Laura –, ott volt a gyerek apja. Láta, hogyan történt az eset. De ott volt egy kórházi ápolónő is – Warburton nővér –, aki bent ült az autóban Richard mellett. Ő is vallomást tett, természetesen. És állítása szerint az autó nem haladta meg az ötven kilométeres sebességet, és Richard csupán egyetlen pohár sherryt fogyasztott. Azt mondta, hogy a baleset elkerülhetetlen volt... a kisfiú teljesen váratlanul rohant elő, egyenesen az autó elé. A rendőrök *neki* hittek, és nem a fiú apjának, aki azt állította, hogy a jármű rendkívül gyorsan és összevissza haladt. Érthető módon, a szegény férfi... meglehetősen erőszakosan nyilvánította ki az érzéseit. – Laura a fotelhoz lépett, és hozzátette: – Tudja, *bárki* elhitte volna Warburton nővér szavait. Úgy festett, mint az őszinteség, megbízhatóság, pontosság, józan ítélőképesség és minden ilyesmi megtestesülése.

– Maga nem volt az autóban? – kérdezte Starkwedder.

– Nem, nem voltam – felelte Laura. – Otthon voltam.

– Akkor honnan tudja, hogy az a hogyishívják nővér nem az igazat vallotta?

– Ó, az egész ügyről meglehetősen nyíltan beszélt Richard – jegyezte meg keserűen a nő. – Azután, hogy visszajöttek a tárgyalásról... nagyon tisztán emlékszem mindenre. Azt mondta: „Bravó, Warby, kitűnő előadás volt! Valószínűleg sikerült megmentened egy kellemetlen börtönbüntetéstől.” Mire a nővér azt felelte: „Pedig nem érdemelted meg, hogy megúszd a büntetést. Tudod, hogy túl gyorsan hajtottál. Kár azért a szegény kisgyerekért!” Akkor Richard azt mondta neki: „Ó, ne is törődj vele! Busásan megjutalmaztalak a hűségédért. És egyébként is, mit számít egy poronttyal több vagy kevesebb ezen a túlzásfolt világon? Jobban járt, hogy időben kikerült belőle. *Én* nem fogok rosszul aludni miatta, arról biztosíthatlak.”

Starkwedder felállt a számolýról, és a válla fölött Richard Warwick holttestére pillantva, komoran megjegyezte:

– Minél többet tudok meg a férjéről, annál jobban hajlok arra a véleményre, hogy ami ma este történt, az menthető emberölés volt, és nem gyilkosság. – Laura felé közelítve hozzátette: – Lássuk csak! Ez a férfi, akinek a fiát elgázolták. A gyerek apja. Mi a neve?

– Valami skót név, azt hiszem – felelte Laura. – Mac... Mac valami... MacLeod? MacCrae...? Nem emlékszem.

– Meg kell próbálnia visszaemlékezni – erősködött Starkwedder. – Gyerünk, sikerülnie kell. Még mindig Norfolkban él?

– Nem, nem – válaszolta Laura. – Csupán látogatóban járt ott. A felesége rokonainál, azt hiszem. Mintha úgy rémlene, hogy Kanadából érkezett.

– Kanada... szép nagy távolságra fekszik innen – jegyezte meg Starkwedder. – Sok időbe telik majd a felkutatása. Igen – folytatta a kanapé mögé lépve –, igen, azt hiszem, ebben rejlenek lehetőségek. De az Isten szerelmére, próbálja felidézni a férfi nevét. – A beugróban álló fotelra dobott kabátjához sietett, kivette a kesztyűjét a zsebéből, és felhúzta. Majd kutató pillantással körülnézett a szobában, és megkérdezte: – Akad valahol egy újság?

– Újság? – kérdezte Laura meglepetten.

– Nem mai – magyarázta a férfi. – Tegnap vagy tegnapelőtti jobb lenne.

Laura felemelkedett a kanapéról, és a fotel mögött álló szekrényhez lépett.

– Akad néhány régebbi ebben a szekrényben. Tűzgyújtáshoz tartjuk őket – magyarázta.

Starkwedder odalépett mellé, és kivett egy újságot. Miután ellenőrizte a dátumot, közölte:

– Ez kitűnő. Épp, amire szükségünk van. – Bezárta a szekrény ajtaját, letette az újságot az asztalra, és az egyik fiókból elővett egy ollót.

– Mit akar tenni? – kérdezte Laura.

– Gyártunk egy kis bizonyítékot. – Összecsatintotta az ollót, mintegy nyomatékképpen.

Laura értetlenül meredt a férfira.

– De tegyük fel, hogy a rendőrök megtalálják azt az embert – mondta. – Akkor mi történik?

Starkwedder sugárzott az elégedettségtől.

– Ha még mindig Kanadában él, akkor a keresés nem kevés munkával jár majd – jelentette ki önelégülten. – És mire rátalálnak, egészen biztosan lesz alibije a mai estére. Több ezer kilométer távolságban lenni innen, mindenképpen elfogadható mentség. Akkorra pedig már egy kicsit késő lesz ahhoz, hogy kutakodni kezdjenek itt, a házban. Mindenképpen ez tűnik a legjobb megoldásnak. Egy kis haladékkal távolabb kerülünk az egész esettől.

Laura nyugtalannak látszott.

– Nekem nem tetszik a dolog – mondta kételkedve.

Starkwedder tekintete egy kissé kimerültnek látszott.

– Drága leányom dorgálta a nőt –, nem engedheti meg magának, hogy válogatós legyen. Azonban a férfi nevére vissza kell emlékeznie.

– Nem tudok, már mondtam, hogy nem megy – hajtogatta Laura.

– Nem MacDougall volt véletlenül? Vagy Mackintosh? – sorolta Starkwedder segítőkészen.

Laura néhány lépést távolodott a férfitől, a kezét a fülére szorítva.

– Hagyja abba! – kiáltotta. – Csak még job-

ban összezavar. Már abban sem vagyok biztos, hogy MacValaminek hívták.

– Nos, ha nem tud visszaemlékezni, akkor nem tud – hagyta rá Starkwedder. – Így enélkül kell megoldanunk a dolgot. Nem emlékszik a napra véletlenül, vagy valami ehhez hasonló hasznos adatra?

– Ó, a dátumot meg tudom mondani – jelentette ki Laura. – Május tizenötödike volt.

Starkwedder meglepetten kérdezte: – Hogy az ördögbe emlékszik erre ilyen pontosan?

Keserűség csendült meg Laura hangjában, ahogy felelt: – Mert a születésnapomon történt.

– Értem... igen... nos, ez megoldja egy apró problémánkat – állapította meg Starkwedder. – És van egy kis szerencsénk is. Ez az újság tizenötödikei. – Gondosan kivágta a dátumot jelző számokat.

Laura a férfi mellé lépett az asztalhoz, és a válla fölött figyelve Starkwedder mozdulatait, rámutatott, hogy az újságon szereplő dátum nem november tizenötödike volt, hanem május. – Igen – ismerte el a férfi –, de a számok jelentik a legnagyobb nehézséget. Most a május. A május rövid szó... á, igen, itt egy M. Most egy Á, egy J, egy U és egy S.

– Mi az ördögöt művel? – kérdezte Laura.

Starkwedder mindössze annyit felelt, miközben leült az íróasztal előtt álló székbe: – Van ragasztója?

Laura már éppen kivette volna a ragasztós tubust az asztal egyik rekeszéből, amikor a férfi

megállította. – Ne, ne érjen hozzá – utasította. Megfogta a ragasztós tubust a kesztyűs kezével, és lecsavarta a kupakot. – Hogyan legyünk bűnözők, egyetlen könnyű leckében – folytatta. – És igen, itt egy üres jegyzetömb... az a fajta, amit mindenhol árusítanak a Brit-szigeteken. Kivett egy jegyzetömböt az íróasztal egyik rekeszéből, és félragasztotta a szavakat és a betűket egy üres lapra. – Nos, ezt figyelje, egy... kettő... három... egy kicsit nehéz feladat kesztyűben. De készen is vagyunk. „Május 15. Visszafizetve.” Ó, a „15” lejött. – Vissza ragasztotta a számokat. – Na, ez az. Hogy tetszik?

Letépte a papírt a jegyzetömről, és megmutatta a nőnek, azután Richard Warwick tolokocsiban fekvő holttestéhez lépett. Betesszük szépen ide, a zakójának a zsebébe, így ni. – Ahogy megtette, a mozdulat következtében váratlanul egy öngyújtó esett a földre. – Hohó, ez micsoda?

Laura élesen felsikoltott, és megpróbálta megszerezni az öngyújtót, de Starkwedder gyorsabb volt, és máris a kezében tartva vizsgálgatta a tárgyat.

– Adja ide - kiáltotta Laura elfúló lélegzettel. – Adja ide!

Starkwedder meglepetten átadta a nőnek.

– Ez... ez az én öngyújtóm – magyarázkodott Laura teljesen feleslegesen.

– Rendben, a maga öngyújtója – bólintott a férfi. – Emiatt nem kell úgy kétségbeesnie. – Für-

készve tekintett a nőre. – Úgye nem fogja elveszíteni a lélekjelenlétét?

Laura otthagya a férfit, és a kanapéhoz ment. Közben beletörölte az öngyújtót a szoknyájába, mintha a lehetséges ujjlenyomatokat igyekezne eltüntetni, és gondosan ügyelt rá, hogy Starkwedder ne vehesse észre, mit csinál. – Nem, természetesen nem veszítem el a lélekjelenlétem – nyugtatta meg a férfit.

Miután megbizonyosodott róla, hogy a felragasztott üzenet biztonságban ott lapul Richárd Warwick felső zsebében, Starkwedder visszament az asztalhoz, visszatette a ragasztós tubusra a kupakot, lehúzta a kesztyűjét, elővett egy zsebkendőt, és Laurára pillantott.

– Ezzel megvolnánk! – jelentette be. – Minden készen áll a következő lépéshez. Hol van az a pohár, amiből az imént ivott?

Laura felemelte a poharat az asztalról. Az öngyújtót otthagyva odavitte a poharat Starkweddernek. A férfi elvette tőle, és már éppen nekilátott volna, hogy letörölje róla az ujjlenyomatokat, de megállt. – Nem – mormolta. – Nem, ez ostobaság lenne.

– Miért? - kérdezte Laura.

– Nos, ujjlenyomatoknak lenniük kell – magyarázta a férfi –, a poháron és az üvegen egyaránt. Egyrészt az inastól, és valószínűleg a maga férjétől is. Ha egyáltalán nincsenek ujjlenyomatok, az gyanúsan festene a rendőrség szemében. – Kortyolt egyet a kezében tartott pohárból. – Most pedig keresnem kell valami indokot az

enyémre – tette hozzá. – Egy bűntény nem egyszerű dolog, igaz?

Laura hirtelen előtörő szenvedéllyel kiáltott fel:

– Ó, ne tegye! Ne keveredjen bele ebbe! Még végül *magát* fogják gyanúsítani!

Starkwedder elmosolyodott.

– Ó, én egy igen nagy tiszteletnek örvendő ember vagyok... minden gyanú felett állok. De bizonyos értelemben máris bele vagyok keveredve. Minthogy az autóm ott áll kint, beleragadva az árokba. Ne nyugtalankodjon azonban, némi hamis tanúzás és egy kis módosítás az időtényezőn... ez a legrosszabb, amit felhozhatnak ellenem. És erre sem fog sor kerülni, ha maga rendesen játssza a szerepét.

Laura ijedten ült a zsámolyon, háttal a férfinak. Starkwedder tett egy kört, hogy szembekeverüljön vele. – Most pedig – mondta a nőnek – készen áll?

– Készen... mire? – kérdezte Laura.

– Gyerünk, össze kell szednie magát – sürgette a férfi.

Laura egészen kábultnak tűnt, ahogy suttogta: – Olyan ostobának... érzem magam... én... nem tudok gondolkodni.

– Nem kell gondolkodnia – mondta Starkwedder. – Csupán utasításoknak engedelmeskednie. Nos, a terv a következő. Először is, akad valami égő tűz valahol a házban?

– Égő tűz? – Laura elgondolkodott, azután azt felelte: – Igen, a vízmelegítőben.

– Remek.

A férfi az asztalhoz lépett, fogta az újságot, és beletekerte a papírfecniket. Visszament a nőhöz, és a kezébe adta a tekerceset.

– Most pedig - utasította – az első dolog, amit tesz, hogy bemegy a konyhába, és ezt bedobja a bojlerbe. Azután felmegy az emeletre, levetkőzik, és felveszi a hálóköntösét... vagy pongyoláját, vagy amije van. – Egy pillanatra elhallgattott. – Van aszpirinje?

Laura értetlenül felelte:

– Igen.

Beszéd közben szöve tovább a tervet, Starkwedder folytatta:

– Nos... húzza le a gyógyszeres üveg tartalmát a vécén. Azután menjen át valakihez... az anyósához, vagy Miss... mi a neve... Bennett-hez... és mondja meg neki, hogy fáj a feje, és aszpirinre van szüksége. És akkor, amíg ezzel a valakivel beszél ne felejtse el nyitva hagyni az ajtót –, meghallja majd a lövést.

– Milyen lövést? – kérdezte Laura a férfitra meredve.

Starkwedder felelet nélkül a tolószék mellett álló asztalhoz ment, és a kezébe vette a fegyvert.

– Igen, igen – mormolta tünődve. – Arról majd én gondoskodom. – A fegyvert vizsgálgatta. – Hm. Külföldi gyártmánynak gondolnám... háborús emlék, igaz?

Laura felemelkedett a zsámolyról. – Nem tudom – felelte. Richardnak sok külföldi pisztolya volt.

– Kíváncsi lennék rá, hogy szerepel-e a nyilván-

tartásban – mondta Starkwedder szinte önmagának, még mindig a kezében tartva a fegyvert.

Laura leült a kanapéra. – Richardnak volt engedélye... ha így nevezik... engedély az egész gyűjteményéhez - magyarázta.

– Igen, feltételezem, hogy volt. De ez még nem jelenti azt, hogy nyilvántartásba vették az ő nevén. Igazság szerint a legtöbb ember meglehetősen hanyagul kezeli az ilyen adminisztrációs dolgokat. Van valaki, aki biztosan azonosítani tudja majd?

– Talán Angell – mondta Laura. – Van ennek jelentősége?

Starkwedder tett néhány lépést, miközben felelt.

– Nos, ahogy összeállítottuk a történetet, az öreg MacValami – annak a gyerekek az apja, akit Richard elgázolt – minden valószínűség szerint dühödten ront be, vérre, mennydörgésre és bosszúra szomjazva, a saját fegyverével a kezében. De végső soron felvázolható egy másik történet is. Ez az ember – akárki legyen is – beront ide. Richard féléber állapotban felkapja a fegyverét. A másik fickó kicsavarja a kezéből, és lő. Elismerem, egy kicsit vadul hangzik, de működnie kell. Vállalnunk kell egy kis kockázatot, anélkül nem megy.

Letette a fegyvert a toloszék melletti asztalra, és a nőhöz lépett.

– Lássuk csak – folytatta – mindenre gondoltunk? Nagyon remélem. Az, hogy negyed órával vagy húsz perccel korábban lőtték le, nem

lesz nyilvánvaló addigra, mire a rendőrök megérkeznek. Végigautózni ezeken az utakon ilyen sűrű ködben, nem lesz könnyű feladat a számukra. – Odament a teraszajtót takaró függönyhöz, felemelte, és megnézte a falba lőtt lyukakat. „R.W”. Kitűnő. Megpróbálom hozzátenni a második pontot.

Visszaengedte függönyt, és odament a nőhöz.

– Amikor meghallja a lövést – utasította Laurát –, mutasson riadalmat, és hozza Miss Bennettet – vagy bárkit, akit össze tud szedni ide le, a dolgozószobába. Maga nem tud semmiről. Lefeküdt aludni, erős fejfájásra ébredt, és elindult, hogy aszpirint szerezzen... ez minden, amit tud. Érthető?

Laura bólintott.

– Remek – mondta Starkwedder. – A többit hagyja rám. Jobban érzi magát?

– Igen, azt hiszem – suttogta Laura.

– Akkor menjen, és tegye a dolgát – parancsolta.

Laura habozott.

– Nem kellene ezt tennie – intette megint a férfit. – Nem kellene. Nem lenne szabad belekeverednie.

– Erről egy szót se többet – ellenkezett Starkwedder. – Mindenkinek mást jelent a hogy is fogalmaztunk az imént? – móka és szórakozás. Önnek az volt a móka és szórakozás, amikor lelőtte a férjét. Nekem pedig most ez itt. Maradjunk annyiban, hogy mindig megvolt bennem a titkos vágy arra, hogy lássam, hogyan boldo-

gulnék egy detektívtörténettel a való életben.
– Egy gyors, megnyugtató mosolyt vetett a nőre.
– Most pedig, meg tudja tenni mindazt, amit mondtam?

Laura bólintott. – Igen.

– Jól van. Ó, látom, van órája. Remek. Milyen időt mutat?

Laura a férfi felé fordította a karóráját, aki hozzáigazította a sajátját.

– Már csak tíz perc van egészíg – jegyezte meg.
– Hagyok magának három... nem, négy... percet. Négy percet, hogy elmenjen a konyhába, bedobja azt a papírt a bojlerbe, felmenjen az emeletre, levetközzön és köntösbe bújjon, azután átmenjen Miss Bennetthez vagy bárkihez. Gondolja, hogy meg tudja csinálni, Laura?

Biztatóan rámosolygott a nőre.

Laura bólintott.

– Akkor hát – folytatta –, pontosan öt perccel éjfél előtt meghallja majd a lövést. Induljon.

Laura az ajtó felé indult, majd megfordult, és a férfira pillantott, nem bízva saját magában. Starkwedder előrement, és kinyitotta neki az ajtót. – Nem fog csalódást okozni nekem, ugye? – kérdezte.

– Nem – felelte Laura sápadtan.

– Remek.

Laura már éppen elhagyta volna a szobát, amikor Starkwedder észrevette, hogy a kabátkája a kanapé karfáján fekszik. Visszahívta a nőt, és mosolyogva átadta neki a ruhadarabot. Laura kiment, és a férfi becsukta mögötte az ajtót.

Ötödik fejezet

Miután becsukta a nő után az ajtót, Starkweder megállt, hogy végiggondolja, mit kell tennie. Egy pillanattal később az órájára pillantott, majd elővett egy cigarettát. Odament a tolószék mellett álló asztalhoz, és már nyúlt volna az öngyújtó felé, amikor az egyik könyvespolcon észrevett egy fényképet Lauráról. A kezébe vette, megnézte, elmosolyodott, majd visszatette, rágyújtott egy cigarettára, és otthagya az asztalon az öngyújtót. Elővette a zsebkendőjét, letörölte az ujjlenyomatokat a fotel karfájáról és a fényképről, majd visszatolta a széket az eredeti helyzetébe. Kivette Laura cigarettáját a hamutartóból, azután odament a tolószék melletti asztalhoz, és a saját csikkjét is kiemelte a hamutartóból. Visszasétált az asztalhoz, letörölt róla minden ujjlenyomatot, majd visszatette a helyére az ollót és a jegyzetömböt. Végignézett a padlón, lehullott újságfecnik után kutatva, talált is egyet az asztal mellett, azt felvette, és a nadrágzsebébe gyúrta. Letörölte az ujjlenyomatokat az ajtó melletti villanykapcsolóról és az íróasztal előtt álló székről, felvette az elemlámpáját az asztról, odament a teraszajtóhoz, félrehajtotta kissé a függönyt, és megvilágította az üvegajtón át a házhoz vezető kis utat.

– Túl kemény ahhoz, hogy lábnyomokat vegyenek róla – mormolta magában. Lerakta az elemlámpát a tolószék melletti asztalra, és a kezébe vette a fegyvert. Miután megbizonyosodott arról, hogy kellőképpen töltve van, letörölte róla az ujjlenyomatokat, majd a zsámolyhoz ment, és rátette a pisztolyt. Az órájára pillantott, azután a beugróban álló fotelhoz lépett, és felvette a kalapját, sálját és kesztyűjét. Kabátjával a karján az ajtóhoz sétált. Már épp lekapcsolta volna a villanyt, amikor eszébe jutott, hogy előbb le kell törölnie az ujjlenyomatokat a kilincsről. Azután valóban lekapcsolta a villanyt, és visszasetált a zsámolyhoz, közben felvette a kabátját. Fogta a fegyvert, és készen állt arra, hogy a falba lőtt monogramra tüzeljen vele, amikor észrevette, hogy a betűket eltakarja a függöny.

– A pokolba! – mormolta. Gyorsan megragadta az íróasztal székét, és azzal akadályozta meg, hogy a függöny visszahulljon a helyére. Visszatért a zsámoly melletti pozícióba, elsütötte a fegyvert, majd visszasetett a falhoz, hogy szemügyre vegye az eredményt. – Nem is rossz! – gratulált önmagának.

Ahogy visszaemelte az íróasztalszékét a megszokott helyére, Starkwedder hangokat hallott a folyosó felől. Kiszaladt a teraszajtón át, kezében a fegyverrel. Egy pillanattal később újra felbukkant, megragadta az elemlámpát, és ismét eltűnt.

A ház különböző részeiből négy ember sietett a dolgozószoba felé. Richard Warwick édes-

anyja, egy magas, tiszteletet parancsoló, idős hölgy, hálóköntösben. Sápadtak látszott, és bot segítségével járt.

– Mi történt, Jan? – kérdezte a különös, ártatlanságot sugárzó, Faunarcú kamasz fiút, aki közvetlenül mögötte sietett le a lépcsőn, pizsamában. – Miért sétálgat mindenki összevissza az éjszaka közepén? – folytatta a tudakozódást, amikor egy ősz hajú, középkorú, puha flanelköntöst viselő nő csatlakozott hozzájuk. – Benny! – kiáltotta az idős hölgy. – Mondja meg, mi folyik itt!

Laura szorosan Miss Bennett mögött érkezett, így Mrs. Warwick nem hagyott fel a kérdezősködéssel.

– Mindannyian elveszítettétek a józan eszeteiket? Laura, mi történt? Jan... Jan... megmondaná nekem valaki, hogy mi folyik ebben a házban?

Fogadni mernék, hogy Richard volt – mondta a fiú, aki körülbelül tizenkilenc évesnek nézett ki, de a hangja és a mozdulatai fiatalabb gyermekre emlékeztettek. – Megint a ködbe lövöldöz. – A hangja nyugősen csengett, ahogy hozzátette: – Mondd meg neki, hogy ne lövöldözzön, és ne ébresszen fel mindannyiunkat a legszebb álmunkból. Mélyen aludtam, ahogy Benny is. Igaz, Benny? Légy óvatos, Laura, Richard veszélyes. Richard veszélyes, Benny, légy óvatos!

– Sűrű köd van odakint – jegyezte meg Laura a folyosó ablakán kitekintve. – Még az utat sem

látni rendesen. El sem tudom képzelni, mire lövöldözhet ebben a ködben. Ez képtelenség! Azonkívül, azt hiszem, egy kiáltást is hallottam.

Miss Bennett – Benny – fürge mozgású, eleven nő, akiről egyértelműen lerítt, hogy valaha kórházi ápolónő volt, fontoskodó hangon felelt.

– Igazán nem értem, miért vagy olyan nyugtalan, Laura. Richard csupán elszórakoztatja magát, mint máskor. De én nem hallottam semmiféle lövést. Biztos vagyok benne, hogy nincs semmi baj. Szerintem csupán képzelődtél. De Richard valóban rendkívül önző, és ezt meg is fogom mondani neki. Richard! – kiáltotta, ahogy belépett a dolgozószobába. – Igazán, Richard, ez már tényleg túlzás, az éjszaka közepén. Mindannyiunkat halálra rémítesz... Richard!

Laura háziköntösbe öltözve követte Miss Bennettet a szobába. Ahogy felkapcsolta a vilányt, és a kanapéhoz lépett, Jan jelent meg a nyomában. A fiú Miss Bennetre nézett, aki egy helyben állt, és a tolószékben ülő Richard Warwickra meredt.

– Mi történt, Benny? – kérdezte Jan. – Mi a baj?

– Richard – mondta Miss Bennett, és a hangja furcsán nyugodtnak tűnt. – Megölte magát.

– Nézd! – kiáltotta a kis Jan izgatottan, az asztalra mutatva. – Richard fegyvere eltűnt.

Felhangzott egy hang a kertből:

– Mi folyik odabent? Csak nincs valami baj?

A beugró kis ablakán kikémlelve, Jan elkiáltotta magát:

– Hallgassátok csak! Valaki van odakint!

– Odakint? – kérdezte Miss Bennett. – Kicsoda? – A teraszajtó felé fordult, és már éppen el akarta húzni a függönyt, amikor Starkwedder váratlanul megjelent. Miss Bennett ijedten hátralepett, ahogy Starkwedder befelé indult, és sürgetve tudakolta:

– Mi történt itt? Mi a baj? – A pillantása a tolószékben ülő Richárd Warwickra esett. – Ez az ember halott! – közölte. – Lelőtték. – Gyanakodva körülpillantott a szobában, mindenkit végigpásztázva a tekintetével.

– Ön kicsoda? – kérdezte Miss Bennett. – Hogyan jött be?

– Árokba szaladtam az autómmal – felelte Starkwedder. – Már órákkal ezelőtt eltévedtem. Találtam egy kaput, és a házhoz siettem, hogy megpróbáljak segítséget vagy telefont találni. Lövést hallottam, aztán valaki kirohant a teraszajtón, és nekem ütközött. – A fegyverrel a kezében Starkwedder hozzátette: – Ezt elejtette.

– Hová ment az az ember? – kérdezte Miss Bennett.

– Honnan a pokolból tudhatnám ebben a ködben? – kérdezett vissza Starkwedder.

Jan Richard holtteste előtt állt, és izgatottan nézte. – Valaki lelőtte Richárdot! – kiáltotta.

– Úgy tűnik – helyeselt Starkwedder. – Jobban teszik, ha értesítik a rendőrséget. – Letette a fegyvert a tolószék mellett álló asztalra, felemelte a konyakosüveget, és töltött belőle az egyik pohárba. – Ki ő?

– A férjem – közölte Laura kifejezéstelen arccal, miközben elindult, hogy helyet foglaljon a kanapén.

Némi erőltetett aggodalommal a hangjában, Starkwedder odalépett a nőhöz.

– Tessék... igya meg! – Laura felpillantott a férfira. – Nagy sokk érhetne, asszonyom – tette hozzá nyomatékosan.

Ahogy Laura elvette tőle a poharat, a többieknek háttal álló Starkwedder egy cinkos mosolyt vetett felé, hogy felhívja a nő figyelmét az ujjenyomat-problémára talált megoldására. Azután megfordult, ledobta a kalapját a fotelra, majd ahogy hirtelen észrevette, hogy Miss Bennett Richard Warwick holttestéhez hajol, gyorsan megpördült.

– Nem, ne érjen semmihez, asszonyom! – szólt rá a nőre. – Úgy fest, hogy itt gyilkosság történt, és ha erről van szó, semmihez sem szabad hozzányúlni.

Miss Bennett felegyenesedett, és döbbsent arccal lépett hátra a székben ülő holttesttől.

– Gyilkosság? – kiáltotta. – Nem lehet gyilkosság!

Mrs. Warwick, a halott férfi anyja, közvetlenül az ajtóban állt meg, miután belépett a dolgozószobába. Most azonban közelebb jött, hogy megkérdezze:

– Mi történt?

– Richardot lelőtték! Richardot lelőtték! – kiáltozta Jan. Inkább izgatottnak tűnt, mint rémültnek.

– Hallgass, Jan – utasította Miss Bennett.

– Jól hallottam, amit mondott? – kérdezte Mrs. Warwick csendesen.

– Azt mondta... gyilkosság – felelte Benny, Starkwedder felé intve.

– Richard – suttogta Mrs. Warwick, miközben Jan a holttest fölé hajolt, és azt kiabálta: – Nézzétek... nézzétek... van valami a zsebében... egy papír... írás van rajta. – Már nyúlt is a cédula felé, de Starkwedder parancsa megállította: – Ne érh hozzá... azt csinálsz, amit akarsz, de ne érh hozzá! Majd lassan, hangosan elolvasta az írást. – „Május... tizenöt... visszafizetve.”

– Szent Isten! MacGregor! – kiáltotta Miss Bennett a kanapé mögé lépve.

Laura felállt. Mrs. Warwick elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Úgy érted – mondta –, hogy az a férfi... az apa... a kisfiú, akit elgázolt...?

– Hát persze, MacGregor – mormolta Laura magában, miközben leült a fotelba.

Jan a holttesthez lépett.

– Nézzétek... az egészet az újságból... vágták ki – kiáltotta izgatottan.

Starkwedder ismét visszatartotta:

– Ne, ne nyúlj hozzá – figyelmeztette. – Ott kell hagyni a rendőröknek. – Tett egy lépést a telefon felé. – Én hívjam...?

– Ne – mondta Mrs. Warwick eltökélten. – Majd én. – Kézbe véve az irányítást, összeszedte a bátorságát, a telefonhoz ment, és tárcsázni

kezdett. Jan izgatottan a zsámolyhoz futott, és feltérdelt rá.

– Az a férfi, aki elrohant – kérdezte Miss Bennett-től –, gondolod, hogy ő...?

– Ssss, Jan – hallgattatta el a fiút Miss Bennett erélyesen, miközben Mrs. Warwick halk, de tiszta és határozott hangon szólt a telefonba.

– Rendőrség? A Llangelert-házból beszélek. Mr. Richard Warwick otthonából. Most találtunk rá Mr. Warwickra... lelőtték.

Beszélt tovább a telefonba. A hangja halk maradt, de a szobában jelen lévők feszülten figyeltek.

– Nem, egy idegen talált rá – hallották a szavait. – Egy férfi, akinek az autója a ház közelében robbant le, azt hiszem... Igen, meg fogom mondani neki. Telefonálni fogok a fogadóba. Az önök egyik autója el tudja majd vinni oda, ha itt végeztek...? Nagyszerű.

A társaság felé fordulva Mrs. Warwick bejelentette:

– A rendőrök itt lesznek, amilyen hamar csak tudnak ebben a ködben. Két autóval jönnek, melyek közül az egyik azonnal visszafordul, hogy elvigye ezt az úriembert – Starkwedder felé intett – a faluba, a fogadóba. Azt akarják, hogy ma éjszaka itt maradjon a közelben, hogy holnap reggel elérhető legyen a kihallgatáshoz.

– Nos, minthogy nem tudok távozni az árokba szorult autómmal, nekem megfelel – közölte Starkwedder.

Miközben beszélt, a folyosóra vezető ajtó ki-

nyílt, és egy sötét hajú, közepes súlyú, negyvenes éveiben járó férfi lépett be a szobába, aki éppen a köntöse zsinórjának megkötésével foglalatzkodott. Az ajtón belépve hirtelen megállt.

– Valami baj van, asszonyom? – kérdezte Mrs. Warwickot. Majd az idős hölgy mellett elnézve meglátta Richard Warwick holttestét. – Ó, Istenem! – kiáltotta.

– Attól tartok, szörnyű tragédia történt, Angell - felelte Mrs. Warwick. – Mr. Richardot lelőtték, és a rendőrség már úton van idefelé. – Starkwedderhez fordulva folytatta: – Ez itt Angell. Ő... ő volt Richard inasa.

Az inas enyhe, gépies meghajlással vette tudomásul Starkwedder jelenlétét.

– Ó, Istenem – ismételte meg, miközben egyre csak néhai munkaadója holttestét bámulta.

Hatodik fejezet

Másnap reggel tizenegy órakor Richard Warwick dolgozószobája valamivel barátságosabban festett, mint az előző, ködös éjszakán. Először is, a nap ragyogva sütött ezen a hűvös, tiszta, fényes délelőttön, és a teraszajtó szélesre tárva állt. A holttestet az éjszaka elszállították, és a tolószéket begurították a beugróba, így korábbi, központi helyét a szobában a fotel vette át. A kisasztalról mindent eltávolítottak a konyakosüveg és a hamutartó kivételével. Egy jóképű, húszas éveiben járó, rövid barna hajú férfi tweed sportkabátba és tengerészkék nadrágba öltözve üldögélt a tolószékben, egy verseskötetet olvasgatva. Néhány perc elmúltával felállt.

– Gyönyörű – mormolta maga elé. – Találó és gyönyörű. – A hangja lágy és dallamos volt, erős walesi akcentussal beszélt.

A fiatalember becsukta a könyvet, és visszahelyezte a beugróban álló könyvespolcra. Majd miután néhány percig tüzetesen szemlélte a szobát, a nyitott teraszajtóhoz sétált, és kilépett a teraszra. Majdnem azonnal egy középkorú, zömök testalkatú, pókerarcú férfi lépett be a folyosóról a szobába, aktatáskával a kezében. A terasz felé néző fotelhoz lépett, rátette a táskát, majd kinézett az ajtón át.

– Cadwallader őrmester! – kiáltotta élesen.

A fiatalember visszafordult a szoba felé.

– Jó napot, Thomas felügyelő! – mondta, majd dallamos hangon folytatta: – „Párák és érett ízek évszaka, jössz s hűhíved, a sárga nap, örül.”¹

A felügyelő, aki közben nekilátott a kabátja kigombolásának, most megállt, és szúrós tekintettel meredt a fiatal őrmesterre.

– Elnézést, mit mondott? – kérdezte, nyilvánvaló gúnnyal a hangjában.

– Ez Keats – tájékoztatta az őrmester, és láthatóan rendkívül elégedett volt magával. A felügyelő válaszul vészjósló tekintetet vetett rá, majd megvonta a vállát, levette a kabátját, rádobta a beugróban álló tolószékre, majd visszatért az aktatáskájáért.

– Alig hiszem el, hogy ilyen szép napunk van – folytatta Cadwallader őrmester. – Ha arra gondolok, milyen rettenetesen nehezen értünk ide tegnap éjjel. Évek óta nem volt részünk ilyen szörnyű ködben. „A sárga köd háta az ablakot súrolja.”² T. S. Eliot. – Várta, mit szól a felügyelő az idézethez, de miután nem kapott választ, folytatta: – Nem csoda, hogy ennyi baleset történt a Cardiffba vezető úton.

– Rosszabb is lehetett volna – jegyezte meg a felügyelő közönyösen.

– Hát, nem is tudom – mondta az őrmester,

¹ Tóth Árpád fordítása.

² Kálnoky László fordítása.

belemelegedve a témába. – Az ott, Porthcawlnál csúnya karambol volt. Egy halott, két súlyosan sérült gyerek. És az anya a lelkét is kisírta az út mellett. „A szegény nyomorult csak egyre sírt”...

A felügyelő közbevágott.

– Végeztek már az ujjlenyomatos fiúk? – kérdezte.

Cadwallader őrmester hirtelen felismerte, hogy jobban teszi, ha visszatér az előttük álló feladathoz, és sietve felelt:

– Igen, uram. Idekészítettem önnek mindent.

– Elvett egy iratgyűjtőt az asztról, és kinyitotta.

A felügyelő leült az íróasztal előtt álló székre, és nekilátott, hogy megvizsgálja az iratgyűjtőben fekvő, első ujjlenyomatos adatlapot.

– Nem volt probléma a ház lakóival az ujjlenyomatok felvételénél? – kérdezte közben a felügyelő.

– Nem, nem volt semmi gond – felelte az őrmester. – Rendkívül szolgálatkészek voltak... úgy is mondhatnánk: égtek a vágytól, hogy segíthessenek. És ez a legkevesebb, amit elvárhatunk tőlük.

– Hát, nem is tudom – ellenkezett a felügyelő. – A legtöbb ember általában örült cirkuszt csap a dologból. Mintha azt gondolnák, hogy az ujjlenyomatuk bekerül a bűnügyi nyilvántartóba. – Mély lélegzetet vett, kinyújtóztatta a karjait, majd folytatta a iratgyűjtő tartalmának tanulmányozását. – Lássuk csak! Mr. Warwick... ez az elhunyt. Mrs. Laura Warwick, a felesége. Idősebb Mrs. Warwick, az édesanyja, ifjú Jan

Warwick, Miss Bennett és... Ez ki? Angle? Ó, Angell. Á, igen, ez az ápoló, ugye? És két további ujjlenyomatcsoport. Nézzük csak... Hm. A teraszajtó külső ablakán, a konyakosüvegen, egy poháron átfedésben Richard Warwickkal, Angellel és Laura Warwickkal, az öngyújtón... és a fegyveren. Ez az a fickó lesz, Michael Starkwedder. Ő adott Mrs. Warwicknak konyakot, és természetesen ő volt az, aki behozta a fegyvert a kertből.

Cadwallader őrmester lassan bólintott.

– Mr. Starkwedder – morogta, gyanakvást sejtető hangon.

A felügyelő, mintha mulatna a megjegyzésén, megkérdezte: – Nem tetszik a fickó?

– Mit keres itt? Ezt szeretném én tudni – felelte az őrmester. – Árokba hajtott az autójával, és betért egy olyan házba, ahol éppen gyilkosság történt?

A felügyelő úgy fordította a székét, hogy szembe kerüljön fiatal kollégájával.

– Maga is kis híján árokba hajtott a *mi* autónkkal tegnap éjjel, betérve egy olyan házba, ahol éppen gyilkosság történt. És hogy mit keres itt? Itt tartózkodott – ezen a környéken – a múlt héten, egy kis házat vagy villát keres magának.

Az őrmester arcán látszott, hogy nem győzte meg a magyarázat, így a felügyelő visszafordult az íróasztalhoz, és kelletlenül hozzátette:

– Állítólag walesi volt a nagymamája, és gyermekkorában itt töltötte a vakációkat.

Az őrmester megenyhülten bólintott.

– Ah, nos, ha a nagymamája walesi volt, az egészen más, nem igaz? – Felemelte a jobb karját, és szavalni kezdett: „Az egyik út Londonba visz, a másik út Walesbe. Az én utam a tengerre fut, a végtelen vízre.” John Masefield, kitűnő költő volt. Rendkívül találó.

A felügyelő panaszra nyitotta a száját, de azután meggondolta magát, és inkább elmosolyodott.

– Most már bármelyik percben megkaphatjuk a jelentést Starkwedderről Abadanból – közölte a fiatal őrmesterrel. – Megvannak az ujjlenyomatai az összehasonlításához?

– Elküldtem Jonest a fogadóba, ahol a fickó tegnap éjjel megszállt – tájékoztatta Cadwallader a felettesét – de épp az autószerelőnél járt, hogy megtudakolja, vállalják-e az autója megjavítását. Jones odatelefonált az autószerelőhöz, ahol sikerült is beszélnie vele. Azt mondta, vallomást tesz az őrszobán, amilyen hamar csak tud.

– Rendben van. Most pedig nézzük ezt a második sorozat azonosítatlan ujjlenyomatot. Egy férfitenyér a halott mellett álló asztalon, és elkenődött nyomatok a teraszajtó külső és belső oldalán egyaránt.

– Lefogadom, hogy ez MacGregor! – kiáltotta az őrmester, és csettintett egyet.

– I-igen. Lehetséges – hagyta helyben a felügyelő vonakodva. – De a fegyveren nem szerepeltek. És felteszem, hogy annak az embernek, aki fegyvert fog, és meggyilkol valakit, egészen biztosan van annyi esze, hogy kesztyűt hűz.

– Nem tudom – töprengett az őrmester. – Egy olyan zavarodott alak, mint ez a MacGregor, beletérbolyodva a gyermeke halálába, nem biztos, hogy gondol rá.

– Nos, hamarosan meg kell kapnunk MacGregor jellemrajzát Norwichból - jegyezte meg a felügyelő.

Az őrmester leereszkedett a zsámolyra.

– Az egy igen szomorú történet, bárhogyan is vesszük – mondta. – Nem sokkal a felesége halála után az egyetlen gyermekét megöli egy száguldozó autós.

– Ha, ahogyan maga mondta, valóban száguldozó autós tette volna – javította ki a felügyelő türelmetlenül akkor Richard Warwickot leültették volna gondatlanságból elkövetett emberölésért vagy legalábbis közlekedési baleset okozásáért. A helyzet azonban az, hogy még bírság fizetésére sem kötelezték. – Lehajolt a táskájához, és elővette belőle a gyilkos fegyvert.

– Olykor szörnyű hazugságokra vetemednek az emberek – morogta Cadwallader őrmester komoran. – „Úristen! Ez a világ már egészen a hazudozásra adta magát!”³ Ez Shakespeare.

A felettes tiszt némán felemelkedett az asztal mellől, és az őrmesterre meredt. Egy pillanattal később a fiatalember összeszedte magát, és talpra ugrott.

– Egy férfitenyér lenyomata az asztalon – dűnnyögte a felügyelő, miközben az asztalhoz

³ Vas István fordítása.

sétált, a kezében a fegyverrel, és letekintett az asztallapra. – Vajon kié lehet?

– Talán a ház egyik vendégéé – javasolta Cadwallader őrmester segítőkészen.

– Talán – egyezett bele a felügyelő. De úgy értesültem Mrs. Warwicktól, hogy tegnap nem érkezett vendég a házba. Az az inas – Angell – talán többet tud mondani nekünk. Menjen és keresse meg, rendben?

– Igen, uram – felelte Cadwallader távozóban. A felügyelő, ahogy egyedül maradt, széttárta tenyerét az asztalon, és a szék fölé hajolt, mint ha egy láthatatlan személyre tekintene le. Azután a teraszajtóhoz ment, kilépett a kertbe, és jobbra, majd balra pillantott. Megvizsgálta az ajtó zárját, és épp akkor fordult vissza a szoba felé, amikor az őrmester visszatért Richard Warwick inas-ápolója, Angell társaságában, aki szürke gyapjúzakót, fehér inget, sötét nyakkendőt és csíkos nadrágot viselt.

– Henry Angell? – kérdezte a felügyelő.

– Igen, uram – felelte Angell.

– Üljön le, kérem – mondta a felügyelő.

Angell odalépett a kanapéhoz, és leült.

– Lássuk csak – folytatta a felügyelő – maga volt Richard Warwick ápolója és inasa... mennyi ideje?

– Három és fél éve, uram – felelte Angell. A modora kifogástalan volt, de valami hamisság bujkált a tekintetében.

– Szerette a munkáját?

– Kielégítőnek találtam, uram – hangzott Angell válasza.

– Milyen munkaadónak bizonyult Mr. Warwick? – kérdezte a felügyelő.

– Nos, nehéz természete volt.

– De voltak előnyei is a munkakörének, nem igaz?

– Igen, uram – ismerte be Angell. – Rendkívül kedvező fizetést kaptam.

– És ez kárpótolta a kellemetlenségekért, igaz? – erősködött a felügyelő.

– Igen, uram. Azon fáradozom, hogy összegyűjtsék egy kis megtakarított pénzt.

A felügyelő elhelyezkedett a fotelban, és letette a fegyvert maga mellé az asztalra.

– Mivel foglalkozott, mielőtt Mr. Warwickhoz került? faggatta Angellt.

– Ugyanilyen jellegű munkával, uram. Megmutathatom az ajánlóleveleimet – válaszolta az inas. – Mindig elégedettek voltak velem, remélem. Akadt néhány igen problémás munkaadóm... vagy inkább páciensem. Sir James Walliston, például. Ő most önkéntes ápolója lett egy elmegyógyintézetnek. *Rendkívül* nehéz természetű ember, uram. – Lehalkította kissé a hangját, ahogy hozzátette: – Drogok!

– Nos, igen – mondta a felügyelő. – Gondolom, Mr. Warwick esetében nem volt szó drogról?

– Nem, uram. Mr. Warwick a konyakot részesítette előnyben.

– Sokat ivott, igaz? – kérdezte a felügyelő.

– Igen, uram – felelte Angell. Rengeteget ivott, de nem volt alkoholistá, ha érti, mire gondolok. Sosem mutatkoztak rajta betegségre utaló tünetek.

A felügyelő tartott egy kis szünetet, mielőtt megkérdezte:

– És mi ez az egész a fegyverekkel és pisztolyokkal és... állatokra lövöldözéssel?

– Nos, ez volt a hobbi, uram magyarázta Angell. – Amit a mi szakmánkban kompenzációnak nevezünk. Ahogy hallottam, annak idején nagyvadakra vadászott. Egész kis fegyvergyűjteménye van a hálószobájában. – Fejével hátra-intett a válla fölött, hogy jelezze, merre található a házban az említett helyiség. – Vadászpuskák, karabélyok, légpuskák, pisztolyok és revolverek.

– Értem bólíntott a felügyelő. – Nos, akkor vessen egy pillantást erre a fegyverre.

Angell felállt, és az asztalhoz lépett, majd elbizonytalanodott.

– Semmi gond – mondta a felügyelő –, kézbe veheti, ha akarja.

Angell óvatosan elvette a fegyvert.

– Felismeri? - kérdezte a felügyelő.

– Nehéz lenne eldönteni, uram – felelte az inas. – Olyan, mintha Mr. Warwick gyűjteményébe tartozna, de én valójában nem sokat értek a lőfegyverekhez. Nem tudom biztosan megmondani, melyik pisztolyt tettem mellé az asztalra tegnap éjjel.

– Nem ugyanazt használta minden este? – kérdezte a felügyelő.

– Ó, nem, a pillanatnyi szeszélyétől függött a választása – magyarázta Angell. – Mindig másik fegyvert használt. – Az inas odanyújtotta a fegyvert a felügyelőnek, aki átvette tőle.

– Mi értelme volt pisztolyt adni neki tegnap este, abban a ködben? – tudakolta a felügyelő.

– Ez csak egy szokás volt, uram – felelte Angell. – Bevett esti szokás.

– Rendben van... megtenné, hogy visszaül, kérem?

Angell ismét helyet foglalt a kanapé egyik végén. A felügyelő a pisztoly csövét vizsgálgatta, majd megkérdezte:

– Mikor látta utoljára Mr. Warwickot?

– Háromnegyed tíz körül, uram – mondta Angell. – Ott volt mellette a konyak egy pohárral, és a választott fegyver. Eligazítottam a takarót a térdén, és jó éjszakát kívántam neki.

– Mr. Warwick sosem feküdt le? – kérdezte a felügyelő.

– Nem, uram – felelte az inas. – Legalábbis a szó hagyományos értelmében, nem. Mindig a székében aludt. Minden reggel hat órakor behoztam neki a teát, azután a hálósobájába toltam, melyhez fürdőszoba is tartozik, ahol megfürdött, megborotválkozott, és azután általában aludt egészen ebédig. Éjszaka álmatlanságban szenvedett, ezért szívesebben maradt a székében. Meglehetősen különc ember volt.

– És a teraszajtó csukva volt, amikor ön magára hagyta?

– Igen, uram – felelte Angell. – Tegnap éjjel

sűrű köd volt, és Mr. Warwick nem akarta, hogy beszivárogon a házba.

– Értem. Az ajtó csukva volt. Be is volt zárva?

– Nem, uram. A teraszajtót sosem tartottuk zárva.

Hogy Mr. Warwick kinyithassa, ha úgy tartja kedve?

– Ó, igen, uram. Ahogy látja, tolószéke volt. Odagurulhatott az ajtóhoz, és kinyithatta, ha éjjel kitisztult az idő.

– Értem. – A felügyelő gondolkodott egy pillanatig, majd azt kérdezte: – Nem hallotta a lövést tegnap éjjel?

– Nem, uram – felelte Angell.

A felügyelő a kanapéhoz sétált, és felülről tekintett le Angellre.

– Ez meglehetősen különös, nem? – kérdezte.

– Nem, nem igazán, uram – hangzott a felelet. – Tudja, az én szobám távol esik innen. Egy folyosó végén és egy párnázott ajtó mögött, a ház másik oldalán.

– Ez felettébb furcsa, tekintve, hogy a gazdájának esetleg szüksége lehetett magára, nemde?

– Ó, nem, uram – mondta Angell. – Volt egy csengője, ami a szobámban jelzett.

– De tegnap éjjel egyáltalán nem nyomta meg a csengőjét?

– Nem, uram – ismételte meg Angell. – Ha megtette volna, azonnal felébredek. Minthogy a csengő, ha fogalmazhatok így, meglehetősen hangos, uram.

Thomas felügyelő előrehajolt a kanapé karfáján át, hogy más oldalról közelítsen Angellhez.

– Mondja csak... – kezdte visszafojtott türelmetlenséggel a hangjában, de szavait félbeszakította a telefon fülsértő csengése. Várta, hogy Cadwallader őrmester felvegye a kagylót, de a fiatalember láthatóan nyitott szemmel álmodozott, az ajka hangtalanul mozgott, talán valami poétikus tünődésbe feledkezve. Néhány másodperc elmúltával észrevette, hogy a felügyelő merőn figyel, és hogy cseng a telefon.

– Sajnálom, uram, de épp egy vers születik... – magyarázkodott, miközben odament az asztalhoz, hogy felvegye a kagylót. – Cadwallader őrmester beszél – mondta. Kis szünet következett, majd hozzátette: – Ah, igen, valóban. – Újabb szünet után a felügyelőhöz fordult. – A norwichi rendőrség, uram.

Thomas felügyelő átvette Cadwalladertől a telefonkagylót, és leült az íróasztalhoz.

– Maga az, Edmundson? – kérdezte. – Itt Thomas beszél... Megkapták, rendben... Igen... Calgary, igen... Igen... Igen, a nagynéni, mikor halt meg?... Ó, két hónappal ezelőtt... Igen, értem... Calgary, Harmincnegyedik utca, tizennyolcas szám. – Türelmetlenül Cadwalladerre pillantott, és jelezte, hogy írja fel a címet. – Igen... Ó, igen, az volt, nem igaz?... Igen, lassan, kérem. – Ismét jelentőségteljesen az őrmesterre pillantott. – Közepes magasságú – ismételte. – Kék szem, sötét haj és szakáll... Igen, azt mondja, emlékszik az ügyre...? Igazán? Erő-

szakos fickó...? Igen... Átküldi nekünk? Értem... Nos, köszönöm, Edmundson. Mondja, és mi a maga véleménye?... Igen, igen, tudom, mit derített ki a nyomozás, de *maga* mit gondol?... Ah, megtette, igazán?... Már korábban is egyszer-kétszer... Igen, természetesen, mindent figyelembe véve... Rendben. Köszönöm.

Letette a telefonkagylót, és az őrmesterhez fordult.

– Nos, kaptunk némi információt MacGregorról. Úgy tűnik, hogy miután a felesége meghalt, Kanadából Angliába utazott, hogy a gyermekét a felesége egyik nagynénjénél hagyja Észak-Walshamben, mert állást kapott Alaszkában, ahová nem vihette magával a fiút. Láthatóan rendkívül megrázta a gyerek halála, és bosszút esküdött Warwick ellen. Ez nem szokatlan jelenség az ilyen balesetek után. Mindenesetre visszautazott Kanadába. A norwichiak tudják a címét, és odaszólnak Calgaryba. A nagynéni, akinél a gyermeket akarta hagyni, két hónappal ezelőtt meghalt. – Váratlanul Angellhez fordult. – Felteszem, maga is ott volt akkoriban, igaz, Angell? Autóbaleset Észak-Walshamben, gyermekgázolás.

– Ó, igen, uram – felelte Angell. – Pontosan emlékszem.

A felügyelő felállt az íróasztaltól, és az inas-hoz lépett. Látva, hogy az íróasztal széke üres, Cadwallader őrmester gyorsan kihasználta a lehetőséget, hogy leüljön.

– Mi történt? – kérdezte a felügyelő Angellt.
– Beszéljen nekem a balesetről.

– Mr. Warwick a főúton autózott, és egy kisfiú szaladt ki az egyik házból – mondta Angell.
– De az is lehet, hogy a fogadóból. Igen, azt hiszem, a fogadóból. Esélye sem volt rá, hogy megálljon. Mr. Warwick átgázolt rajta, mielőtt egyáltalán végiggondolhatta volna, mit tegyen.

– Túl gyorsan hajtott, igaz? – kérdezte a felügyelő.

– Ó, nem, uram. Ezt teljesen egyértelműen bebizonyították a tárgyaláson. Mr. Warwick bőven a sebességhatár alatt járt.

– Tudom, hogy ezt állította – jegyezte meg a felügyelő.

– Mert ez volt az igazság, uram – erősködött Angell. – Warburton nővér, Mr. Warwick akkori ápolója is az autóban ült, és ő tanúsította.

A felügyelő a kanapé egyik végéhez sétált.

– Éppen akkor pillantott rá a sebességmérőre? – tudakolta.

– Azt hiszem, Warburton nővér történetesen éppen a sebességmérőre pillantott – felelte Angell rezzenéstelen arccal. – Elmondta, hogy harminc-negyven kilométeres sebességgel haladtak. Mr. Warwick ellen ejtettek minden vádat.

– De a fiú apja más véleményen volt? – kérdezte a felügyelő.

– Ez teljesen természetes, uram – jegyezte meg Angell.

– Ivott előtte Mr. Warwick?

Angell igyekezett kitérő választ adni.

– Azt hiszem, egy pohár sherryt, uram. – Egy-
másra pillantottak Thomas felügyelővel. Azután
a felügyelő a teraszajtóhoz sétált, elővette a zseb-
kendőjét, és kifújta az orrát. – Nos, azt hiszem,
egyelőre ennyi elég is lesz – mondta az inasnak.

Angell felállt, és az ajtóhoz ment. Egy pilla-
natnyi habozás után visszafordult.

– Elnézést kérek, uram – mondta. – Mr. War-
wickot a saját fegyverével lötték le?

A felügyelő ránézett.

– Ez majd kiderül – jegyezte meg. – Bárki lőt-
te is le, összeütközött Mr. Starkwedderrel, aki
éppen a ház felé tartott, hogy segítséget kérjen
az elakadt járművéhez. Az ütközéskor a férfi el-
ejtett egy fegyvert. Mr. Starkwedder felvette...
ezt a fegyvert. – Az asztalon fekvő pisztolyra mu-
tatott.

– Értem, uram. Köszönöm, uram – mondta
Angell, és ismét az ajtó felé fordult.

– Erről jut eszembe – szólalt meg a felügyelő
– érkezett a házba látogató a tegnapi nap fo-
lyamán? Különös tekintettel a tegnapi estére?

Angell egy pillanatig hallgatott, majd ravasz
tekintettel a felügyelőre nézett.

– Nem emlékszem senkire, uram... e pilla-
natban – felelte. Elhagyta a szobát, és becsukta
az ajtót maga mögött.

Thomas felügyelő visszament az íróasztalhoz.

– Ha engem kérdez – mondta csendesen az
őrmesternek – ez a fickó nem sok jót ígér. Egyet-
len szavába sem tudok belekötni, de nem tet-
szik nekem.

– Ebben a kérdésben egy véleményen vagyok önnel, uram - felelte Cadwallader. – Nem az a fajta alak, akiben meg tudnék bízni, sőt azt is ki merem mondani, hogy azzal a balesettel sincs minden rendben.

Hirtelen rádöbbsent, hogy a felügyelő fölötte áll, és gyorsan felpattant a székből. A felügyelő kézbe vette a jegyzeteket, amit Cadwallader az imént készített, és átfutotta a sorokat.

– Az a gyanúm, hogy Angell tud valamit a tegnapi estéről, amit nekünk nem mesélt el – kezdte, de nem folytatta a mondatot. – Hát, ez meg micsoda? „Bús köd száll novemberben, de ritkán decemberben.” Gondolom, ez nem Keats?

– Nem – jelentette ki Cadwallader büszkén. – Ez Cadwallader.

Hetedik fejezet

A felügyelő udvariatlanul visszadobta Cadwalladernek a jegyzettömbjét, ahogy kinyílt az ajtó, és belépett Miss Bennett, gondosan becsukva maga mögött az ajtót. – Felügyelő! – mondta. – Mrs. Warwick nagyon szeretne találkozni önnel. Kissé idegesen viselkedik. – Majd sietve hozzátette: – Úgy értem, hogy az idősebb Mrs. Warwick, Richard édesanyja. Ő nem vallja be, de azt hiszem, nincs túl jó egészségi állapotban, ezért kérem, bánjanak vele kíméletesen. Tudnának most beszélni vele?

– Ó, természetesen – felelte a felügyelő. – Kérje meg, fáradjon be.

Miss Bennett kinyitotta az ajtót, bólintott, és Mrs. Warwick belépett.

– Minden rendben, Mrs. Warwick – nyugtatta meg az idős nőt a házvezetőnő, majd elhagyta a szobát, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Jó napot, asszonyom – üdvözölte a felügyelő.

Mrs. Warwick nem viszonzta a köszönést, hanem azonnal a lényegre tért.

– Mondja meg, felügyelő úr – parancsolta –, milyen eredményre jutottak?

– Még korai lenne nyilatkoznom róla, asszo-

nyom – felelte a férfi –, de nyugodjon meg, mindent megteszünk, amit csak tudunk.

Mrs. Warwick leült a kanapéra, és a botját a karjának támasztotta.

– Ez a férfi, ez a MacGregor – mondta. – Lát-ták valahol a környéken? Felfigyelt rá valaki?

– Már kérdezősködtünk róla – tájékoztatta a felügyelő az idős hölgyet. – De mind ez ideig nincs jele annak, hogy idegen férfit láttak volna a környéken.

– Az a szegény kisfiú – folytatta Mrs. Warwick. – Úgy értem, az, akit Richard elgázolt. Gondolom, megháborodott tőle a férfi elméje. Mondták, hogy nagyon erőszakosan és gorombán viselkedett akkoriban. Bár ez talán természetes. De hogy két év után! Képtelenségnek látszik.

– Igen – helyeselt a felügyelő –, elég hosszú várakozási időnek tűnik.

– De hát egy skótról van szó, természetesen – emlékezett vissza Mrs. Warwick. – Egy MacGregor. A skótok türelmes, konok emberek.

– Valóban azok – kiáltotta Cadwallader őrmester magáról megfeledkezve, majd hangosan kezdett gondolkodni. – A skót ember jelleménél nem sok érdekesebb jelenség akad a világon – mondta, de a felügyelő rosszalló pillantása láttán elhallgatott.

– Nem kapott a fia előzetes figyelmeztetést? – kérdezte Thomas felügyelő Mrs. Warwickot. – Fenyegető levelet? Vagy valami ehhez hasonlót?

– Nem, biztos vagyok benne, hogy nem ka-

pott felelte a nő határozottan. – Richard említette volna. Nevetett volna rajta.

– Egyáltalán nem vette volna komolyan? – tudakolta a felügyelő.

– Richard mindig kinevette a veszélyt – felelte Mrs. Warwick. Úgy tűnt, büszke a fiára.

– A baleset után – folytatta a felügyelő – ajánlott a fia valami kártérítést a gyerek apjának?

– Természetesen – bólintott Mrs. Warwick. – Richard nem volt gonosz ember. De visszautasították. Felháborodottan visszautasították, ha szabad így fogalmaznom.

– Nagyszerű - mormolta a felügyelő.

– Úgy tudom, MacGergor felesége meghalt – próbált visszaemlékezni Mrs. Warwick. – Nem maradt senkije a világon, csak a kisfiú. Igazán nagy tragédia volt.

– De véleménye szerint nem a fia hibájából történt? – kérdezte a felügyelő.

Amikor Mrs. Warwick nem válaszolt, megismételte a kérdést.

– Azt kérdem... nem a fia hibájából történt?

Az asszony egy hosszú pillanatig hallgatott, mielőtt megszólalt: – Hallottam.

– Talán másként vélekedik a dologról? – erősödött a felügyelő.

Mrs. Warwick zavartan elfordította a fejét a kanapén, egy párnát gyűrögetve.

– Richard túl sokat ivott – mondta végül. – Ahogy természetesen aznap is.

– Egy pohár sherryt? – sürgette a felügyelő.

– Egy pohár sherryt! – ismételte meg Mrs.

Warwick keserű nevetéssel. – Richard igen sokat ivott. Igen-igen... sokat ivott. Az az üveg ott... – A konyakosüveg felé intett, mely az asztalon állt, a teraszajtó melletti fotel közelében. – Azt az üveget minden este megtöltötték, és reggelre gyakorlatilag kiürült.

A zsámolyon ülve, Mrs. Warwickkal egyenesen szembenézve a felügyelő halkán azt kérdezte:

– Tehát ön úgy gondolja, hogy a fia hibájából történt a baleset?

– Hát persze hogy az ő hibájából – felelte az asszony. – Sosem volt egy szemernyi kétségem sem efelől.

– De felmentették a vádak alól – emlékeztette a felügyelő.

Mrs. Warwick felnevetett.

– Az a nő, aki mellette ült az autóban? Az a Warburton nőszemély? – Elhúzta a száját. – Az bolond volt, és rajongott Richardért. Felteszem, hogy a fiam tekintélyes összeget fizetett neki a vallomásaért.

– Ezt biztosan tudja? – kérdezte a felügyelő éles hangon.

Mrs. Warwick ugyanolyan éles hangon felelt:

– Nem tudok semmit biztosan, de levonom a magam következtetéseit.

A felügyelő Cadwallader őrmesterhez lépett, elvette tőle a jegyzeteit, miközben Mrs. Warwick tovább beszélt.

– Azért mondom el önnek mindezt, mert az igazat akarja tudni, nem? Bizonyos akar lenni abban, hogy a kisfiú apjának elegendő indítéka

lehetett a gyilkossághoz. Nos, véleményem szerint, elég oka volt rá. Csak azt nem tudom elképzelni, hogy ennyi idő után... – Nem fejezte be.

A felügyelő felnézett a jegyzetekből, amit eddig tanulmányozott.

– Ön nem hallott semmit tegnap éjjel? – kérdezte az asszonyt.

– Tudja, egy kissé süket vagyok – felelte gyorsan Mrs. Warwick. – Sejtelmem sem volt róla, hogy valami baj van, míg meg nem hallottam, hogy emberek beszélgetnek, és elsietnek az ajtó előtt. Lejöttem, és a kis Jan azt mondta: „Richardot lelőtték. Richardot lelőtték.” Először azt hittem... – Megtörölte a szemét. – Először azt hittem, valami tréfáról van szó.

– Jan a fiatalabb gyermeke? – kérdezte a felügyelő.

– Nem, ő nem az *én* gyermekem – felelte Mrs. Warwick. A felügyelő gyorsan rápillantott, miközben a nő folytatta. – Sok évvel ezelőtt elváltam a férjemtől. Ő újránősült. Jan a második házasságából született fia. – Egy kis szünet után folytatta: – Bonyolultabbnak hangzik, mint ahogy a valóságban történt. Amikor mindkét szülője meghalt, a fiú idejött. Richard és Laura épp akkoriban házasodtak össze. Laura mindig nagyon kedves volt Richard féltestvéréhez. Úgy bánt vele, mintha a nővére lenne.

Elhallgatott, és a felügyelő megragadta a lehetőséget, hogy visszaterelje a szót Richard Warwickra.

– Igen, értem – mondta. – De a fia, Richard...

– Én imádtam a fiamat, felügyelő – vágott közbe Mrs. Warwick –, de nem voltam vak a gyarlóságai iránt, melyek igen megszaporohtak a baleset következtében, mely nyomorékká tette. Richard büszke ember volt, sosem tudott a szobában ücsörögni, és elviselhetetlennek érezte, hogy a magatehetetlen nyomorékok életét kell élnie. Ez a kényszerűség, hogy úgy mondjam, nem tökéletesítette a személyiségét.

– Igen, értem – bólintott a felügyelő. – Azt mondaná, hogy boldog volt a családi élete?

– Halvány fogalmam sincs róla – Mrs. Warwicknak szemmel láthatóan nem állt szándékában több szót ejteni a témáról. – Van valami más, amit tudni szeretne, felügyelő úr? – kérdezte.

– Nem, köszönöm, Mrs. Warwick – felelte Thomas felügyelő. – De szeretnék beszélni Miss Bennett-tel, ha lehet.

Mrs. Warwick felállt, és Cadwallader őrmester előrement, hogy kinyissa neki az ajtót.

– Igen, természetesen – felelte az asszony. – Miss Bennett. Mi Bennynek hívjuk. Ő az, aki a legtöbbet segíthet önöknek. Rendkívül életrelvő és ügyes.

– Már régóta lakik önöknél? – kérdezte a felügyelő.

– Ó, igen, sok-sok éve. Ő gondoskodott Janról, amikor még kisfiú volt, azelőtt pedig Richardnak segített. Igen, ő gondoskodik mindannyiunkról. Benny nagyon hűséges nő.

Egy bólintással jelezve köszönetét az ajtóban álló őrmesternek, elhagyta a helyiséget.

Nyolcadik fejezet

Cadwallader őrmester becsukta az ajtót, és a hátát nekivetve a felügyelőre nézett.

– Szóval Richard Warwick nagyívó volt, hm? – jegyezte meg. – Tudja, ezt már korábban is hallottam róla. És az a rengeteg pisztoly meg légpuska meg vadászfegyver. Ha engem kérdez, eléggé habókos volt a fickó.

– Meglehet – felelte Thomas felügyelő kurtán.

Megcsörrent a telefon. Azt várva, hogy az őrmester veszi fel a kagylót, a felügyelő jelentőségteljes pillantást vetett a fiatalemberre, de Cadwallader a jegyzeteibe mélyedve átvágott a szobán, majd helyet foglalt a fotelban, nyilvánvalóan meg sem hallva a csöngést. Egy kis idő elteltével, miután a felügyelő belátta, hogy a fiatalember gondolatai másutt járnak, kétségtelenül egy újabb költemény szerkesztésén, felsóhajtott, odament az asztalhoz, és felvette a kagylót.

– Halló – szólt bele. – Igen, én vagyok... Starkwedder bent járt? Ujjlenyomatot vettek tőle...? Remek... igen, nos, mondja meg neki, hogy várjon... igen, fél órán belül ott leszek... igen, szeretnék feltenni neki még néhány kérdést... Rendben, viszlát.

A beszélgetés vége felé Miss Bennett lépett be a szobába, és megállt az ajtó mellett. Ahogy Cadwallader őrmester észrevette az érkezését, felállt, és a fotel mögé lépett.

– Igen? – mondta Miss Bennett kérdően. A felügyelőhöz beszélt. – Kérdései lennének hozzám? Rengeteg dolgom van ma reggel.

– Igen, Miss Bennett – felelte a felügyelő.

– Szeretném, ha elmondaná, mit tud arról az autóbalesetről, ami Norfolkban történt.

– A MacGregor gyerekkel?

– Igen, a MacGregor gyerekkel. Úgy hallottam, önnek igen gyorsan eszébe jutott a neve tegnap este.

Miss Bennett megfordult, hogy becsukja maga mögött az ajtót.

– Igen – ismerte el. – Nagyon jó a névmemóriám.

– És kétségtelen – folytatta a felügyelő – hogy az eset nagy hatást tett önre. De személyesen nem volt jelen az autóban, igaz?

Miss Bennett helyet foglalt a kanapén.

– Nem, nem, nem voltam ott az autóban – mondta. – A kórházi nővér volt jelen, akit Mr. Warwick akkoriban alkalmazott. Warburton nővér.

– Elment a tárgyalásra? – kérdezte a felügyelő.

– Nem – felelte a nő. – De Richard mindent elmesélt, miután visszajöttek. Azt mondta, hogy a fiú apja megfenyegette, és azt állította, hogy ezért még elégtételt vesz. De, természetesen, nem vettük komolyan a szavait.

Thomas felügyelő közelebb lépett a nőhöz.

– Kialakult valamilyen saját benyomása a bal-
esettel kapcsolatban? – kérdezte.

– Nem értem, mire céloz.

A felügyelő egy pillanatig figyelmesen nézte
Miss Bennettet, majd azt mondta:

– Úgy értem, nem gondolja, hogy azért tör-
tént, mert Mr. Warwick ivott?

A nő legyintett.

– Ó, gondolom, az édesanyja mondta ezt
önöknek – húzta el a száját. – Nos, nem kell
mindent készpénznek venniük, amit mond. Elő-
ítéletei vannak az alkohollal kapcsolatban. A férje
– Richard apja – is ivott.

– Akkor hát úgy véli – folytatta a felügyelő –,
hogy Richard Warwick igazat vallott, hogy való-
ban jóval a sebességhatár alatt hajtott, és a bal-
esetet elkerülhetetlen volt?

– Nem értem, miért ne lehetett volna ez az
igazság – erősködött Miss Bennett. – Warburton
nővér vallomása is ezt bizonyította.

– És a nővér szavában lehetett hinni?

Miss Bennett láthatóan megsértődött a kér-
désen, amit a hivatása becsméréseként értel-
mezett, és kissé ellenségesen felelt:

– Nagyon remélem. Végül is az emberek nem
szoktak összevissza hazudozni... ilyen kérdések-
ben semmiképpen. Vagy talán igen?

Cadwallader őrmester, aki figyelemmel kísér-
te a kihallgatást, most közbevágott:

– Ó, valóban nem szoktak! – kiáltotta. – Ab-
ból, ahogy beszélnek, néha az az érzése támad

az embernek, hogy nem csupán bőven a sebességhatár alatt hajtottak, de közben sikerült még visszafelé is haladniuk!

Ez utóbbi közbeszólás miatt bosszankodva, a felügyelő lassan megfordult, és az őrmesterre nézett. Miss Bennett is meglepetten tekintett a fiatalemberre. Cadwallader őrmester zavartan a jegyzeteibe pillantott, és a felügyelő visszafordult Miss Bennetthez.

– Hogy mit akarok ezzel mondani? – tette fel a kérdést. – Az eset közelségében érzett fájdalom és feszültség következtében könnyen megeshet, hogy valaki bosszúval fenyegeti azt, aki miatt meghalt a kislánya. De később visszatekintve – ha a baleset valóban úgy történt, ahogy a tárgyaláson megállapították a férfi biztosan belátja, hogy a gázolás nem Richard Warwick hibája volt.

– Ó – mondta Miss Bennett. – Igen, értem, mire gondol.

A felügyelő lassan körbesétált a szobában, miközben folytatta.

– Másrészt azonban, ha az autót szabálytalanul, túl nagy sebességgel vezették... ha az autó, tegyük fel, kicsúszott az irányítás alól...

– Ezt Laura mondta? – vágott közbe Miss Bennett.

A felügyelő a nő felé fordult, meglepődve a halott férfi feleségének említésén. – Miből gondolja, hogy ő mondta? – kérdezte.

– Mem tudom – felelte Miss Bennett. – Csak eszembe jutott. – Zavartnak látszott, ahogy az

órájára pillantott. – Ez minden? – kérdezte. – Nagyon sok a dolgom ma reggel. – Az ajtóhoz ment, kinyitotta, és már éppen távozott volna, amikor a felügyelő utánaszólt: – Szeretnék váltani néhány szót a kis Jannel, ha lehet.

Miss Bennett visszafordult az ajtóban.

– Ó, Jan nagyon izgatott ma reggel – magyarázta kissé ellenséges hangon. – Igazán hálas volnék, ha nem beszélne velem... ha nem zavarnák össze teljesen. Épp most sikerült megnyugtatnom kissé.

– Nagyon sajnálom, de attól tartok, fel kell tennünk neki néhány kérdést - erősködött a felügyelő.

Miss Bennett határozott mozdulattal becsukta az ajtót, és visszajött a szobába.

– Miért nem keresik meg inkább ezt a MacGregort, és hallgatják ki őt? – javasolta. – Még nem járhat messze.

– Meg fogjuk keresni. Emiatt ne nyugtalanodjon – felelte a felügyelő.

– Nagyon remélem – vágott vissza Miss Bennett. – Bosszút állni, na hiszen! Nem valami keresztényi viselkedés!

– Nos, igen – bólintott a felügyelő, majd jelentőségteljesen hozzátette: – Különösen, ha a baleset nem Mr. Warwick hibájából történt, és valóban nem lehetett elkerülni.

Miss Bennett éles tekintetet vetett a férfira. Kis szünet következett, majd a felügyelő megismételte:

– Szeretnék beszélni Jannel, kérem.

– Nem tudom, hogy sikerül-e előkerítenem – jegyezte meg Miss Bennett. – Lehet, hogy kiment a házból. – Sietve elhagyta a szobát.

A felügyelő Cadwallader őrmesterre nézett, az ajtó felé intett a fejével, mire az őrmester a nő után indult. A folyosón Miss Bennett figyelmeztetően Cadwalladerhez fordult.

– Ne zaklassák fel! – kérte. Majd visszatért a szobába. – Ne zaklassa fel a fiút – utasította a felügyelőt. – Nagyon könnyen felizgatja magát. Kiabálhat, és feldühödik.

A felügyelő néhány másodpercig figyelmesen nézte a nőt, majd megkérdezte: – Erőszakossá is válhat?

– Nem, természetesen, nem. Nagyon kedves fiú, nagyon gyengéd. Igazán engedelmes. Csak arra céloztam, hogy esetleg felzaklathatják. Nem gyerekeknek való dolog a gyilkosság. És ő még nem több, csupán gyermek.

A felügyelő leült az íróasztal melletti székre.

– Felesleges nyugtalankodnia, Miss Bennett, arról biztosíthatom – mondta. – Pontosan értjük a helyzetet.

Kilencedik fejezet

Ebben a pillanatban terelte be a szobába Cadwallader őrmester Jant, aki azonnal a felügyelőhöz szaladt.

– Engem akarnak? – kiáltotta izgatottan. – Elfogták már a gyilkost? Lesz vérfolt a ruháján?

– Jan, várj! – intette a fiút Miss Bennett. – Viselkedj rendesen. Csak arra válaszolj, amit ez az úriember kérdez tőled.

Jan boldogan Miss Bennett felé fordult, majd vissza a felügyelőhöz.

– Igen, válaszolok – ígérte. – De én nem kérdezhetek?

– De, természetesen, te is kérdezhetsz – nyugtatta meg a felügyelő kedvesen.

Miss Bennett leült a kanapéra. – Megvárom, amíg kihallgatják – közölte.

A felügyelő gyorsan felállt, az ajtóhoz ment, és hívogatóan szélesre tárta. – Nem, köszönjük, Miss Bennett – mondta határozottan. – Nem lesz szükség önre. És nem azt mondta, hogy nagyon elfoglalt ma reggel?

– Inkább maradnék – erősködött a nő.

– Sajnálom. – A felügyelő hangja élessé vált.

– Mindig szeretünk egyenként beszélgetni az emberekkel.

Miss Bennett a felügyelőre nézett, majd Cad-

wallader őrmesterre. Mikor belátta, hogy veszített, bosszúsan felszisszent, és kiviharzott a szobából, a felügyelő pedig becsukta mögötte az ajtót. Az őrmester visszahúzódott a beugróba, hogy további jegyzeteket készítsen, Thomas felügyelő meg leült a kanapéra.

– Feltételezem – mondta kedvesen Jannek –, hogy sosem kerültél még ilyen szoros közelségbe gyilkossággal.

– Nem, még sosem – felelte Jan lelkesen. – Nagyon izgalmas, ugye? – Rátérdelt a zsámolyra. – Találtak valamilyen nyomot... ujjlenyomatot, vérfoltot vagy bármit?

– Úgy látom, téged nagyon érdekel a vér – jegyezte meg a felügyelő barátságos mosollyal.

– Ó, igen – felelte Jan csendesen, komoly képpel. – Szeretem a vért. Nagyon szép színe van, ugye? Szép, tiszta vörös. – Ő is leült a kanapéra, nyugtalan nevetéssel. – Tudja, Richard lövöldözött mindenféle, amik utána véreztek. Igazán nagyon mulatságos, nem igaz? Úgy értem, mulatságos, hogy Richard mindenféle lövöldözött, aztán valaki őt magát is lelőtte. Nem gondolja, hogy ez mulatságos?

A felügyelő halk, meglehetősen száraz hangon felelt:

– Azt hiszem, akad humoros oldala is a dolognak. – Tartott egy kis szünetet. – Nagyon szomorú vagy amiatt, hogy a bátyád – úgy értem, a féltestvéred – meghalt?

– Szomorú? – Jan meglepettnek látszott. – Hogy Richard halott? Nem, miért lennék?

– Nos, azt gondoltam, hogy talán... nagyon szeretted őt – mondta a felügyelő.

– Szerettem őt? – kiáltotta Jan őszinte megdöbbenéssel. Szeretni Richardot? Á, dehogy, senki sem tudná szeretni Richárdot.

– Gondolom, a felesége biztosan szerette őt – ellenkezett a felügyelő.

Jan arcán még erősebb csodálkozás tükröződött.

– Laura? – kiáltotta. – Nem, nem hinném. Ő mindig az *én* oldalamon állt.

– A te oldaladon? – kérdezte a felügyelő. – Mit jelent ez pontosan?

Jan hirtelen kifejezetten rémültnek tűnt.

– Igen. Igen – szinte kiabálva hadarta. – Amikor Richard el akart küldeni engem.

– Elküldeni? – kérdezte a felügyelő kedvesen.

– Az egyik olyan helyre – magyarázta a fiú. – Tudja, ahová elküldenek, azután bezárnak, és többet nem lehet kijönni. Azt mondta, talán Laura eljön és meglátogat néha. – Jan egy kissé megremegett, majd felállt, hátat fordított a felügyelőnek, és Cadwallader őrmester felé nézett. – Én nem szeretek bezárva lenni – folytatta, a hangja remegett. – Gyűlölök bezárva lenni.

Odament a teraszajtóhoz, és kinézett a teraszra.

– Szeretem, ha mindig minden nyitva van – kiáltotta. – Szeretem, ha nyitva van az ablakom és az ajtóm, hogy biztos lehessen benne, hogy ki tudok menni. – Visszafordult a szoba belseje felé. – De most már senki sem zárhat be, igaz?

– Nem, kölyök – nyugtatta meg a felügyelő.
– Nem hiszem.

– Most már nem, hogy Richard halott – tette hozzá Jan. Egy pillanatig majdhogynem elégedettnek tűnt.

A felügyelő felállt, és megkerülte a kanapét.
– Szóval Richard be akart téged zárni? – kérdezte.

– Laura szerint csak azért mondta, hogy ugrasson vele - magyarázta Jan. – Laura azt mondta, hogy csak ugratás volt, és hogy minden rendben van, és amíg ő itt van, addig gondoskodik róla, hogy sose legyen bezárva. – Odament a fotelhoz, és rátelepedett az egyik karfájára. – Szeretem Laurát – folytatta, erős felindultsággal a hangjában. – Rettenetesen szeretem Laurát. Tudja, nagyon jókat csinálunk együtt. Keresünk pillangókat meg madártojást, és mindenféle játékokat játszunk. Pikk dámát. Ismeri a pikk dámát? Nagyon kell figyelni hozzá. És rikikit is. Azám, nagyon jó dolgokat lehet csinálni Laurával.

A felügyelő közelebb ment, és áthajolt a fotel másik karfája felett. A hangja barátságosan csengett, ahogy megkérdezte:

– Gondolom, nem emlékszel semmire azzal a balesettel kapcsolatban, ami akkor történt, amikor még Norfolkban laktatok? Amikor egy kisiút elgázoltak?

– De, igen, emlékszem rá – felelte Jan meglehetősen vidáman. – Richardnak tárgyalásra kellett mennie.

– Igen, ez az. Mi másra emlékszel még? – bátorította a felügyelő.

Lazacot ettünk ebédre aznap – felelte Jan azonnal. – Richard és Warby együtt érkeztek vissza. Warby egy kicsit ideges volt, de Richard nevetett.

– Warby? – kérdezte a felügyelő. – Az Warburton nővér?

– Igen, Warby. Én nem nagyon szerettem őt. De Richard nagyon elégedett volt vele aznap, folyton azt ismételte: - Kitűnő előadás volt, Warby!

Az ajtó váratlanul kinyílt, és Laura Warwick jelent meg. Cadwallader őrmester odasietett hozzá, Jan pedig elkiáltotta magát:

– Hello, Laura!

– Nem zavarok? – kérdezte Laura a felügyelőt.

– Nem, természetesen, nem, Mrs. Warwick – felelte a férfi. – Foglaljon helyet!

Laura beljebb lépett a szobába, és az őrmester becsukta mögötte az ajtót.

– Jan... Jan... – kezdte Laura. Nem folytatta a kérdést.

– Épp azt kérdeztem tőle – magyarázta a felügyelő-, hogy emlékszik-e valamire a kisfiú balesetével kapcsolatban, Norfolkban. A MacGregor fiú balesetéről beszéltünk.

Laura leült a kanapé egyik végére. – Emlékszel valamire, Jan? – kérdezte a fiút.

– Persze hogy emlékszem – felelte Jan lelkesen. – Mindenre emlékszem. – A felügyelőhöz fordult. – Már mondtam, nem? – kérdezte.

A felügyelő nem felelt. Helyette inkább lassan a kanapé felé indult, és Laura Warwickhoz intézte a szavait.

– Ön mit tud a balesetről, Mrs. Warwick? Beszéltek róla az ebédnél aznap, amikor a férje visszajött a tárgyalásról?

– Nem emlékszem – felelte azonnal Laura.

Jan gyorsan felállt, és odasietett hozzá.

– De igen, Laura, biztos emlékszel – biztatta.

– Nem rémlik, hogy Richard azt mondta, hogy nem számít, hogy egy poronttyal több vagy kevesebb van a világon?

Laura felállt. – Kérem... – könnyöggött a felügyelőnek.

– Minden rendben van, Mrs. Warwick – nyugtatta meg Thomas felügyelő kedvesen. – Bizonyára megéri, nagyon fontos, hogy megtudjuk az igazságot a balesettel kapcsolatban. Végül is feltehetőleg ez jelenti az indítékot mindahhoz, ami tegnap este történt.

– Ó, igen – sóhajtotta Laura. – Tudom. Tudom.

– Az anyósa szerint – folytatta a felügyelő – a férje aznap is ivott.

– Gondolom, hogy igen – ismerte el Laura. – Nem... nem lennék meglepve rajta.

A felügyelő leült a kanapé másik végére.

– Találkozott ön valaha ezzel az emberrel, ezzel a MacQregorral? Látta őt?

– Nem – felelte Laura. – Nem, én nem mentem el a tárgyalásra.

– Azt mondják, égett benne a bosszúvágy – jegyezte meg a felügyelő.

Laura szomorúan elmosolyodott. – Megbomolhatott az elméje, gondolom - mondta.

Jan, aki fokozatosan egyre izgatottabb lett, odalépett hozzájuk.

– Ha nekem lenne egy ellenségem – kiáltotta hevesen – akkor éppen ezt tenném. Hosszú ideig várnék, aztán besurrannék a sötétben, pisztollyal a kezemben. És akkor... – a fotelra lőtt a képzeletbeli fegyverével. – Bumm, bumm, bumm.

– Hallgass, Jan – szólt rá Laura éles hangon.

Jan arcán hirtelen kétségbeesés jelent meg.

– Haragszol rám, Laura? – kérdezte gyerekes hangon.

– Nem, drágám – nyugtatta meg Laura. – Nem haragszom. De próbáld meg nem felizgatni magad.

– Nem izgattam fel magam – erősködött Jan.

Tizedik fejezet

Miss Bennett keresztülvágott az előcsarnokon, és megállt, hogy beengedje Starkweddert és a rendőrt, akik láthatóan együtt érkeztek a bejárat ajtóhoz.

– Jó reggelt, Miss Bennett – üdvözölte Starkwedder a házvezetőnőt. – Azért jöttem, hogy Thomas felügyelővel találkozjak.

Miss Bennett bólintott.

– Jó reggelt... Jó reggelt, biztos úr. A dolgozószobában vannak mindketten... nem tudom, mi folyik ott.

– Jó napot, asszonyom – felelte a rendőr. – Ezeket hoztam a felügyelőnek. Talán Cadwallader őrmester átvehetné.

– Mi az? – kérdezte Laura a kívülről beszűrődő hangok hallatán.

A felügyelő felállt, és az ajtó felé indult. – Úgy tűnik, Starkwedder megérkezett.

Amikor Starkwedder belépett a szobába, Cadwallader őrmester kisietett a folyosóra, hogy a rendőrrel elintézzék a tennivalókat. Eközben a kis Jan belesüppedt a fotelba, és lelkesen figyelte az eseményeket.

– Hallgasson ide! – kiáltotta Starkwedder a felügyelőnek. – Nem tölthetem az egész napot tétlenül várakozva az őrszobán. Levették az ujj-

lenyomatokat, azután ragaszkodtam hozzá, hogy idekísérjenek. Elintéznivalóim vannak. Két találkozó is van az ingatlanügynökkel a mai napon. – Hirtelen észrevette Laurát. Ó... jó reggelt, Mrs. Warwick – üdvözölte a nőt. – Rendkívül sajnálom, ami történt.

– Jó reggelt - felelte Laura tartózkodóan.

A felügyelő a fotel mellett álló asztalhoz sétált.

– Tegnap éjjel, Mr. Starkwedder – kérdezte –, nem támaszkodott véletlenül erre az asztalra, és később nem lökte ki a teraszajtót?

Starkwedder odalépett mellé az asztalhoz.

– Nem tudom – vallotta be. – Megtehettem. Fontos ez? Nem emlékszem.

Cadwallader őrmester visszajött a szobába egy irattartóval a kezében. Miután becsukta maga mögött az ajtót, a felügyelőhöz sietett.

– Itt vannak Mr. Starkwedder ujjlenyomatai, uram – közölte. – A rendőr hozta el. És a ballisztikai jelentés.

– Lássuk csak – mondta a felügyelő. – A golyó, amely megölte Richard Warwickot, egyértelműen ebből a fegyverből származik. Ami pedig az ujjlenyomatokat illeti, az is mindjárt tisztázódik. – Odalépett az íróasztal mellett álló székhez, leült, és tanulmányozni kezdte a dokumentumokat, miközben az őrmester visszahúzódott a beugróba.

Egy kis szünet után Jan, aki merőn figyelte Starkweddert, kérdést intézett a férfihoz.

– Most jött vissza Abadanból, igaz? Milyen hely Abadan?

– Meleg – mindössze ennyi feleletet kapott Starkweddertől, aki ezután Laurához fordult. – Hogy van ma, Mrs. Warwick? - kérdezte. – Jobban érzi magát?

– Ó, igen, köszönöm – válaszolta Laura. – Már kihevertem a sokkot.

– Nagyszerű – bólintott Starkwedder.

A felügyelő felállt, és a kanapén ülő Starkwedder felé indult.

– Az ujjlenyomatai – jelentette be – megtalálhatók az ablakon, a konyakosüvegen, a poháron és az öngyújtón. Az asztalon talált nyomok nem az ön kezétől származnak. Azok mindeddig azonosítatlan lenyomatok. – Körbepillantott a szobában. – Ez eldönti a kérdést – folytatta. – Minthogy nem jártak itt látogatók – tartott egy kis szünetet, és közben Laurára nézett tegnap éjjel...

– Nem - erősítette meg Laura.

– Akkor csak MacGregoré lehet – közölte a felügyelő.

– MacGregoré? – kérdezte Starkwedder Laurára pillantva.

– Meglepettnek látszik – jegyezte meg a felügyelő.

– Igen... az is vagyok – ismerte el Starkwedder. – Úgy értem, azt vártam volna, hogy kesztyűt visel.

A felügyelő bólintott.

– Igaza van – helyeselt. – A fegyvert kesztyűben fogta.

– Volt valami veszekedés is? – kérdezte Starkwedder, Laurához intézve a szavait. – Vagy semmi más nem hallatszott, csak a lövés?

Laura némileg kényszeredetten válaszolt:

– Én... mi... Benny és én... csak a lövést hallottuk. De végül is nem sok mindent hallhatunk az emeletről.

Cadwallader őrmester a beugró kis ablakán át kibámult a kertre. Észrevette, hogy valaki közelít a gyepen át, ezért a teraszajtóhoz lépett. Az üvegajtón egy jóképű, harmincas éveinek közepén járó, közepes testalkatú, szőke, kék szemű férfi lépett be, megjelenésén enyhe katonás jelleg érződött. Megállt a bejáratnál, és nagyon nyugtalannak tűnt. Jan, aki a szobában jelen lévőek közül másodikként figyelt fel rá, izgatottan kiabálni kezdett:

– Julian! Julian!

Az újonnan érkezett Janre pillantott, azután Laura Warwickhoz fordult.

– Laura! – kiáltotta. – Csak most hallottam. Én... rettenetesen sajnálom.

– Jó reggelt, Farrar őrnagy – üdvözölte a férfit Thomas felügyelő.

Julian Farrar a felügyelőre nézett.

– Teljesen érthetetlen, ami történt – jegyezte meg. – Szegény Richard.

– Itt feküdt a tolószékében – magyarázta Jan izgatottan Farrarnak. – Egészen össze volt ros-

kadva. És volt egy papírdarab a mellkasán. Tudod, mi állt rajta? Az, hogy: „Visszafizetve.”

– Igen. Jól van, jól van, Jan – mormolta Julian, és megpaskolta a fiú vállát.

– Ez nagyon izgalmas, ugye? – folytatta Jan, lelkesen tekintve a férfira.

Farrar ellépett mellette.

– Igen. Igen, természetesen, nagyon izgalmas – nyugtatta meg Jant, és beszéd közben kíváncsian Starkwedderre nézett.

A felügyelő bemutatta egymásnak a két férfit.

– Az úr Mr. Starkwedder... és Farrar őrnagy, ő lesz a következő parlamenti képviselőnk. Indul az időközi választáson.

Starkwedder és Julian Farrar kezét rázták, s közben udvariasan köszöntötték egymást. A felügyelő távolabb lépett, helyette az őrmester csatlakozott hozzájuk. Beszélgetni kezdtek, Starkwedder elmagyarázta Farrar őrnagynak a helyzetét.

– Árokba szaladtam az autómmal, és bejöttem a házba, hátha találok egy telefont vagy valami segítséget. Egy férfi rohant ki a házból, majdnem átgázolt rajtam.

– És milyen irányba távozott ez az ember? – kérdezte Farrar.

– Fogalmam sincs róla – felelte Starkwedder.

– Eltűnt a ködben, akárcsak valami bűvészműtatványban. – Elfordította a fejét, miközben Jan feltérdelt a fotelban, és várakozón Farrarra pillantva megszólalt:

– Te megmondtad Richardnak, hogy valaki lelövi majd egy napon, ugye, Julian?

Szünet következett. A szobában mindenki Julian Farrarra nézett.

Farrar egy pillanatig gondolkodott.

– Azt mondtam volna? Nem emlékszem – vetette oda mogorván.

– De igen, azt mondtad – erősködött Jan. – Egyik este, vacsoránál. Tudod, te és Richard veszekedtetek valamin, és azt mondtad: „Egy napon, Richard, valaki golyót repít majd a fejedbe.”

– Figyelemre méltó jóslat – jegyezte meg a felügyelő.

Julian Farrar tett néhány lépést, majd leült a zsámoly egyik szélére.

– Nos... – mondta – Richard a fegyvereivel meglehetősen szokatlan jelenség volt. Az embereknek nem tetszett a dolog. Volt az a fickó is... emlékszel, Laura? A kertészetek, Griffiths. Tudod... akit Richard kirúgott. Griffiths egyértelműen azt mondta nekem – és nem is egyszer: „Egy napon, majd meglátja, eljövök a pisztolyommal, és lelövöm Mr. Warwickot.”

– Griffiths sosem tenne ilyet – jelentette ki gyorsan Laura.

Farrar arcán büntudat jelent meg.

– Nem, nem, természetesen, nem – ismerte el. – Én... nem úgy értettem. Azt akartam mondani, hogy ilyen dolgokat... öhm... beszéltek az emberek Richarddal kapcsolatban.

Hogy leplezze a zavarát, előhúzta a cigarettatárcáját, és kivett belőle egy szálát.

A felügyelő az íróasztalnál ült, és elgondolkodva nézett maga elé. Starkwedder egy sarokban állt a beugró közelében, közel Janhez, aki érdeklődéssel figyelte őt.

– Bárcsak átjöttem volna tegnap este – szólt meg Julian Farrar, senkihez sem címezve közvetlenül a szavait. – Szándékomban állt.

– De az a szörnyű köd – jegyezte meg Laura csendesesen. – Nem tudtál volna átjönni.

– Nem – felelte Farrar. – Nálam vacsoráztak a választmányi tagok. Amikor észrevették, hogy kezd leszállni a köd, elég korán hazamentek. Akkor megfordult a fejemben, hogy benézek hozzátok, de azután letettem róla. – A zsebében keresgélve megkérdezte: – Nincs valakinek gyűfája? Úgy tűnik, valahol elhagytam az öngyújtómat.

Körülnézett, és hirtelen meglátta az öngyújtót az asztalon, ahol Laura előző este hagyta. Felállt, odasétált, hogy magához vegye, Starkwedder pedig figyelemmel kísérté a mozdulatait.

– Ó, hát itt van – mondta Farrar. – El sem tudtam képzelni, hol hagyhattam.

– Julian... – kezdte Laura.

– Igen? – Farrar megkínálta a nőt egy cigarettával, aki el is vett egyet. – Rettenetesen sajnálom ezt az egészet, Laura – közölte. – Ha van bármi, amit tehetek értetek... – Bizonytalanul elhallgatott.

– Igen. Igen, tudom – felelte Laura, miközben Farrar meggyújtotta a cigarettáikat.

Jan hirtelen megszólalt, Starkwedderhez címelve a szavait.

– Tud löni, Mr. Starkwedder? – kérdezte. – Mert én tudok. Richard néha megengedte nekem. Persze én nem céloztam olyan jól, mint ő.

– Valóban, megengedte? – fordult Starkwedder Janhez. – És milyen fegyvert használhattál?

Ahogy Jan lekötötte Starkwedder figyelmét, Laura megragadta a lehetőséget, és gyorsan Julian Farrarhoz fordult.

– Julian, beszélnem kell veled. Nagyon fontos – suttogta.

Farrar is lehalkította a hangját.

– Óvatosan – figyelmeztette a nőt.

– Egy 22-sel – büszkélkedett Jan Starkweddernek. – Elég jól tudok löni, igaz, Julian? – Odament Julian Farrarhoz. – Emlékszel arra, amikor elvitél a vásárba? Lelőttem két üveget is, ugye?

– Tényleg így volt, kölyök – bólintott Farrar. – Jó szemed van, és az a legfontosabb. Jó szemed van a kriketlabdához is. Nagyszerű meccs volt, amit tavaly nyáron vívtunk – tette hozzá.

Jan boldogan a férfira mosolygott, azután leült a zsámolyra, és a felügyelőre nézett, aki az asztalon fekvő dokumentumokat tanulmányozta. Kis szünet következett. Azután Starkwedder elővett egy cigarettát, és Laurához fordult: – Nem bánja, ha rágyújtok?

– Természetesen nem – felelte Laura.

Starkwedder Julian Farrarra pillantott.

– Kölcsönvehetném az öngyújtóját?
– Hogyne – mondta Farrar. – Tessék.
– Ó, milyen szép öngyújtó – jegyezte meg Starkwedder, majd rágyújtott.

Laura tett egy hirtelen mozdulatot, de azután sikerült visszafognia magát. – Igen – felelte Farrar könnyedén. – És kitűnően működik.

– Meglehetősen... egyedi darab – állapította meg Starkwedder. Vetett egy gyors pillantást Laurára, azután köszönetet mormolva visszaadta az öngyújtót Julian Farrarnak.

Jan otthagya a zsámolyt, és a felügyelő széke mögé állt.

– Richardnak sok fegyvere van büszkélkedett. – Légpuskák is. És van egy fegyvere, amit még Afrikában használt, azzal lőtte az elefántokat. Akarja látni őket? Richard hálószobájában vannak, arrafelé. – Mutatta az irányt.

– Jól van – felelte a felügyelő, és felállt a székéből. – Mutasd meg nekünk. – Rámosolygott Janre, és kedvesen hozzátette: – Tudod, nagy segítséget jelentesz nekünk. Igazán sokat segítesz. Jól járnánk veled, ha beállnál a rendőrök közé.

Rátette a kezét a fiú vállára, és az ajtó felé indultak, amit az őrmester kinyitott előttük.

– Nincs szükség rá, hogy itt tartsuk önt, Mr. Starkwedder – szólt vissza a felügyelő az ajtóból. – Most már elmehet az ügyeit intézni. Csak maradjon elérhető, annyi elég.

– Rendben – felelte Starkwedder, miközben Jan, a felügyelő és az őrmester elhagyták a helyiséget, majd a felügyelő becsukta az ajtót.

Tizenegyedik fejezet

Kínos csend következett, miután a rendőrök Jan társaságában elhagyták a szobát. Azután Starkwedder megjegyezte:

– Nos, talán jobb, ha megyek, és megnézem, sikerült-e már kiemelni az autót az árokból. Idefelé jövet nem haladtunk el mellette.

– Nem – magyarázta Laura. – A kocsibehajtó a másik út felől nyílik.

– Igen, értem – felelte Starkwedder, miközben a teraszajtó felé indult. Hirtelen visszafordult. – Mennyire másként festenek a dolgok napali megvilágításban – jegyezte meg, miközben kilépett a teraszra.

Amint elment, Laura és Julian Farrar egymás felé fordult. – Julian! – kiáltotta Laura. – Az öngyújtó! Azt mondtam, hogy az *enyém*.

– Azt mondtad, hogy a tiéd? A felügyelőnek? – kérdezte Farrar.

– Nem. *Neki*.

– Ennek... ennek a fickónak... – kezdte Farrar, azután elhallgatott, mert mindketten észrevették, hogy Starkwedder keresztülvág a teraszon.

– Laura... – kezdte ismét.

– Csak óvatosan! – mondta Laura, miközben odasétált a beugró apró ablakához, és kinézett.

– Lehet, hogy hallja, amit beszélünk.

– Ki ez az alak? – kérdezte Farrar. – Ismered őt?

Laura visszatért a szoba közepére. – Nem. Nem, nem ismerem. – felelte Farrarnak. – Volt... egy kis balesete az autójával, és idejött tegnap este. Épp azután, hogy...

Julian Farrar megérintette a nő kezét a kanapé karfáján. – Minden rendben, Laura. Tudod, hogy megteszek érted mindent, ami csak tőlem telik.

– Julian... az *ujjlenyomatok* - nyögte Laura.

– Milyen ujjlenyomatok?

– Az asztalon. Azon az asztalon ott, és az üvegajtón. A... tieid?

Farrar elvette a kezét a nő kezéről, jelezve, hogy Starkwedder ismét a teraszon sétálgat. Anélkül hogy az ajtó felé fordult volna, Laura távolodott néhány lépést a férfitől, és hangosan beszélni kezdett: – Nagyon kedves tőled, Julian, és biztos vagyok benne, hogy nagyon sok mindenben lehetsz majd a segítségünkre.

Starkwedder fel-alá járkált a teraszon. Amikor megint látótávolságon kívül került, Laura újra szembefordult Julian Farrarral.

– Azok a te ujjlenyomataid, Julian? Gondolkozz!

Farrar töprengett egy pillanatig.

– Az asztalon... igen... lehet, hogy az enyémek.

– Ó, Istenem! – kiáltotta Laura! – Most mit tegyünk?

Ismét feltűnt Starkwedder, fel-alá sétálgatott

a teraszon, közvetlenül az ajtó előtt. Laura beleszívott a cigarettájába.

– A rendőrök azt hiszik, hogy egy MacGregor nevű férfi volt – magyarázta Juliannek. Kétségbeesetten nézett a férfira, majd hagyott egy kis szünetet, hogy lehetőséget adjon neki a válaszra.

– Nos, akkor minden rendben – felelte Farrar.

– Valószínűleg továbbra is rá gyanakszanak majd.

– De feltehetőleg... – kezdte Laura.

Farrar közbevágott.

– Mennem kell – közölte. Van egy találkozó. – Felállt. – Minden rendben van, Laura – mondta, és megpaskolta a nő vállát. – Ne aggodj! Vigyázni fogok rád.

Laura arckifejezése az értetlenség és a kétségbeesés elegyét tükrözte. Farrar azonban láthatóan nem foglalkozott vele, hanem egyenesen a teraszajtóhoz sietett. Amikor kitérte az ajtószárnyat, Starkwedder megindult feléjük az azal a nyilvánvaló szándékkal, hogy visszatérjen a szobába. Farrar udvariasan oldalra lépett, hogy elkerülje az összeütközést.

– Már távozik is? – kérdezte Starkwedder a férfit.

– Igen – felelte Farrar. – Meglehetősen mozgalmassak a napjaim manapság. Tudja, közeleg a választás, már csak egyetlen hét.

– Persze, értem – felelte Starkwedder. – Bocsásson meg a tudatlanságomért, de mely színekben indul? A konzervatívokéban?

– Liberális vagyok – közölte Farrar. Felháborodás csengett a hangjában.

– Hát akadnak még errefelé liberálisok? kérdezte Starkwedder mosolyogva.

Julian Farrar mély lélegzetet vett, és minden további megjegyzés nélkül elhagyta a helyiséget. Ahogy elment, becsapva maga mögött az ajtót, Starkwedder indulatosan Laurára nézett.

– Már értem – mondta, és egyre haragosabbnak látszott. – Vagy legalábbis kezdem érteni.

– Mire céloz? – kérdezte Laura.

– Ő a szerető, igaz? – Közelebb lépett a nőhöz. – Gyerünk, mondja meg, a szeretője?

– Ha tudni akarja – felelte Laura dacosan –, igen, az!

Starkwedder egy pillanatig némán meredt a nőre. Azután megszólalt:

– Jó néhány dolog van, amit nem mondott el nekem tegnap éjjel, igaz? – kérdezte dühösen. – Ezért kapta fel az öngyújtót olyan hevesen, és állította, hogy a magáé. – Távolodott néhány lépést, majd újra szembefordult vele. – És mióta tart ez kettejük között?

– Már egy jó ideje – felelte Laura csendesen.

– De sosem döntött úgy, hogy elhagyja Warwickot, és elmennek együtt?

– Nem – felelte Laura. – Egyrészt ott van Julian karrierje. Azzal politikailag teljesen tönkretette volna magát.

Starkwedder dühösen leereszkedett a kanapé egyik végére.

– Ó, nem hinném, manapság... – csattant fel.
– Teljesen természetesnek tartották volna.

– Ez egy különleges helyzet volt – próbálta Laura megmagyarázni a dolgot. – Julian és Richard barátok voltak, és minthogy Richard rokkant volt...

– Igen, értem. Biztosan nem lett volna kelle-
mes sajtóvisszhangja – vetette oda Starkwed-
der.

Laura a kanapéhoz lépett, és megállt, hogy
lenézzen a férfira. – Gondolja, hogy mindezt el
kellett volna mesélnem magának tegnap éjjel?
– kérdezte fagyosan.

Starkwedder elfordította a fejét.

– Nem volt kötelessége – mormolta.

Laura megenyhült kissé.

– Nem gondoltam, hogy számít – kezdte. –
Úgy értem... semmi másra nem tudtam gon-
dolni, csak hogy lelöttem Richardot.

Láthatóan Starkwedder is meglágyult a nő
iránt, mert azt felelte:

– Igen, igen, értem. – Majd kis szünet után
hozzátette: – *Én* sem tudtam semmi másra gon-
dolni. – Megint elhallgatott, majd felnézett a
nőre. – Nincs kedve részt venni egy kísérletben?
– kérdezte. – Hol állt, amikor lelötte Richardot?

– Hogy hol álltam? – ismételte meg Laura a
szavait. Zavartnak tűnt.

– Igen, ezt kérdeztem.

Néhány pillanatnyi gondolkodás után Laura
megszólalt:

– Ó... hát ott. – Bizonytalanul a teraszajtó felé intett.

– Menjen, és álljon oda, ahol akkor állt – utasította Starkwedder.

Laura idegesen az ajtó felé indult.

– Én... nem emlékszem – mondta. – Ne kérje, hogy emlékezzek. – Ijedtnek tűnt a hangja. – Nagyon ki voltam borulva. Én...

Starkwedder közbevágott. – A férje mondott valamit magának – próbált segíteni a nőnek. – Valamit, ami arra készítette, hogy felkapja a fegyvert.

Felállt a kanapéról, odament a fotel mellett álló asztalkához, és eloltotta a cigarettáját. – Gyerünk, játsszuk el – folytatta. – Itt az asztal, itt a fegyver. – Elvette a nőtől a cigarettát, és letette a hamutartóba. – Szóval veszekedtek. Maga felkapta a fegyvert... vegye a kezébe...

– Nem akarom! - kiáltotta Laura.

– Ne butáskodjon! – korholta Starkwedder. – Nincs megtöltve. Gyerünk, fogja meg! Fogja csak meg!

Laura bizonytalanul a kezébe vette a pisztolyt.

– Felkapta az asztalról – emlékeztette a férfi. – Nem ilyen óvatosan emelte fel. Felkapta, és lelőtte a férjét. Mutassa meg, hogyan csinálta.

Ügyetlen mozdulattal szorítva a fegyvert, Laura hátrálni kezdett.

– Én... én... - kezdte.

– Menjen! Mutassa meg! – kiáltotta Starkwedder.

Laura megpróbált célozni a pisztollyal.

– Gyerünk, lőjön! – ismételte a férfi kiabálva.

Minthogy a nő még mindig habozott, Starkwedder győzedelmes arccal kivette a kezéből a fegyvert.

– Gondoltam – közölte. – Soha életében nem sütött el revolvert. Fogalma sincs róla, hogyan kell. – A fegyverre nézve folytatta: – Még azt sem tudja, hogy kell kibiztosítani.

Ledobta a pisztolyt a zsámolyra, majd visszasétált a kanapéhoz, és szembefordult a nővel. Rövid hallgatás után csendesesen így szólt:

– Maga nem lőtte le a férjét.

– De igen – erősködött Laura.

– Nem, nem tett ilyet – ismételte meg Starkwedder meggyőződéssel.

Laura kissé ijedt hangon kérdezte: – Akkor miért mondtam volna, hogy én tettem?

Starkwedder mély lélegzetet vett, majd kifújta a tüdejéből a levegőt. Megkerülte a kanapét, és leereszkedett rá.

– A válasz meglehetősen egyértelmű számomra. Mert Julian Farrar volt az, aki lelőtte – jelentette ki.

– Nem! – kiáltotta Laura.

– De igen!

– Nem! – ismételte meg a nő.

– Én meg azt mondom, hogy igen! – erősködött a férfi.

– Ha Julian lett volna – kérdezte Laura –, akkor mi az ördögért mondtam volna, hogy én tettem?

Starkwedder előredőlt.

– Mert mondta – azt hitte... még hozzá igen

helyesen ... hogy *magát* nem fogom elárulni. Ó, igen, és milyen igaza volt! – Ismét hátradőlt a kanapén, mielőtt folytatta: – Igen, nagyon ügyesen játszott velem. De én átláttam a szitán, hallja? Átláttam a szitán. És hülye lennék egy halom hazugságot állítani azért, hogy mentsem Julian Farrar irháját.

Néma csend következett. Laura néhány percig egy szót sem szólt. Azután elmosolyodott, és nyugodtan a fotel mellett álló asztalhoz sétált, hogy elvegye a cigarettáját. Majd visszafordult Starkwedderhez, és azt mondta:

– De igen, meg fogja tenni. Kénytelen lesz. Most már nem tud visszatáncolni. Már vallomást tett a rendőrségen. Azt nem változtathatja meg.

– Hogy? – nyögte Starkwedder hitetlenkedve.

Laura leült a fotelba.

– Bármit is tud, vagy gondolja, hogy tud – magyarázta a férfinak –, ragaszkodnia kell a történetéhez. Hiszen már bűnrészessé tette magát... ahogy olyan pontosan megfogalmazta. – Beleszívott a cigarettájába.

Starkwedder felpattant, és szembefordult a nővel. Döbbenet kiáltotta:

– Az ördögbe! Maga kis szajha!

Néhány percig némán meredt a nőre, majd hirtelen sarkon fordult, a teraszajtóhoz sietett, és távozott. Laura figyelte, amint végigcsörtet a kerten. Tett egy mozdulatot, mintha utána akarna indulni, hogy visszahívja, de aztán láthatóan meggondolta magát. Zaklatott arckifejezéssel lassan elfordult az ablaktól.

Tizenkettedik fejezet

Aznap valamivel később, késő délután Julian Farrar nyugtalanul járkált fel-alá a dolgozószobában. A kertbe vezető teraszajtó nyitva állt, és a lenyugodni készülő nap arany fénysugarat vetett odakint a gyepre. Farrart Laura Warwick hívatta magához, aki nyilvánvalóan sürgősen találkozni akart vele. A férfi folyton az órájára pillantott, miközben Laurát várta.

Farrar rendkívül zaklatottnak és türelmetlennek tűnt. Kinézett a teraszra, majd visszafordult a szoba belseje felé, azután az órájára tekintett. Akkor észrevett egy újságot a fotel mellett álló asztalon, és a kezébe vette. Helyi újság volt, a *Nyugati Visszhang*, melynek címlapján a vezércikk Richard Warwick haláláról tudósított. „JÓL ISMERT HELYI LAKOSSAL VÉGZETT A REJTÉLYES GYILKOS” - hirdette a szalagcím. Farrar leült a fotelba, és nyugtalanul olvasni kezdte a cikket. Egy pillanattal később félredobta az újságot, és a teraszajtóhoz masírozott. Egy utolsó pillantást vetve a szoba felé, kisietett a házból. Már a kert felénél járt, amikor hangot hallott a háta mögött. Megfordult, és visszakiáltott:

– Laura, sajnálom, de... – majd csalódottan elhallgatott, amikor meglátta, hogy az utánasiető

személy nem Laura, hanem Angell, a néhai Richard Warwick inasa és ápolója.

– Mrs. Warwick megkért, hogy tájékoztassam, miszerint pillanatokon belül lent lesz – közölte Angell, Farrar felé közelítve. – Én pedig azt reméltem, hogy esetleg válhatok önnel néhány szót.

– Igen, igen. Miről van szó?

Angell csatlakozott Julian Farrarhoz, majd még néhány lépést távolodott a háztól, mintha azon igyekezne, hogy senki se hallgathassa ki a beszélgetésüket.

– Nos? – kérdezte Farrar, követve a férfit.

– Rendkívül nyugtalan vagyok, uram – kezdte Angell –, a házban betöltött szerepem miatt, és úgy éreztem, önnel kell megvitatnom ezt a kérdést.

A saját problémáin rágódó Julian Farrar nem mutatott túl sok érdeklődést az inas iránt.

– Nos, mi a gond? – kérdezte.

Angell egy pillanatig gondolkodott, mielőtt felelt. – Mr. Warwick halálával, uram – mondta –, elveszítem az állásomat.

– Igen. Igen, felteszem, hogy így van – vetette oda Farrar. – De, gondolom, könnyen kap majd másikat, nem igaz?

– Nagyon remélem, uram – bólintott Angell.

– Ön képzett szakember, nem? – kérdezte Farrar.

– De igen, uram. Képzett szakember vagyok – közölte Angell –, és mindig akad megüresedett kórházi vagy privát állás. Ezt tudom.

– Akkor mi nyugtalanítja?

– Nos, uram – felelte Angell –, a körülmények, melyek között ez a munka véget ér, rendkívül kellemetlenek a számomra.

– Érthetően fogalmazva – jegyezte meg Farrar –, nem akar belekeveredni egy gyilkossági ügybe. Erről van szó?

– Így is mondhatjuk, uram – helyeselt az inas.

– Nos – mondta Farrar –, attól tartok, ez ellen semmit sem lehet tenni. Valószínűleg kiváló ajánlást kap majd Mrs. Warwicktól. – Elővette a cigarettatárcáját, és kinyitotta.

– Nem hinném, hogy azzal bármi probléma adódna, uram – bólintott Angell. – Mrs. Warwick nagyon kedves hölgy... igazán elbűvölő hölgy, ha szabad így fogalmaznom. – Burkolt célzás-ként hangzottak a szavai.

Julian Farrar, aki végül úgy döntött, hogy megvárja Laurát, már éppen befelé indult a házba. Ekkor azonban megfordult, megállásra készítette az inas különös hanghordozása.

– Hogy érti ezt? – kérdezte csendesen.

– Semmiképpen sem szeretnék kellemetlenséget okozni Mrs. Warwicknak – felelte Angell behízelve.

Farrar, mielőtt megszólalt volna, kivett egy cigarettát a tárcájából, majd visszatette a dobozkát a zsebébe.

– Úgy érti, hogy ha felmond... azzal kellemetlenséget okoz neki?

– Ez így igaz, uram – helyeselt Angell. – Hiszen a házban segédkezem. De nem egészen

erre utaltam. – Kis szünet után folytatta: – Ez a kérdés valójában... lelkiismereti ügy, uram.

– Mi az ördögöt akar... a lelkiismeretével? – kérdezte Farrar élesen.

Angell mintha kissé feszengett volna, de a hangja meglehetősen magabiztosan csengett, ahogy folytatta:

– Nem hiszem, hogy méltányolni fogja az aggodalmamat, uram. A rendőrségnek tett vallomásomról van szó. Állampolgári kötelességem, hogy minden lehetséges módon segítsem a rendőrség munkáját, ugyanakkor szeretnék lojális maradni a munkaadóimhoz is.

Julian Farrar elfordult, hogy meggyújtsa a cigarettáját.

– Úgy beszél, mintha ez a két dolog ellentétben állna egymással – mondta csendesen.

– Ha jobban belegondol, uram – magyarázta Angell –, rá fog döbbedni, hogy nagyon is ellentétben állnak... a lojalítások kényszerű ellentéte, ha szabad így fogalmaznom.

Farrar egyenesen az inasra nézett.

– Egészen pontosan mire akar kilyukadni, Angell? – kérdezte.

– A rendőrség, uram, nincs abban a helyzetben, hogy méltányolhassa a háttérét – felelte Angell. – Pedig a háttér rendkívül fontos lehet – hangsúlyozom: *lehet* – egy ilyen ügyben. Azonkívül az utóbbi időben elég komoly álmatlanságban szenvedek.

– A betegségét is bele kell kevernie ebbe az egészbe? – kérdezte Farrar élesen.

– Sajnos igen, uram – hangzott az inas behízelgő válasza. – Korán tértem nyugovóra tegnap este, de képtelen voltam elaludni.

– Igazán sajnálom – fejezte ki részvétét szárazon Farrar –, de igazán...

– Tudja, uram – folytatta Angell, ügyet sem vetve a közbevetésre –, a hálósobám elhelyezkedéséből következően tudomásomra jutottak bizonyos dolgok, melyekről a rendőrségnek talán nem volt szerencséje értesülni.

– Mégis mit akar ezzel mondani? – kérdezte Farrar ridegen.

– A néhai Mr. Warwick, uram – felelte Angell beteg és rokkant ember volt. Igazán nincs abban semmi meglepő, hogy ilyen szomorú körülmények között egy olyan vonzó hölgyet, mint Mrs. Warwick, esetleg – hogyan is fogalmazzak? – máshoz fűznek érzelmi szálak.

– Szóval erről van szó, mi? – kérdezte Farrar. – Nem hinném, hogy tetszik nekem ez a hangneme, Angell.

– Nem, uram – mormolta Angell. – De, kérem, ne ítélkezzen elhamarkodottan. Gondolja át, uram. Talán megérti majd a dilemmámat. Itt állok én, olyan információk birtokában, melyeket mindaddig még nem közöltem a rendőrséggel... mely információkat azonban valószínűleg kötelességem lenne jelenteni nekik.

Julian Farrar fagyos tekintetet vetett Angellre.

– Azt hiszem – mondta –, hogy ez az egész történet, mármint hogy az információkkal a rendőrségre akar szaladni, egy nagy humbug.

Valójában inkább arra céloz, hogy a helyzetéből következően módjában áll bajt keverni, hacsak – itt elhallgatott, majd befejezte a mondatot – hacsak mi?

Angell megvonta a vállát.

– Jómagam – ahogy olyan kiválóan fogalmazott az imént – természetesen szakképzett ápoló vagyok. De akadnak pillanatok, Farrar őrnagy amikor úgy érzem, szeretnék egy saját vállalkozást. Ha nem is szanatóriumot, de egy kisebb intézetet, ahol esetleg öt vagy hat páciensről gondoskodhatnék. Egy segéddel, természetesen. A páciensek között lehetnének például olyan úriemberek, akiket az alkoholizmusuk miatt nehéz otthon kezelni. És ehhez hasonlók. Bár felhalmoztam némi megtakarított pénzt, sajnálatos módon ennyi még nem elegendő. Felmerült bennem, hogy... – A hangja sokat sejtetően elnémult.

Julian Farrar befejezte helyette a mondatot.

– Felmerült magában, hogy én... vagy én és Mrs. Warwick együttesen... egészen biztosan a segítségére lehetnénk ebben az ügyben.

– Csak felmerült bennem, uram – felelte Angell alázatosan. – Igazán nagyon kedves lenne önöktől.

– Igazán nagyon kedves lenne, mi? – jegyezte meg Farrar gúnyosan.

– Ön említette meglehetősen nyersen – folytatta Angell – hogy módomban állna bajt keverni. Vagyis az én értelmezésemben: botrányt.

De nemcsak erről van szó, uram. Nekem eszembe sem jutott volna ilyet tenni.

– Pontosan mire akar kilyukadni, Angell? – Farrar hangja egészen úgy csengett, mint aki hamarosan elveszíti a türelmét. – Nyilvánvalóan célozgat valamire.

Angell szerényen elmosolyodott, mielőtt válaszolt. Csendesen, de nyomatékkal ejtette a szavakat:

– Ahogy mondtam, uram, tegnap éjjel nem aludtam igazán jól. Éberem feküdtem, hallgattam a ködkürt bűgását. Mindig is rendkívül lehangolóan találtam ezt a hangot, uram. Azután úgy hallottam, mintha az egyik spalettát csapkodná a szél. Ez igazán nagyon kellemetlen zaj, ha valaki elaludni igyekszik. Felkeltem, és kihajoltam az ablakon. Úgy tűnt, hogy az éléskamra ablakának spalettája a felelős a zajért, közvetlenül a szobám alatt.

– És? – kérdezte Farrar élesen.

– Úgy döntöttem, uram, hogy lemegyek, és becsukom a spalettát – folytatta Angell. – Ahogy lefelé haladtam a lépcsőn, egy lövést hallottam. – Rövid szünetet tartott. – Akkor még nem találtam gyanúsna a dolgot. „Már megint Mr. Warwick”, gondoltam magamban. „De biztosan nem látja, mire lő ebben a ködben.” Bementem az éléskamrába, uram, és gondosan beakasztottam a spalettát. De ahogy ott álltam, valami miatt olyan furcsa érzésem támadt, és lépéseket hallottam kint, az úton, az ablak előtt...

– Úgy érte – vágott közbe Farrar –, hogy az úton, ami... – A tekintete az útra tévedt.

– Igen, uram – bólintott Angell. – Az úton, ami a terasztól indul, megkerüli a ház sarkát, és... elhalad az éléskamra mellett. Azon az úton, amit szinte senki sem használ, kivéve természetesen önt, uram, aki mindig abból az irányból érkezik, mivel ez kínálja a legrövidebb távot az ön házatól idáig.

Elhallgatott, és határozott tekintettel Julian Farrarra nézett, aki fagyosan mindössze ennyit mondott:

– Folytassa!

– Ahogy már mondtam, egy kissé furcsa érzésem támadt – fűzte tovább a szavakat Angell –, mert felmerült bennem, hogy talán valami idegen járkal odakint. El sem tudom mondani, mennyire megkönnyebbültem, uram, amikor önt láttam elhaladni az éléskamra ablaka előtt, gyors léptekkel... sietett hazafelé.

Kis szünet után Farrar azt mondta:

– Igazán nem sok értelmét látom mindannak, amit itt elmondott. Volt valami célja ennek az egésznek?

Angell egy mentegetőző köhintés után felelt:

– Csak felmerült bennem a kérdés, uram, hogy ön vajon említette-e a rendőröknek, hogy tegnap éjjel átjött Mr. Warwickhoz látogatóba. Abban az esetben, ha esetleg nem említette, és feltéve, hogy nekem további kérdéseket tennének fel az elmúlt éjszaka eseményeivel kapcsolatban...

Farrar közbevágot:

– Mondja, tisztában van azzal – kérdezte górombán –, hogy zsarolásért igen komoly büntetés jár?

– Zsarolásért, uram? – kérdezett vissza Angell döbbenten. – Nem értem, mire gondol. Ez csupán egy kérdés, ahogy mondtam is, annak eldöntésére, hogy mit diktál a kötelességtudat. A rendőrök...

– A rendőrökben – szakította félbe Farrar élesen – szemernyi kétség sem támadt Mr. Warwick gyilkosának kilétét illetően. A fickó gyakorlatilag aláírta a bűntényt. Nem valószínű, hogy újabb kérdésekkel zaklatnák magát.

– Biztosíthatom róla, uram szólt közbe Angell riadt hangon –, csak arra utaltam...

– Maga is pontosan tudja – szakította félbe ismét Farrar –, hogy senkit sem ismerhetett fel tegnap abban a sűrű ködben. Csupán kitalálta ezt a történetet azért, hogy...

Elhallgatott, ahogy meglátta Laurát, aki épp kilépett a kertbe.

Tizenharmadik fejezet

– Sajnálom, hogy megvárakoztattalak, Julian – mondta Laura, ahogy odaért hozzájuk. Úgy tűnt, meglepődött azon, hogy Angellt és Julian Farrart beszélgetés közben találja.

– Talán később még beszélhetnék önnel, uram, erről a kis ügyről – mormolta az inas Farrarnak.

Elfordult, kissé meghajolt Laura felé, majd gyorsan átvágott a kerten, és eltűnt a ház sarka mögött.

Laura végignézte, ahogy távozik, majd sietve beszélni kezdett:

– Julian – kezdte. – Mindenképpen...

Farrar közbevágott.

– Miért küldtéél értem, Laura? – kérdezte, és a hangjában bosszúság csengett.

Egész nap vártalak – felelte Laura meglepetten.

– Nos, reggel óta ki sem látszom a munkából – közölte Farrar. – Bizottsági ülések, és további tárgyalások ma délután. Nem hanyagolhatom el ezeket a választás előtt. És egyébként is... nem érted, Laura, hogy jobb lenne, ha most egyáltalán nem találkoznánk?

– De vannak dolgok, amiket meg kell beszélünk - ellenkezett Laura.

Farrar megfogta a nő karját, és kissé távolabb vezette a háztól. – Tudsz róla, hogy Angell a fejébe vette, hogy megzsarol? – kérdezte.

– Angell? – kiáltotta Laura hitetlenkedve. – Angell?

– Igen. Nyilvánvalóan tud kettőnkéről... és arról is – vagy legalábbis úgy tesz, mintha tudna – hogy mi történt itt tegnap éjjel.

Laura felnyögött: – Azt akarod mondani, hogy látott téged?

– Azt állítja, hogy látott – vetette oda Farrar.

– De hát nem ismerhetett fel abban a ködben ellenkezett Laura.

– Mesélt valami történetet arról, hogy lejött az éléskamrába, igazított valamit a spalettán az ablakon kívül, és meglátott engem, amint hazafelé tartok. Azt is mondta, hogy nem sokkal előtte lövést hallott, de nem találta gyanúsnak a dolgot.

– Ó, Istenem! – nyögte Laura. – Milyen szörnyű! Most mihez kezdünk?

Farrar tett egy ösztönös mozdulatot, mintha vigasztalóan át akarta volna ölelni Laurát, de azután a ház felé pillantott, és meggondolta magát. Határozott tekintettel nézett a nőre.

– Még nem tudom, mihez kezdünk – mondta. – Át kell gondolnunk a dolgot.

– De nem fogsz fizetni neki, ugye?

– Nem, dehogy – nyugtatta meg Farrar a nőt. – Aki egyszer enged a zsarolásnak, az attól kezdve elveszett ember. De mi mást lehet tenni? – Végigsimította a homlokát. – Nem gondoltam

volna, hogy bárki tudott arról, hogy itt jártam tegnap éjjel – folytatta. – Biztos vagyok benne, hogy az én házvezetőnőm nem tudja. A fő kérdés az, hogy Angell valóban látott-e, vagy csak úgy tesz, mintha látott volna.

– És ha elmegy a rendőrségre? – kérdezte Laura remegve.

– Igen, tudom – mormolta Farrar. Megint végigsimította a homlokát. – Meg kell gondolni a dolgot... alaposan meg kell gondolni. – Járkálni kezdett fel-alá. – Vagy letagadok mindent... azt mondom, hogy hazudik, mert én ki sem mozdultam otthonról tegnap este...

– De ott vannak az ujjlenyomatok – figyelmeztette Laura.

– Milyen ujjlenyomatok? – kérdezte Farrar meglepetten.

– Elfelejtetted? – korholta Laura. – Az ujjlenyomatok az asztalon. A rendőrök azt hiszik, hogy MacGregoré, de ha Angell besétál hozzánk a történetével, akkor biztosan vesznek tőled is ujjlenyomatot, és...

Elakadt a szava. Julian Farrar nagyon zaklattottnak látszott.

– Igen, igen, értem – mormolta. – Jó, rendben. Be kell vallanom, hogy idejöttem, és... előadni valami történetet. Átjöttem, hogy megvitassak Richarddal egy ügyet, és beszélgettünk...

– Mondhatod, hogy tökéletesen jól volt, amikor elmentél – javasolta Laura sietve.

Nem sok gyengédség tükröződött Farrar szemében, ahogy a nőre tekintett.

– Milyen könnyűnek tündetted fel a dolgot! – csattant fel hevesen. – Valóban mondhatom ezt? – kérdezte gúnyosan.

– De hát valamit csak kell mondani! – mondta Laura szinte védekező hangon.

– Igen, hogy biztosan odatettem a kezem, ahogy fölé hajoltam, hogy lássam... – nyelt egyet, ahogy felrémlt benne a jelenet.

– Mindaddig, amíg azt hiszik, hogy az ujjlenyomat MacGregoré – felelte Laura türelmetlenül.

– MacGregor! MacGregor! – ismételte Farrar dühösen. Már szinte kiabált. – Hogy az ördögbe jutott eszedbe, hogy kivagdosd azt az üzenetet az újságból, és odatedd Richard testére? Tudtad, hogy mekkora kockázatot vállalasz?

– Igen... nem... nem tudom kiáltotta Laura zavarodottan.

Farrar szemében hirtelen ellenszenv villant, ahogy a nőre nézett. – Micsoda átkozott hidegvér... – mormolta.

– Valamit ki kellett találnunk – sóhajtotta Laura. – Én... én egyszerűen képtelen voltam gondolkodni. Tulajdonképpen Michael ötlete volt.

– Michael?

– Michael... Starkwedder – mondta Laura.

– Úgy érted, hogy ő segített neked? – kérdezte Farrar hitetlenkedve.

– Igen, igen, igen! – kiáltotta Laura türelmetlenül. – Ezért akartam találkozni veled... hogy megmagyarázzam...

Farrar közelebb lépett a nőhöz. A hangjából

jeges féltékenység csendült ki, ahogy keményen azt kérdezte:

– Mi köze *Michael*nek – jeges haraggal hangsúlyozva Starkwedder keresztnévét –, mi köze Michael Starkweddernek ehhez az egészhez?

– Az, hogy belépett, és... ott talált engem – mondta Laura. – Én... a kezemben tartottam a fegyvert, és...

– Szent Isten! – kiáltotta Farrar undorral, és arrébb lépett a nőtől. – És valahogy sikerült rávenned, hogy...

– Azt hiszem, ő vett rá engem – suttogta Laura szomorúan. Közelebb lépett a férfihoz. – Ó, Julian... – kezdte.

Át akarta karolni a férfi nyakát, de Farrar ellökte magától.

– Már megmondtam, hogy megteszek mindent, amit tudok – mondta. – Ne gondold, hogy nem, de...

Laura mereven nézte a férfit.

– Megváltoztál – mondta csendesesen.

– Sajnálom, de nem tudok ugyanúgy érezni – vallotta be Farrar kétségbeesetten. – Azok után, ami történt... egyszerűen nem tudok ugyanúgy érezni.

– Én igen – nyugtatta meg Laura. – Legalábbis azt hiszem, hogy igen. Nem számít, mit tettél, Julian, én mindig ugyanúgy fogok érezni irántad.

– Ne foglalozzunk most az érzéseinkkel – jelentette ki Farrar. – Vissza kell térnünk a puszta tényekhez.

Laura a férfira pillantott.

– Tudom – mondta. – Én... azt mondtam Starkweddernek, hogy én... szóval, hogy én tettem.

Farrar csodálkozva nézett a nőre. – Ezt mondtad Starkweddernek?

– Igen.

– És hajlandó volt segíteni neked? Egy idegen? Az az ember egészen biztosan őrült!

Laura kissé sértetten vágott vissza. – Talán egy kicsit valóban őrült. De nagy vigaszt jelentett.

– Vagy úgy! Egyetlen férfi sem tud ellenállni neked – vetette oda Farrar dühösen. – Szóval erről van szó? – Egy lépést távolodott a nőtől, majd újra szembefordult vele. – De mégis, Laura, egy gyilkosság... – elnémult, és megrázta a fejét.

– Igyekezni fogok nem gondolni rá – felelte Laura. – És nem előre megfontolt szándékkal történt, Julian. Csupán hirtelen felindulásból. – A hangjából szinte könnyörgés érződött.

– Semmi szükség rá, hogy beszéljünk róla – mondta Farrar. – Azt kell végiggondolnunk, hogy *most* mit tegyünk.

– Tudom – felelte Laura. – Ott vannak az ujjlenyomatok és az öngyújtód.

– Igen – igyekezett visszaemlékezni a férfi. – Biztosan leejtettem, ahogy a holttest fölé hajoltam.

– Starkwedder tudja, hogy a tiéd – közölte Laura. – De ő nem tehet semmit. Elkötelezte magát. Most már nem változtathatja meg a valóságát.

Julian Farrar egy pillanatig némán nézte a nőt. Amikor megszólalt, a hangjából hősiesség csendült.

– Ha arra kerül a sor, Laura, én vállalom a felelősséget – jelentette ki.

– Nem, nem akarom, hogy megtedd – kiáltotta Laura. Megragadta a férfi karját, de azután gyorsan el is engedte, nyugtalan pillantást vetve a ház felé. – Nem akarom, hogy megtedd! – ismételte sietve.

– Nehogy azt hidd, hogy nem értem... hogyan történt – mondta Farrar nagy erőfeszítés árán formálva a szavakat. – Felkaptad a fegyvert, és lelőtted, anélkül hogy igazán tudatában lettél volna annak, hogy mit teszel, és...

Laura meglepetten felnyögött. – Micsoda? Arra próbálsz rávenni, hogy azt mondjam, én öltem meg? – kiáltotta.

– Nem, dehogyan – felelte Farrar. Zavartnak tűnt. – Már megmondtam, hogy készen állok vállalni a felelősséget, ha úgy alakul a helyzet.

Laura értetlenül rázta meg a fejét.

– De... azt mondtad... – kezdte. – Azt mondtad, hogy tudod, hogyan történt.

Farrar határozott pillantással nézett a nőre. – Figyelj, Laura! – mondta. – Nem gondolom, hogy szándékosan tetted. Nem hiszem, hogy előre megfontoltan tetted. Biztos vagyok benne, hogy nem. Pontosan tudom, hogy csak azért lőtted le, mert...

Laura sietve közbevágott.

– *Én* löttem le? – nyögte. – Most valóban úgy teszel, mintha azt hinnéd, hogy *én* löttem le?

Farrar hátat fordított a nőnek, és dühösen kiáltotta:

– Az isten szerelmére, ez így képtelenség, ha nem vagyunk őszinték egymással!

Lauráról végtelen kétségbeesés sugárzott, ahogy igyekezett a hangját nem felemelve, tisztán és nyomatékosan kijelenteni:

– Nem én löttem le, és ezt te is tudod.

Kis szünet következett. Julian Farrar lassan szembefordult vele.

– Akkor ki tette? – kérdezte. Hirtelen felismeréssel hozzáfűzte: – Laura! Azt akarod mondani, hogy én öltem meg?

Ott álltak egymással szemben, és egy pillanatig egyikük sem szólt. Azután Laura beszélni kezdett.

– Hallottam a lövést, Julian. – Nagy levegőt vett, azután folytatta. – Hallottam a lövést, és a lépteidet távolodni az úton. Lejöttem, és ott volt Richard... holtan.

Rövid hallgatás után Farrar csendesen megszólalt:

– Laura, nem én löttem le. – Felnézett az égre, mintha segítséget vagy ihletet keresne, azután határozottan a nőre tekintett. – Átjöttem, hogy találkozzak Richarddal – magyarázta. – Hogy megmondjam neki, hogy a választás után valami megegyezésre kell jutnunk a válással kapcsolatban. Hallottam egy lövést nem sokkal azelőtt, hogy ideértem. Azt hittem, csak Richard,

a szokásos játékaival. Bejöttem, és akkor már ott volt. Holtan. Még meleg volt a teste.

Laura arcán végtelen döbbenet tükröződött. – Meleg? – visszhangozta.

– Csupán egy-két perce lehetett halott – mondta Farrar. Természetesen azt hittem, hogy te ölted meg. Ki más lőhetett volna le?

– Nem értem – suttogta Laura.

– Talán... talán lehetett öngyilkosság is – kezdte Farrar, de Laura közbevágott. – Nem, nem lehetett, mert...

Elhallgatott, ahogy meghallották Jan izgatott kiabálását a házból.

Tizennegyedik fejezet

Julian Farrar és Laura a ház felé szaladtak, és kis híján összeütköztek Jannel, aki épp a teraszajtón robogott kifelé.

– Laura – kiáltotta Jan, miközben a nő gyengéd, de határozott mozdulattal visszaterelte a dolgozószobába. – Laura, most, hogy Richard halott, minden pisztolya, fegyvere és holmija az enyém lesz, nem igaz? Mivel én vagyok az öccse, én vagyok a következő férfi a családban.

Julian Farrar követte őket a házba, elgondolkodva a fotelhez sétált, és leült az egyik karfájára, miközben Laura megpróbálta lecsendesíteni Jant, aki sértődötten panaszkodott:

– Benny nem hagyja, hogy elvegyem a fegyvereket. Bezárta őket oda, a szekrénybe. – Bizonytalanul az ajtó felé intett. – De azok az enyéme. Jogom van hozzájuk. Mondd meg neki, hogy adja ide a kulcsot.

– Figyelj ide, Jan, drágám – kezdte Laura, de a fiú ügyet sem vetett rá. Az ajtóhoz sietett, majd visszafordult, és tovább panaszkodott:

– Úgy kezel, mint egy gyereket. Mármint Benny. Mindenki úgy kezel, mintha még gyerek lennék. De én már nem kisgyerek vagyok, hanem férfi. Tizenkilenc éves. Kis híján nagykorú. – Kinyújtotta a karját az ajtó felé, mintha a piz-

tolyokat védelmezné. – Richard minden fegyvere engem illet. Azt fogom tenni, amit Richard. Mókusokra fogok lövöldözni, és madarakra és macskákra. – Hisztérikusan felnevetett. – És talán emberekre is, ha megharagszom rájuk.

– Ne izgasd fel magad, Jan – figyelmeztette Laura.

– Nem izgatom fel magam – kiáltotta Jan nyűgösen. – De nem fogom hagyni, hogy... hogy is mondják?... hogy elnyomjanak. – Visszasietett a szoba közepére, és elszánt tekintettel nézett szembe Laurával. – Most már én vagyok itt az úr. Én vagyok ennek a háznak az ura. Mindenkinek azt kell tennie, amit én mondok. – Elhallgatott, majd Julian Farrar felé fordult. – Lehetnék parlamenti képviselő is, ha akarok, igaz, Julian?

– Azt hiszem, ahhoz még egy kicsit fiatal vagy – felelte Julian.

Jan megvonta a vállát, és visszafordult Laurához.

– Mindannyian gyerekként kezelték engem – panaszkolt megint. – De ezt többé már nem tehetitek velem... most, hogy Richard halott. – Levetette magát a kanapéra, szétterpesztett lábbal. – Gondolom, gazdag is vagyok, nem? – folytatta. – Ez a ház az enyém. Senki sem utasíthat többé. Én fogok utasíthatni másokat. Nem fogom hagyni, hogy az a buta Benny parancsolgasson nekem. Ha Benny megpróbál rám szólani, én... – Elhallgatott, majd gyerekesen hozzátette: – Tudom, hogy mit fogok tenni!

Laura odalépett hozzá.

– Figyelj, Jan, drágám – mondta kedvesen. – Ez nagyon nehéz időszak mindannyiunk számára, és Richard holmijai nem tartoznak senkihez mindaddig, amíg az ügyvédek meg nem érkeznek, és fel nem olvassák a végrendeletet, amit még hivatalosan érvényesíteniük is kell. Ez történik minden esetben, ha valaki meghal. Addig nem tehetünk mást, mint várunk. Érted?

Laura hangja nyugtatóan hatott Janre. A fiú felnézett rá, azután a dereka köré fonta a karját, és odasimult hozzá.

– Értem, Laura – mondta. – Szeretlek, Laura. Nagyon szeretlek.

– Igen, drágám – suttogta Laura gyengéden. – Én is szeretlek.

– Örülsz, hogy Richard meghalt, ugye? – kérdezte Jan váratlanul.

Laura kissé megütközve, sietve válaszolt:

– Nem, persze hogy nem örülök.

– De igen, örülsz – mondta Jan ravaszul. – Így most feleségül mehetsz Julianhez.

Laura gyorsan Julian Farrarra pillantott, aki felállt, miközben Jan folytatta:

– Már régóta szeretnél feleségül menni Julianhez, igaz? Eh tudom. Azt hiszik, hogy nem látom és nem értem a dolgokat. Pedig igen! És most már nincsen semmi akadály előttetek. Minden szépen elrendeződött nektek, és mindketten boldogok vagytok. Boldogok vagytok, mert...

Elharapta a mondatot, ahogy meghallotta

Miss Bennett hangját a folyosóról, amint őt szólítja, és felnevetett:

– Szegény, buta Benny! – kiáltotta, miközben fel-le ugrándozott a kanapén.

– Gyerünk, légy kedves Bennyhez intette Laura Jant. – Olyan sok gondot és nyugtalan-ságot okoz neki ez az egész. Az ajtóhoz vezet-te a fiút, s közben kedvesen magyarázott tovább: – Segítened kell Bennynek, Jan, most, hogy te lettél a családfő.

Jan kinyitotta az ajtót, majd Lauráról Julianre tekintett.

– Jól van, rendben van – ígérte mosolyogva.

– Megteszem. – Kiment a szobából, becsukta maga mögött az ajtót, és azt kiáltotta: Benny!

Laura Julian Farrarhoz fordult, aki közben fel-emelkedett a fotelből, és odasétált hozzá.

– Fogalmam sem volt róla, hogy tud kettőnk-ről – mondta az asszony.

– Ez a gond a Janhez hasonló emberekkel – jegyezte meg Farrar. – Sosem tudhatod, hogy milyen sokat vagy milyen keveset tudnak. Jan nagyon... nos, meglehetősen könnyen elveszíti az önuralmát, igaz?

– Igen, könnyen felizgatja magát – ismerte el Laura. – De most, hogy Richard nem ugratja többé, sokkal nyugodtabb lesz. Újra normálisan viselkedik majd. Ebben biztos vagyok.

Julian Farrar arcán kétely tükröződött.

– Hát, én nem tudom... – kezdte, de elhallga-tott, ahogy Starkwedder hirtelen felbukkant a teraszajtóban.

– Hello... Jó estét! – köszöntötte őket Starkwedder vidám hangon.

– Ö... hm... jó estét! – felelt Farrar bizonytalanul.

– Mi újság? Minden nagyszerű? – tudakolta Starkwedder, egyikről a másikra nézve. Hirtelen elvigyorodott. – Ah, értem – jegyezte meg. – Én vagyok a felesleges harmadik. – Belépett a szobába. – Nem kellett volna így, a teraszon át berontanom. Egy úriember a bejárati ajtóhoz ment volna, és megnyomja a csengőt. Ugye erről van szó? De hát, amint látják, én nem vagyok úriember.

– Ó, kérem – kezdte Laura, de Starkwedder közbevágott:

– Az igazat megvallva – magyarázta –, két okból érkeztem. Először is, hogy elbúcsúzzak. Az én szerepem tisztázódott. Magas körökből származó források Abadanból megüzenték, milyen rendes, megbízható fickó vagyok. Így hát szabadon távozhatok.

– Sajnálom, hogy elmegy... ilyen hamar – mondta Laura, és a hangja őszintén csengett.

– Ez kedves magától – felelte Starkwedder enyhe keserűséggel –, tekintve, hogy így betolakodtam a családi gyilkosságukba. Egy pillanatilag a nőt nézte, majd odalépett az íróasztalhoz. – De más okból érkeztem a teraszajtón át – folytatta. – A rendőrök hoztak el autóval. És bár mélyen hallgattak a dologról, azt hiszem, történt valami.

Laura elkeseredetten felnyögött. – Visszajöttek a rendőrök?

– Igen – bólintott Starkwedder határozottan.
– Én azt hittem, ma reggel végeztek – mondta Laura.

Starkwedder sokatmondó pillantást vetett rá:

– Ezért mondom, hogy... valami történt – ismételte.

Hangok hallatszottak a folyosó felől. Laura és Julian Farrar közelebb húzódott egymáshoz, ahogy az ajtó kinyílt, és Richard Warwick édesanyja belépett, rendkívül méltóságteljesen, magabiztosan, bár a botjára támaszkodva.

– Benny! – szólt vissza Mrs. Warwick a válla felett, majd Laurához fordult. – Ó, itt vagy, Laura. Már mindenhol kerestünk.

Julian Farrar Mrs. Warwickhoz lépett, és segített neki leülni a fotelba.

– Milyen kedves öntől, hogy ismét eljött, Julian – mondta az idős hölgy –, holott mindnyájan tudjuk, milyen végtelenül elfoglalt.

– Korábban is jöttem volna, Mrs. Warwick – felelte Farrar, miközben az idős hölgynek segédkezett, de ma különösen zsúfolt napom volt. Azonban ha bármiben segíthetek...

Elhallgatott, mert belépett a szobába Miss Bennett, nyomában Thomas felügyelővel. Az aktatáskával érkező felügyelő elhelyezkedett, úgy, hogy mindenkit jól lásson. Starkwedder leült az íróasztal mellé, és cigarettára gyújtott, miközben megérkezett Cadwallader őrmester is Angell-lel, aki becsukta az ajtót, és nekivetette a hátát.

– Nem találom az ifjabb Mr. Warwickot, uram

– jelentette az őrmester, és átsétált a szobán a teraszajtóhoz.

– Valahol kint van. Sétálni ment - közölte Miss Bennett.

– Nem baj – mondta a felügyelő. Néhány másodpercnyi csend állt be, mialatt végignézett a jelenlévőkön. Megváltozott a viselkedése, volt benne valami fenyegető, amit korábban nem lehetett érezni rajta.

Miután hiába várt, hogy a felügyelő megszólaljon, Mrs. Warwick végül fagyosan megjegyezte:

– Jól értelmezem, hogy további kérdéseket szeretne feltenni nekünk, Thomas felügyelő?

– Igen, Mrs. Warwick – felelte a férfi. – Attól tartok, kénytelen leszek megtenni.

Mrs. Warwick hangja nyugtalanságról árulkodott, ahogy megkérdezte:

– Továbbra sincsenek hírei erről a MacGregorról?

– Épp ellenkezőleg.

– Megtalálták? – kérdezte Mrs. Warwick örömmel.

– Igen – hangzott a felügyelő kurta felelete.

Egyértelmű izgatottság mutatkozott az egybegyűlteken. Laurán és Julian Farraron hitetlenség tükröződött, Starkwedder pedig elfordította a székét, hogy szemből lássa a felügyelőt.

Miss Bennett váratlanul éles hangon felcsattant:

– És letartóztatták?

A felügyelő egy pillanatig szótlánul nézte a nőt, csak azután felelt:

– Ez, attól tartok, lehetetlen, Miss Bennett – közölte.

– Lehetetlen? – vágott közbe az idősebb Mrs. Warwick. – De miért?

– Mert MacGregor halott – felelte a felügyelő csendesen.

Tizenötödik fejezet

Döbrent csend fogadta Thomas felügyelő bejelentését. Majd bizonytalanul és látszólag félve Laura azt suttogta:

– M... Mit mondott?

– Azt mondtam, hogy ez a férfi, MacGregor, halott – ismételte meg a felügyelő.

Többen felnyögtek a szobában, és a felügyelő kiegészítette rövid bejelentését.

– John MacGregor – magyarázta – Alaszkában halt meg több mint két évvel ezelőtt... nem sokkal azután, hogy Angliából elutazott Kanadába.

– Halott! – mondta Laura hitetlenkedve.

A szobában jelen lévők észre sem vették, hogy időközben Jan haladt át sietve a teraszon, majd ismét eltűnt.

– Ez megváltoztatja a dolgokat, igaz? – folytatta a felügyelő. – Nem John MacGregor helyezte a bosszúról írt üzenetet Mr. Warwick holttestére. Az azonban nyilvánvaló, hogy olyasvalaki tette oda, akinek tudomása volt MacGregorról és az egész norfolki ügyről. Amiből az következik, nagyon határozottan, hogy csak a házból lehetett valaki.

– Nem! – kiáltotta Miss Bennett. – Nem, az

lehetetlen... az egyszerűen ki van zárva... – elhalt a hangja.

– Igen, Miss Bennett? – bátorította a felügyelő. Várt néhány másodpercig, de Miss Bennett nem tudta folytatni a mondatot. Hirtelen teljesen összetörtnek látszott, és távolabb húzódott, a teraszajtó felé.

A felügyelő Richard Warwick édesanyjához fordult.

– Bizonyára megérti, asszonyom – mondta, és igyekezett némi együttérzést csempészni a hangjába –, hogy ez megváltoztatja a dolgokat.

– Igen, értem – felelte Mrs. Warwick. Felállt. – Szüksége van még rám, felügyelő? – kérdezte.

– Pillanatnyilag nincsen, Mrs. Warwick – mondta Thomas.

– Köszönöm – suttogta az asszony, s elindult az ajtó felé, amit Angell sietve kinyitott előtte. Julian Farrar kikísérte az idős hölgyet. Amikor Mrs. Warwick elhagyta a helyiséget, Farrar visszajött, és megállt a fotel mögött, láthatólag mélyen elmerülve a gondolataiban. Eközben Thomas felügyelő kinyitotta az aktatáskáját, és elővette a fegyvert.

Angell éppen készült volna követni Mrs. Warwickot, amikor a felügyelő parancsoló hangon utána szólott: – Angell!

Az inas megállt, visszafordult a szoba belseje felé, és becsukta az ajtót. – Igen, uram? – felelte csendesen.

A felügyelő odalépett hozzá, kezében a gyilkos fegyverrel.

– Ezzel a pisztollyal kapcsolatban – mondta az inasnak – maga bizonytalan volt ma reggel. Tudná-e határozottan állítani, hogy Mr. Warwick tulajdona?

– Nem, felügyelő úr – válaszolta Angell. – Nem állíthatom egyértelműen. Tudja, sok pisztolya volt.

– Ez a fegyver a kontinensről származik – tájékoztatta a felügyelő, maga előtt tartva a pisztolyt. – Egyfajta háborús emlék lehet.

Miközben beszélt, a jelenlévők számára észrevétlenül Jan ismét átment a teraszon, ezúttal az ellenkező irányba tartva, és egy fegyver volt nála, melyet láthatóan rejtegetni igyekezett.

Angell a pisztolyra nézett.

– Mr. Warwicknak volt néhány külföldi fegyvere is, uram – közölte. – De a fegyvergyűjteményéről maga gondoskodott. Még azt sem hagyta, hogy megérintsem őket.

A felügyelő Julian Farrarhoz lépett.

– Farrar őrnagy – mondta –, önnek valószínűleg vannak háborús emlékei. Mond önnek bármit ez a pisztoly?

Farrar hanyagul a fegyverre pillantott.

– Attól tartok, semmit – felelte.

A felügyelő elfordult az őrnagytól, és visszament, hogy eltegye a táskájába a pisztolyt.

– Cadwallader őrmester és én jelentette be, szembefordulva a társasággal – át akarjuk nézni Mr. Warwick fegyvergyűjteményét, méghozzá tüzetesen. Ha jól tudom, majdnem mindegyikhez volt engedélye.

– Igen, uram – bólintott Angell. – Az engedélyek a fiókban vannak, a hálósobájában. És az összes pisztoly, valamint a többi fegyver, mind a fegyverszekrényben található.

Cadwallader az ajtóhoz ment, de Miss Bennett megállította, mielőtt még elhagyhatta volna a helyiséget.

– Várjon egy percet – kérte. – Szüksége lesz a fegyverszekrény kulcsára. – Elővett egy kulcsot a zsebéből.

– Kulcsra zárta? – tudakolta a felügyelő élesen. – És mégis miért?

Miss Bennett válasza is hasonlóan metsző hangon érkezett.

– Igen meglep, hogy felteszi ezt a kérdést – csattant fel. – Azok fegyverek és löszerek, és rendkívül veszélyesek. Ezt mindenki tudja.

Az őrmester mosolyát leplezve vette át a felé nyújtott kulcsot, és elsietett, de az ajtóban megállt, hogy megnézzze, csatlakozik-e hozzá a felügyelő. Miss Bennett kellemetlen megjegyzése miatti nyilvánvaló bosszúságában, Thomas felügyelő odavetette:

– Ismét beszélnem kell majd magával, Angell – s közben felkapta az aktatáskáját, és távozott a szobából. Az őrmester követte, nyitva hagyva az ajtót Angell számára.

Az inas azonban nem indult azonnal utánuk. Ehelyett nyugtalan pillantást vetett Laurára, de mivel ő e pillanatban a padlóra meredve ült, Julian Farrarhoz lépett, és azt suttogta:

Arról a kis ügyről lenne szó, uram. Türel-

metlenül várom, hogy megegyezzünk valami-
ben. Ha már döntésre jutott, uram...

Farrar kényszeredetten válaszolt:

– Azt hiszem... valamit... majdcsak kitalálunk.

– Köszönöm, uram – felelte Angell halvány
mosollyal az arcán. Nagyon köszönöm, uram.

Az ajtóhoz sietett, és már majdnem a folyo-
són járt, amikor Farrar határozott kiáltása meg-
állította:

– Nem! Várjon egy percet, Angell!

Amikor az inas megfordult, hogy szembenéz-
zen vele, Farrar hangosan elkiáltotta magát:

– Thomas felügyelő!

Feszült csend következett. Majd néhány pilla-
nat múlva megjelent a felügyelő az ajtóban, nyo-
mában az őrmesterrel.

– Igen, Farrar őrnagy?

Julián Farrar kényelmes, természetes léptek-
kel a fotelhoz sétált.

– Mielőtt belevetné magát a rutinfeladatok-
ba, felügyelő – mondta – lenne valami, amit el
kell mondanom önnek. Tulajdonképpen azt hi-
szem, már reggel említenem kellett volna. De
mindannyian olyan zaklatottak voltunk. Mrs.
Warwick épp az imént tájékoztatott róla, hogy
van egy csoport ujjlenyomat, aminek türelmet-
lenül várja az azonosítását. Itt az asztalon, azt
hiszem, ezt mondta. – Kis szünetet tartott, majd
könnyedén hozzátette: – Minden valószínűség
szerint, felügyelő, azok az én ujjlenyomataim.

Néma csend következett. A felügyelő lassan
odasétált Farrarhoz, majd csendesen, de érez-

hetően némi vádló éllel a hangjában megkérdezte.

– Ön itt volt tegnap este, Farrar őrnagy?

– Igen – felelte Farrar. Átjöttem, ahogy gyakran megteszem vacsora után, hogy váltsak néhány szót Richarddal.

– És itt találta...? – sürgette a felügyelő.

– Nagyon lehangoltnak és ingerlékenynek találtam. Ezért nem is maradtam sokáig.

– Hány óra körül történt mindez, Farrar őrnagy?

Farrar gondolkodott néhány másodpercig, csak azután felelt:

– Nem emlékszem pontosan. Talán tíz óra-kor vagy fél tizenegykor. Akörül.

A felügyelő szigorú tekintettel nézte.

– Nem tudná ennél egy kicsit pontosabban meghatározni? – kérdezte.

– Sajnálom. Attól tartok, nem – felelte azonnal Farrar.

Rövid, de meglehetősen feszült szünet után a felügyelő újabb kérdést tett fel, igyekezett könnyedén odavetni a szavakat:

– Feltételezem, nem volt semmi veszekedés... vagy összetűzés önök között?

– Nem, egyáltalán nem – méltatlankodott Farrar felháborodottan. Az órájára pillantott. – Késésben vagyok – állapította meg. – Részt kell vennem egy megbeszélésen a városházán. Nem várakoztathatom meg őket. – Megfordult, és a teraszajtó felé indult. – Úgyhogy, ha nem bánják... – A teraszon megállt.

– Nem várathatjuk meg a városházát – helyeselt a felügyelő, és az őrnagy után indult. – De biztos vagyok benne, hogy megéri, Farrar őrnagy. Kénytelen vagyok részletes vallomást kérni öntől a tegnapi esti eseményekről. Talán holnap reggel szerét ejthetnénk. – Kis szünet után hozzátette: – Azt azonban természetesen tudnia kell, hogy nem kötelessége vallomást tenni, csupán ha önként vállalkozik rá... és nyilvánvalóan jogában áll ügyvéd jelenlétében beszélni, ha óhajtja.

Mrs. Warwick érkezett vissza a szobába. Megállt az ajtóban, és végighallgatta a felügyelő utolsó szavait. Julian Farrarnak egy pillanatra elállt a lélegzete, ahogy felfogta a felügyelő mondatának jelentőségét.

– Megértem... tökéletesen – mondta. – Mondjuk, holnap reggel tíz órakor? És az ügyvédem is jelen lesz.

Farrar távozott a teraszon át, a felügyelő pedig Laura Warwickhoz fordult.

– Láta ön Farrar őrnagyot, amikor tegnap este itt járt? – tudakolta.

– Én... én... – kezdte Laura bizonytalanul, de nem folytathatta, mert Starkwedder hirtelen felugrott a székéből, hozzájuk sietett, és beékelte magát Laura és a felügyelő közé.

– Azt hiszem, Mrs. Warwick nem szeretne most kérdésekre válaszolni – közölte.

Tizenhatodik fejezet

Starkwedder és Thomas felügyelő néhány másodpercig farkasszemet nézett egymással. Azután a felügyelő megszólalt: – Mit mondott, Mr. Starkwedder? – kérdezte csendesen.

– Azt mondtam – felelte Starkwedder – hogy úgy gondolom, Mrs. Warwitck most nem szeretne további kérdésekre válaszolni.

– Valóban? – morogta a felügyelő. – És megkérdezhetem, hogy önnek mi köze van ehhez?

Az idősebb Mrs. Warwick is csatlakozott a vitához.

– Mr. Starkweddernek igaza van – jelentette ki.

A felügyelő kérdő tekintettel Laura felé fordult. Némi habozás után Laura azt suttogta:

– Nem, nem akarok most további kérdésekre válaszolni.

Starkwedder meglehetősen önelégülten mosolygott a felügyelőre, aki dühösen elfordult, és gyorsan elhagyta a helyiséget az őrmesterrel együtt. Angell követte őket, és becsukta maga mögött az ajtót. Ekkor Laurából előtört a kiáltás:

– De beszélnem kell! Muszáj... el kell mondanom nekik...

– Mr. Starkweddernek igaza van, Laura – vágott közbe Mrs. Warwick erélyesen. – Minél kevesebbet mondasz, annál jobb. – Tett néhány

lépést a szobában a botjára támaszkodva, majd folytatta: – Azonnal kapcsolatba kell lépünk Mr. Adamsszel. – Starkwedderhez fordult, hogy magyarázatot adjon: – Mr. Adams az ügyvédünk. – Miss Bennett felé pillantott. – Hívja fel, Benny, most azonnal.

Miss Bennett bólintott, és a telefonhoz lépett, de Mrs. Warwick megállította. – Nem, használja az emeleti készüléket – adta ki az utasítást, majd hozzátette: – Laura, te is menj vele!

Laura felállt, majd elbizonytalanodott, és összezavarodva az anyósára nézett, aki csak annyit mondott:

– Beszélni akarok Mr. Starkwedderrel.

– De... – kezdte Laura, Mrs. Warwick azonban közbevágott:

– Ne aggódj, drágám – igyekezett megnyugtítani a menyét. – Csak tedd, amit mondok!

Laura egy pillanatig habozott, de azután kiment a folyosóra, a nyomában Miss Bennetttel, aki becsukta az ajtót. Mrs. Warwick azonnal Starkwedderhez lépett. – Nem tudom, mennyi időnk van – mondta, gyorsan beszélt, és sűrű pillantásokat vetett az ajtó felé. – Azt akarom, hogy segítsen nekem.

Starkwedder meglepődött. – Hogyan? – kérdezte.

Kis szünet után Mrs. Warwick folytatta. – Ön intelligens ember... és idegen. Kívülről érkezett az életünkbe. Semmit sem tudunk önről. Semmi köze sincsen egyikünkhöz sem.

Starkwedder bólintott.

– A váratlan vendég, igaz? – mormolta. Ráült a kanapé karfájára. – Ezt már mondták nekem – jegyezte meg.

– Mivel ön idegen – folytatta Mrs. Warwick –, szeretném megkérni, hogy tegyen meg nekem valamit. – A teraszajtóhoz ment, és kilépett a szabadba, majd elnézett mindkét irányba.

Rövid hallgatás után Starkwedder megszólalt:

– Igen, Mrs. Warwick?

Visszatérve a szobába Mrs. Warwick sietve beszélni kezdett. – Egészen a mai estéig – mondta – elfogadható magyarázatunk volt erre a tragédiára. Egy férfi, akit a fiam megkárosított – azzal, hogy véletlenül elgázolta a gyermekét –, eljött, hogy bosszút álljon. Tudom, hogy melodramáján hangzik, de végső soron hallani ilyen esetekről.

– Ahogy mondja – jegyezte meg Starkwedder, azon tanakodva, vajon hová vezethet a beszélgetés.

– De most, attól tartok, ez a magyarázat tovaszállt – folytatta Mrs. Warwick. – És ennek következtében a fiam meggyilkolása a családukat terheli. – Lépett egyet-kettőt a foteltól. – Nos, van két ember, aki egészen biztosan nem lőhet-le a fiamat. Ez a felesége és Miss Bennett. Ők együtt voltak, amikor a lövés eldörrent.

Starkwedder vetett egy gyors pillantást a nőre, de mindössze annyit felelt:

– Valóban.

– Mindazonáltal – fűzte tovább a szót Mrs.

Warwick –, ugyan Laura nem lőhetette le a férjét, de tudhatja, ki tette.

– Amivel bűnrészessé válik maga is – jegyezte meg Starkwedder. – Ő és ez a Julian Farrar nevű fickó együtt? Erre gondol?

Enyhe bosszúság suhant át Mrs. Warwick arcán.

– *Nem* erre gondoltam – vetette oda. Ismét sietve az ajtó felé nézett, azután hozzátette: – Nem Julian Farrar ölte meg a fiamat.

Starkwedder felegyenesedett a kanapé karfájáról.

– Honnan tudja ezt ilyen biztosan? – kérdezte.

– Tudom, és kész – hangzott Mrs. Warwick válasza. Egyenesen a férfi szemébe nézett. – El akarok mondani önnek, egy idegennek valamit, amiről a családom egyik tagjának sincsen tudomása – közölte rezzenéstelen nyugalommal. – Mégpedig a következőt: már nincs túl sok időm hátra.

– Nagyon sajnálom – kezdte Starkwedder, de Mrs. Warwick felemelte a kezét, hogy elhallgattassa.

– Nem azért mondtam el, mert együttérzésre vágyom – közölte. – Azért mondtam el, hogy magyarázatot adjak arra, amit másképp nehéz lenne megmagyarázni. Előfordul, hogy olyan tettekre szánjuk el magunkat, amit sosem tennénk meg, ha még sok-sok év állna előttünk.

– Mint például? – kérdezte Starkwedder csendesen.

Mrs. Warwick figyelmesen nézte a férfit.

– Először valami mást is el kell mondanom, Mr. Starkwedder – közölte. – Valamit a fiammal kapcsolatban. – A kanapéhoz ment, és leült. – Nagyon szerettem a fiamat. Kisgyermekként és fiatal felnőttként számtalan kiváló tulajdonsággal bírt. Sikeres volt, talpraesett, bátor, vidám és kitűnő társ. – Elhallgatott, láthatóan az emlékei közt jártak a gondolatai. Azután folytatta: – El kell ismernem azonban, hogy ezek az erények mind bizonyos hátrányokkal is együtt jártak. Nem bírta elviselni a korlátokat, az ellentmondást. Ott rejlett benne a hajlam a kegyetlenségre és egyfajta végzetes arroganciára. De mindaddig, amíg sikeres volt, minden a legnagyobb rendben ment. Nem az a fajta alkat volt azonban, aki jól tűri a sorscsapásokat, és az utóbbi időben kénytelen voltam végignézni, ahogy lassan megindult lefelé a lejtőn.

Starkwedder csendesen leült a zsámolyra, szemben az idős hölgygel.

– Ha azt mondom, hogy egy szörnyeteg lett belőle – folytatta Richard Warwick édesanyja –, túlzónak hangzik a kijelentés. Pedig bizonyos értelemben *valóban* szörnyeteg volt... az önzés, a büszkeség, a kegyetlenség szörnyetege. Mivel fájdalmat okozott saját magának, mérhetetlen vágy élt benne, hogy másoknak is fájdalmat okozzon. – A hangja keményen csengett. – Ezek a mások pedig szenvedtek miatta. Érti, amit mondok?

– Azt hiszem... igen – felelte Starkwedder halkán.

Mrs. Warwick hangja ismét meglágyult, ahogy folytatta:

– Én nagyon szeretem a menyemet. Jó kedélyű, melegszívű és rendkívül erős jellem. Richard azonnal levette a lábáról, de nem tudom, hogy Laura igazi szerelmet érzett-e iránta. Azt azonban el kell ismerni... hogy mindent megtett, amit egy feleség tehet azért, hogy Richard betegségét és tehetetlenségét elviselhetővé tegye.

Egy pillanatig elgondolkodott, és amikor ismét megszólalt, a hangja szomorúan csengett.

– De Richard nem fogadta el a segítségét. Visszautasította őt. Azt hiszem, olykor egyenesen gyűlölte Laurát, ami talán sokkal kevésbé meglepő, mint gondolná az ember. Tehát amikor azt mondom, hogy bekövetkezett az elkerülhetetlen, már bizonyára érti, mire gondolok. Laura beleszeretett egy másik férfiba, aki viszont-szerette őt.

Starkwedder elgondolkodva nézte Mrs. Warwickot.

– Miért mondja el nekem mindezt? – kérdezte.

– Mert ön idegen – felelte a nő határozottan. – Mindez a gyűlölet, szerelem és szenvedés semmit sem jelent önnek, ezért megindulás nélkül hallgathatja végig.

– Lehetséges.

Mintha meg sem hallotta volna a megjegyzést, Mrs. Warwick tovább beszélt.

– Szóval eljött az idő – magyarázta –, amikor

úgy tűnt, egyetlen dolog jelenthet megoldást ezekre a nehézségekre. Richard halála.

Starkwedder tovább tanulmányozta a nő arcát.

– És akkor – mormolta – Richard szépen meg is halt?

– Igen – felelte Mrs. Warwick.

Csend következett. Azután Starkwedder felállt, megkerülte a zsámolyt, és az asztalhoz ment, hogy elnyomja a cigarettáját.

– Bocsásson meg az egyenes szavakért, Mrs. Warwick – mondta de ön most egy gyilkosság elkövetéséről tesz vallomást?

Tizenhetedik fejezet

Mrs. Warwick néhány pillanatig hallgatott. Azután élesen megszólalt:

– Felteszek egy kérdést, Mr. Starkwedder. Megérti ön azt, hogy valaki, aki életet adott, felhatalmazva érzi magát arra, hogy el is vegye azt az életet?

Starkwedder járkálni kezdett a szobában, miközben a kérdésen töprengett. Végül így szólt:

– Hallani olyan anyákról, igen, akik megölik a gyermeküket – ismerte el. – De ez általában aljas indokból történik – pénzért –, vagy esetleg azért, mert már két vagy három gyermeket nevelnek, és nem akarnak még eggyel bajlódni. – Hirtelen megfordult, hogy szembenézzen a nővel, és gyorsan megkérdezte: – Származik önnek anyagi előnye Richard halálából?

– Nem, nem származik – felelte Mrs. Warwick határozottan.

Starkwedder mentegetőző mozdulatot tett.

– Meg kell bocsátania az ösztinteségemért... – kezdte, de Mrs. Warwick félbeszakította egy meglehetősen barátságtalan hangon feltett kérdéssel:

– Érti ön mindazt, amit mondani próbálok?

– Igen, azt hiszem, értem – felelte a férfi. – Azt mondja, hogy fennáll a lehetősége, hogy egy

anya megölje a saját fiát. – A kanapéhoz sétált, rátámaszkodott, úgy folytatta: – És azt mondja... egészen pontosan... hogy fennáll a lehetősége, hogy *ön* megölte a *saját* fiát. – Kis szünetet tartott, miközben figyelmesen nézte a nőt. – Ez egy elmélet – kérdezte –, vagy tényként értelmezsem?

– Én *nem* vallomást teszek – felelte Mrs. Warwick. – Csupán felvázoltam ön előtt egy lehetséges nézőpontot. Szükséghelyzet léphet fel, amikor én már nem leszek itt, hogy megoldjam. És abban az esetben, ha ez megtörténne, azt akarom, hogy *ezt* tartsa magánál és hasznosítsa. – Kivett egy borítékot a zsebéből, és átadta a férfinak.

Starkwedder elvette a borítékot, de nem hagyta megjegyzés nélkül.

– Ez mind nagyon szép. Én azonban már nem leszek itt. Visszamegyek Abadanba, hogy folytassam a munkámat.

Mrs. Warwick legyintett, nyilvánvalóan jelentéktelennek érezte az ellenvetést.

Ott sem kerül kívül a civilizáción – emlékeztette a férfit. – Feltételezem, Abadanban is van újság, rádió és minden más.

– Valóban – ismerte el Starkwedder. – Ott is rendelkezünk a civilizáció minden áldásával.

– Akkor hát, kérem, tartsa meg ezt a borítékot. Látja, kinek van címezve?

Starkwedder a borítékra pillantott.

– A főfelügyelőnek. Igen. De nem látom át pontosan, hogy mi jár a fejében – mondta Mrs.

Warwicknak. – Nő létére figyelemreméltóan jól tud titkot tartani. Vagy ön követte el a gyilkosságot, vagy tudja, hogy ki tette. Erről van szó?

Mrs. Warwick elfordította a fejét, miközben válaszolt.

– Nem áll szándékomban megvitatni ezt a kérdést.

Starkwedder leült a fotelba.

– De mégis – ellenkezett – nagyon szeretném tudni, hogy mi jár a fejében.

– Pedig attól tartok, ezt nem fogom elmondani önnek - közölte Mrs. Warwick. – Ahogy mondta, olyan nő vagyok, aki nagyon jól tud titkot tartani.

Starkwedder más megközelítéssel próbálkozott:

– Ez az inas... az a fickó, aki a fiáról gondoskodott. .. – Elhallgatott, mert nem jutott eszébe a férfi neve.

– Angellre gondol – segítette ki Mrs. Warwick. – Nos, mi van Angell-lel?

– Ön kedveli? – kérdezte Starkwedder.

– Nem, történetesen nem kedvelem – felelte az idős hölgy. – De ügyesen végezte a munkáját, és Richardot egyáltalán nem volt könnyű kiszolgálni.

– Azt el tudom képzelni – jegyezte meg Starkwedder. – De Angell megbirkózott a nehézségekkel, igaz?

– Megdolgozott a pénzéért – felelte Mrs. Warwick fanyarul.

Starkwedder ismét járkálni kezdett a szobá-

ban. Azután szembefordult Mrs. Warwickkal, és hogy megpróbálja szóra bírni, azt kérdezte:

– Tudott róla valamit Richard?

Az idős hölgy egy pillanatig értetlenül nézett.

– Hogy tudott-e róla valamit? – ismételte meg.

– Ezt hogy érti? Á, igen. Arra kíváncsi, hogy tudott-e Richard valami kompromittáló dolgot Angellről?

– Igen, erre vagyok kíváncsi – bólintott Starkwedder. – A markában tartotta Angellt?

Mrs. Warwick gondolkodott egy keveset, mielőtt válaszolt.

– Nem, nem hinném – mondta.

– Csak felmerült bennem a kérdés – kezdte Starkwedder.

– Úgy érti – szakította félbe Mrs. Warwick türelmetlenül –, hogy Angell lőtte le a fiamat? Azt kétlem. Azt erősen kétlem.

– Értem. Hát ez nem jött be – jegyezte meg Starkwedder. – Igazán kár, de ez van.

Mrs. Warwick hirtelen felállt. – Köszönöm, Mr. Starkwedder – mondta. – Ön igazán nagyon kedves volt.

Kezet nyújtott a férfinak. A nő hirtelen mozdulatán meglepődve Starkwedder megrázta a felé nyújtott kezet, majd odament az ajtóhoz, és kinyitotta. Egy pillanattal később Mrs. Warwick elhagyta a helyiséget. Starkwedder becsukta mögötte az ajtót, mosollyal az ajkán. – A pokolba! – mormogta maga elé, ahogy a borítékra nézett. – Micsoda nő!

Sietve a zsebébe süllyesztette a borítékot,

ahogy Miss Bennett lépett a szobába nyugtalan, elkeseredett arccal.

– Mit mondott önnek? – kérdezte.

Starkwedder meglepődött, és megpróbálta húzni az időt. – Hogy? Tessék? – kérdezett vissza.

– Mrs. Warwick... mit mondott? – tudakolta ismét Miss Bennett.

Hogy elkerülje az egyenes választ, Starkwedder megjegyezte:

– Zaklatottnak látszik.

– Persze hogy zaklatott vagyok – felelte a nő.

– Mert tudom, hogy mire képes.

Starkwedder néhány másodpercig figyelmesen nézte a házvezetőnőt, mielőtt megkérdezte:

– Mire képes Mrs. Warwick? Gyilkosságra?

Miss Bennett tett egy lépést a férfi felé.

– Ezt próbálta elhítenni magával? – kérdezte.

– De ön tudja, hogy ez nem igaz. Erre már magától is rá kellett jönnie. Nem igaz.

– Hát, sosem lehet tudni. Végül is lehetséges – jegyezte meg óvatosan.

– De mondom, hogy *nem* – erősködött a nő.

– Honnan tudja ilyen biztosan? – kérdezte Starkwedder.

– Tudom, és kész – felelte Miss Bennett. – Gondolja, hogy van bármi, amit én nem tudok ennek a háznak a lakóiról? Évek óta itt élek velük. Mondom, évek óta. – Leült a fotelba. Nagyon sokat jelentenek nekem, mindegyikük.

– Beleértve a néhai Richard Warwickot is? – kérdezte Starkwedder.

Miss Bennett egy pillanatig tanácsalannak tűnt.

– Nagyon kedveltem őt... valaha – mondta végül.

Szünet következett. Starkwedder a zsámolyon ült, és figyelmesen szemlélte a nőt, majd azt mormolta:

– Folytassa!

– Nagyon megváltozott – magyarázta Miss Bennett. – Lassanként... meghibbant. Az egész gondolkodása átalakult. Néha ördögien gonosz tudott lenni.

– Igen, ebben mindenki egyetért – állapította meg Starkwedder.

– De ha ismerte volna, milyen volt azelőtt... – kezdte a házvezetőnő.

Starkwedder közbevágott.

– Tudja, én ebben nem hiszek. Nem hiszem, hogy az emberek megváltozhatnak.

– Richarddal megtörtént – erősködött Miss Bennett.

– Ó, nem, nem hiszem – ellenkezett Starkwedder. Folytatta a járkálást a szobában. – Fogadni mernék, hogy rossz szemszögből nézik a dolgokat. Én azt mondanám, hogy ott rejtőzött benne a gonosz. Azok közé az emberek közé tartozott, akiknek boldognak vagy sikeresnek kell lenniük, más lehetőségük nincs! Elrejtik valódi önmagukat mindaddig, amíg ily módon sikerül megszerezniük, amit akarnak. De a felszín alatt mindig ott rejtőzik a gonosz.

Szembefordult Miss Bennett-tel.

– Fogadni mernék, hogy mindig is ott volt benne a kegyetlenség. Bizonyára ő parancsolt a társainak az iskolában. És rajongtak érte a nők, természetesen. A nők mindig vonzódnak a vezéregyéniségekhez. A szadista hajlamai nagy részét pedig kiélte a vadászatban. – A falon sorakozó vadásztrófeákra mutatott.

– Richard Warwick bizonyára önző szörnyeteg volt – folytatta. – Így látom én azok alapján, ahogy önök beszélnek róla. Élvezte, hogy nagyszerű fickónak mutatja magát, nagylelkűnek, sikeresnek, szeretetreméltónak és így tovább. – Starkwedder még mindig fáradhatatlanul járkált. – De a rossz hajlam ott volt benne, mindvégig. És amikor bekövetkezett a baleset, a felszín darabokra tört, és mindannyian megláthatták, kicsoda valójában.

Miss Bennett felállt.

– Nem hiszem, hogy önnek bármi joga lenne ítélkezni felette – kiáltotta felháborodottan. – Ön csak egy idegen, és semmit sem tud az egésztől.

– Talán nem, de mégis nagyon sokat hallottam róla – vágott vissza Starkwedder. – Úgy tűnik, valami miatt mindenki szívesen beszél velem.

– Igen, gondolom, így van. Igen, én is beszéllek önnel, igaz? - ismerte el a házvezetőnő, majd visszaült. – Ez azért van, mert egyikünk sem mer őszintén beszélni egymással. – Esdeklő tekintettel nézett a férfira. – Bárcsak sosem menne el! – mondta.

Starkwedder megrázta a fejét.

– Tulajdonképpen nem segítettem semmiben
– állapította meg. – Mindössze annyit tettem,
hogy berontottam, és találtam önöknek egy
holttestet.

– De Laura és én fedeztük fel Richard holt-
testét – ellenkezett Miss Bennett. Elhallgatott,
majd hirtelen hozzátette: – Vagy Laura... vagy
ön...? – a hangja elnémult.

Tizennyolcadik fejezet

Starkwedder Miss Bennetre nézett, és elmosolyodott.

– Önnek rendkívül gyorsan vág az esze, igaz? – jegyezte meg.

Miss Bennett fürkészve figyelte.

– Segített Laurának, ugye? – kérdezte szinte vádlón.

Starkwedder távolodott néhány lépést.

– Most meg kitalál mindenfélét – állapította meg.

Ó, nem, egyáltalán nem – vágott vissza Miss Bennett. – Én azt akarom, hogy Laura boldog legyen. Annyira szeretném, hogy végre boldog legyen!

Starkwedder felé fordult, és szenvedélyesen felkiáltott:

– A pokolba, hát én is!

Miss Bennett meglepetten tekintett rá. Azután beszélni kezdett.

– Ebben az esetben, én... nekem muszáj... – kezdte, de nem folytathatta.

Starkwedder intett, hogy hallgasson, majd azt suttogta:

– Várjon egy percet! – Odasietett a teraszajtóhoz, kinyitotta, és elkiáltotta magát: – Mit csinálsz?

Ekkor már Miss Bennett is meglátta Jant, aki

a fűvön sétált, fegyvert lóbálva a kezében. Felugrott, ő is a teraszajtóhoz sietett, és kikiabált: – Jan! Jan! Add ide azt a pisztolyt!

Jan azonban sokkal gyorsabb volt nála. Nevetve szaladni kezdett, és visszaszólt:

– Gyere, és vedd el! – s közben futott tovább. Miss Bennett utánaeredt, és egyre ismételte: – Jan! Jan!

Starkwedder a kert felé nézett, próbálta figyelemmel követni, mi történik. Azután visszafordult, és már épp az ajtó felé indult, amikor váratlanul Laura lépett be a szobába.

– Hol van a felügyelő? – kérdezte.

Starkwedder egy kézmozdulattal jelezte, hogy nem tudja a választ. Laura becsukta maga mögött az ajtót, és közelebb ment a férfihoz.

– Michael, figyeljen rám – könyörgött. – Nem Julian ölte meg Richardot.

– Valóban? – kérdezte Starkwedder kimerően. Ezt ő mondta, igaz?

– Ön nem hisz nekem, pedig ez az igazság. – Laura hangjából kétségbeesés áradt.

– Pontosabban, ön elhiszi, hogy ez az igazság – ellenkezett Starkwedder.

– Nem. *Tudom*, hogy igaz – felelte Laura. – Julian azt hitte, hogy *én* öltem meg Richardot.

Starkwedder beljebb lépett a szobába, el a teraszajtótól.

– Ez nem is olyan meglepő – mondta gúnyos mosollyal. – Én is azt hittem, nem?

Laura hangja még kétségbeesettebben csengett, ahogy tovább erősködött:

– Azt hitte, hogy én lőttem le Richardot. De nem tudja feldolgozni a dolgot. Emiatt már... – Zavartan elhallgatott, de azután folytatta: – Emiatt már másképp érez irántam.

Starkwedder fagyos tekintettel nézett a nőre.

– Ellenben – állapította meg – amikor ön azt hitte, hogy ő ölte meg Richardot, habozás nélkül magára vállalta a büntetést! – Hirtelen megnyihült kissé, és elmosolyodott. – Milyen csodálatosak a nők! – Letelepedett a kanapé karfájára. – Minek köszönhető, hogy Farrar bevallotta azt a kellemetlen ténytet, hogy itt járt tegnap éjjel? Ne mondja, hogy az igazság iránti tiszta és hamisítatlan vágy vezérelte!

– Angell miatt – felelte Laura. – Angell látta... vagy azt állítja, hogy látta... itt Juliant.

– Igen – jegyezte meg Starkwedder keserű nevetéssel. – Azt hiszem, ez nem lehet más, mint zsarolás. Nem túl rendes fickó ez az Angell!

– Azt mondja, hogy látta Juliant közvetlenül azután... azután, hogy eldőrdült a lövés – mondta Laura. – Annyira félek. Egyre szorosabbra zárul a kör. Úgy félek!

Starkwedder odament hozzá, és átkarolta a vállát.

– Szükségtelen – mondta vigasztalóan. – Minden rendben lesz.

Laura megrázta a fejét.

– Az lehetetlen – panaszkolta.

– Minden rendben lesz, mondom – ismételte Starkwedder, és gyengéden megrázta a nőt.

Laura kérdően tekintett a férfitra.

– Megtudjuk-e valaha, hogy ki lőtte le Richardot? – kérdezte.

Starkwedder egy pillanatig szótlánul nézett rá, azután a teraszajtóhoz ment, és kinézett a kertbe.

– A maguk Miss Bennettje – közölte –, úgy látszik, nagyon biztos benne, hogy mindenre tudja a választ.

– Ő mindig nagyon biztos mindenben – jegyezte meg Laura. – De előfordul, hogy téved.

Nyilvánvalóan valami felkelthette a figyelmét a kertben, mert Starkwedder váratlanul intett Laurának, hogy lépjen oda mellé. Laura oda-szaladt hozzá, és megfogta a férfi kinyújtott kezét.

– Igen, Laura kiáltotta a férfi izgatottan, még mindig a kertet figyelve. – Sejtettem!

– Mi az? - kérdezte a nő.

– Ssss! – figyelmeztette Starkwedder. Szinte ugyanebben a pillanatban Miss Bennett lépett be a folyosóról a szobába.

– Mr. Starkwedder – mondta sietve –, menjenek át a szomszédos helyiségbe... a felügyelő már ott van. Siessenek!

Starkwedder és Laura átvágtak a dolgozószobán, kisiettek a folyosóra, és becsukták maguk mögött az ajtót. Ahogy eltűntek, Miss Bennett kinézett a kertbe, ahol a nappali világosság már halványodni kezdett.

– Most már gyere be, Jan – szólította a fiút. – Ne játssz velem tovább! Gyere, gyere be végre!

Tizenkilencedik fejezet

Miss Bennett kikiáltott Jannek, majd visszasétált a szobába, és megállt a teraszajtó egyik oldalán. Jan hirtelen megjelent a teraszon, fékezhetetlenség sugárzott róla, és a győzelem mámorá. Fegyvert tartott a kezében.

– Ó, Jan, azt meg honnan a pokolból szerezted? – kérdezte Miss Bennett.

Jan belépett a szobába.

– Azt hitted, hogy olyan okos vagy, igaz, Benny? – kérdezte kissé ellenségesen. – Nagyon okos, mert Richard minden fegyverét bezártad oda. - A folyosó felé intett. – De én találtam egy kulcsot, ami nyitja a fegyverszekrényt. Most már nekem is van fegyverem, ahogy Richardnak. Rengeteg pisztolyom és puskám lesz. Lövöldözni fogok mindenféleképpen. – Hirtelen felemelte a fegyvert, és Miss Bennetre célzott vele, aki hátrált egy lépést. – Vigyázz, Benny – folytatta a fiú nevetve. – Lelőhetlek.

Miss Bennett igyekezett nem túl riadtnak látszani, és megpróbált olyan megnyugtató hangon beszélni, ahogy csak telt tőle:

– Ó, nem, te nem tennél olyat, Jan, tudom, hogy nem tennéd meg.

Jan még néhány másodpercig Miss Bennetre irányítva tartotta a pisztolyt, azután leengedte.

Miss Bennett kicsit megkönnyebbült, és rövid szünet után Jan kedves hangon, mégis hevesen azt kiáltotta:

– Nem, nem tennék olyat. Hát persze hogy nem.

– Végül is, te már nem csupán egy oktan fiú vagy – igyekezett Miss Bennett tovább csitítani. – Most már férfi vagy, nem igaz?

Jan ragyogott. Odasétált az íróasztalhoz, és leült a székre.

– Igen, férfi vagyok – helyeselt. – Most, hogy Richard halott, én vagyok az egyetlen férfi a háznál.

– Ezért tudom olyan biztosan, hogy nem lőnél le engem – jelentette ki Miss Bennett. – Mert csak az ellenségre lőnél.

– Ez igaz – kiáltotta Jan boldogan.

Úgy tűnt, Miss Bennett nagyon óvatosan válogatja meg a szavait, amikor ismét megszólalt:

– A háborúban, az ellenállók, ha megöltek valakit az ellenség sorai közül, egy rovátkát véstek a fegyverükre.

– Igazán? – kérdezte Jan a pisztolyt vizsgálgatva. – Valóban rovátkát véstek bele? – Nagy lelkesedéssel nézett Miss Bennetre. – És voltak olyan emberek, akiknek nagyon sok rovátkájuk volt?

– Igen – felelte a házvezetőnő –, voltak olyanok, akiknek nagyon sok rovátkájuk volt.

Jan ujjongott. – Milyen remek multság! – kiáltotta.

– Természetesen – folytatta Miss Bennett -

vannak olyan emberek is, akik senkit sem ölnének meg... mások azonban örömmel megteszik.

– Például Richard - jegyezte meg Jan.

– Igen, Richardnak örömet szerzett a gyilkolás - ismerte el Miss Bennett. Közönyt színlelve elfordította a fejét, miközben azt kérdezte: – Neked is örömet szerez a gyilkolás, igaz, Jan?

Jan észrevétlenül kihúzott egy bicskát a zsebéből, és nekilátott, hogy rovátkát faragjon a pisztolyára.

– A gyilkolás izgalmas dolog – vetette oda kis sé türelmetlenül.

Miss Bennett visszafordult, hogy szembenézzen a fiúval.

– Nem akartad, hogy Richard elküldjön innen, ugye, Jan? - kérdezte csendesen.

– Azt mondta, meg fogja tenni – csattant fel hevesen Jan. – Egy szörnyeteg volt!

Miss Bennett az íróasztalszék mögé sétált, melyben Jan ült.

– Egyszer azt mondtad Richardnak – emlékeztette a fiút –, hogy megölnöd, ha el akar küldeni innen.

– Ezt mondtam? – kérdezett vissza Jan hanyag magabiztossággal.

– De nem ölted meg?

– Á, nem, nem öltem meg. – Jan hangja ismét közönyösen csengett.

– Ez gyávaság volt tőled – jegyezte meg Miss Bennett.

Különös fény villant Jan szemében, ahogy felelt: – Valóban?

– Szerintem, igen. Azt mondod, hogy megöölöd, aztán mégsem teszed meg. – Miss Bennett megkerülte az íróasztalt, de az ajtó felé nézett. – Ha valaki *engem* fenyegetne azzal, hogy bezár, én is meg akarnám ölni, de én meg is tenném.

– Ki mondta, hogy valaki más tette? – vágott vissza gyorsan Jan. – Lehet, hogy *én* voltam.

– Ó, nem, te nem lehettél – ellenkezett Miss Bennett. – Te csak egy kisfiú vagy. Te nem merted volna megtenni.

Jan felugrott, és hátat fordított a nőnek.

– Azt hiszed, hogy nem mertem volna? – már szinte sikított. – Tényleg ezt gondolod?

– Hát persze hogy ezt gondolom. – Úgy tűnt, szándékosan gúnyolódik a fiúval. – Hát persze hogy nem merted volna megölni Richardot. Ahhoz nagyon bátornak és felnőttnek kellene lenned.

Jan hátat fordított, és eltávolodott néhány lépést a nőtől.

– Te nem tudsz mindenről, Benny – közölte sértett hangon. – Ó, nem, öreg Benny. Te nem tudsz mindent.

– Van valami, amiről nem tudok? – kérdezte Miss Bennett. – Te kinevetsz engem, Jan? – Kihasználva a lehetőséget, résnyire nyitotta a folyosóra vezető ajtót. Jan a teraszajtó közelében állt, ahonnan a lenyugvó nap egy sugara bevilágított a szobába.

– Igen, igen, nevetek – kiáltotta hirtelen Jan. – Nevetek, mert én sokkal okosabb vagyok nálad.

Visszafordult a szoba belseje felé. Miss Bennett megrezzent, és önkéntelenül megkapaszkodott az ajtókeretben. Jan tett egy lépést felé.

– Én tudok olyan dolgokat is, amiket te nem – tette hozzá ezúttal már sokkal higgadtabban.

– Mit tudsz, amit én nem? – kérdezte Miss Bennett. Igyekezett leplezni a nyugtalanságát.

Jan nem felelt, csupán rejtélyesen mosolygott. Miss Bennett közelebb lépett hozzá.

– Nem akarsz elmondani? – kérdezte ismét hízelegve. – Nem akarsz rám bízni a titkodat?

Jan elhúzódott tőle.

– Én nem bízom senkiben – mondta keserűen.

Miss Bennett hangot váltott, és elgondolkodva megjegyezte:

– Azon töprengek – mormolta –, azon töprengek, hogy talán valóban nagyon okos voltál.

Jan kuncogott.

– Kezdesz rájönni, hogy milyen okos vagyok – büszkélkedett.

A házvezetőnő elgondolkodva nézte.

– Talán nagyon sok mindent nem tudok rólad – bólintott.

– Ó, sokat, nagyon sokat – helyeselt Jan. – És én tudok egy csomó dolgot másokról is, de nem mindig árulom el. Néha felkelek éjszakánként, és járkálok fel-alá a házban. Sok mindent látok, és sok mindenre rájövök, csak nem mondom el.

Miss Bennett cinkos hangon kérdezte: – Van valami nagy titkod?

Jan egyik lábát átvette a zsámoly felett, majd széles terpeszrel rátelepedett a kis bútor-darabra.

– Nagy titok! Nagy titok! – sikoltozta boldogan. – Megrémülnél, ha tudnád – tette hozzá szinte hisztérikus nevetéssel.

Miss Bennett közelebb lépett hozzá.

– Valóban? Igazán megrémülnék? – kérdezte. – *Tőled* rémülnék meg, Jan? – Közvetlenül a fiú elé állt, és egyenesen a szemébe nézett.

Jan feltekintett rá. A boldog ragyogás eltűnt az arcáról, és a hangja rendkívül komolyan csengett, ahogy felelt:

– Igen, nagyon félnél tőlem.

A házvezetőnő még mindig figyelmesen nézte.

– Eddig nem is ismertelek igazán – vallotta be. – Csak most kezdem megérteni, ki vagy te valójában, Jan.

Jan hangulatváltozásai egyre hangsúlyosabbakká váltak. A hangjából már egyértelmű vad-ság áradt, ahogy kijelentette:

– Azt senki sem tudja, hogy valójában milyen vagyok, és mire vagyok képes. – Megpördült a zsámolyon, és hátat fordított a nőnek. – Szegény, buta Richard csak ücsörgött ott, és lövöldözött a szegény, buta madarakra. – Miss Bennett felé fordult, és nagy hévvel hozzátette: – Nem gondolta, hogy valaki egyszer majd lelövi őt, ugye?

– Nem – felelte a nő. – Nem, ez volt az ő nagy tévedése.

Jan felállt.

– Igen, ez volt az ő nagy tévedése – helyeselt.
– Azt hitte, hogy elküldhet engem, mi? Hát én megmutattam neki.

– Igazán? – kérdezte gyorsan Miss Bennett. – És hogyan mutattad meg neki?

Jan ravasz pillantással nézett a nőre. Néhány másodpercig hallgatott, végül azt mondta: – Nem fogom elárulni neked.

– Ó, kérlek, mondd el, Jan – kérlelte a házvezetőnő.

– Nem – ellenkezett a fiú, és arrébb lépett. A fotelhoz sétált, és felmászott rá, majd a fegyvert az arcához simította. – Nem, nem fogom elmondani senkinek.

Miss Bennett odament hozzá.

– Talán igazad van – mondta. – Talán ki tudnám találni, hogy mit tettél, de nem fogok találgatni. Egyedül a te titkod marad, igaz?

– Igen, az én titkom – felelte Jan. Elkezdett körbe-körbe járkálni a szobában. – Senki sem tudja, milyen vagyok – kiáltotta izgatottan. – Veszélyes vagyok. Jobb, ha óvakodnak tőlem. Mindenki óvakodjon tőlem! *Veszélyes* vagyok.

Miss Bennett szomorúan figyelte.

– Richard nem tudta, milyen veszélyes vagy – jegyezte meg. – Biztosan nagyon meglepődött.

Jan visszament a fotelhoz, és belenézett.

– Nagyon is. Nagyon meglepődött – helyeselt. – Szörnyű buta arcot vágott. És aztán... aztán a feje lebukott, amikor megtörtént, és ott volt a vér, és ő nem mozdult többé. Megmutat-

tam neki. Én megmutattam neki! Richard most már nem fog elküldeni innen.

Letelepedett a kanapé egyik végére, és Miss Bennett felé lengette a fegyvert, aki erősen küzdött, hogy visszafojtsa a könnyeit.

– Nézd csak! – szólt Jan. – Nézd! Látod? Vésstem egy rovátkát a fegyveremre! – Megkocogtatta a pisztolyt a bicskájával.

– Igen, egy rovátkát! – mondta Miss Bennett, és megindult a fiú felé. – Hát nem izgalmas? – megpróbálta elvenni tőle a fegyvert, de a fiú gyorsabb volt nála.

– Ohó, nem, azt már nem – kiáltotta Jan, és eltáncolt a nőtől. – Senki sem veheti el tőlem a pisztolyomat. Ha jönnek a rendőrök, és le akarnak tartóztatni, majd lelövöm őket.

– Erre nem lesz szükség – igyekezett Miss Bennett megnyugtatni a fiút. – Semmi szükség nem lesz rá. Te okos vagy. Olyan okos vagy, hogy sosem gyanúsítanak téged.

– Sok buta rendőr! Sok buta rendőr! – kiálta Jan győzedelmesen. – És buta Richard! – Meglendítette a fegyvert egy képzeletbeli Richard felé, majd észrevette, hogy nyílik az ajtó. Rémulat kiáltással kiszaladt a kertbe. Miss Bennett könnyezve roskadt le a kanapéra, miközben Thomas felügyelő és a nyomában Cadwallader őrmester besietett a szobába.

Huszdik fejezet

– Utána! Gyorsan! kiáltotta a felügyelő Cadwalladernek, ahogy becsörtettek a szobába. Az őrmester a teraszajtón át kirohant a kertbe, miközben Starkwedder is besietett a folyosóról. Mögötte érkezett Laura, aki a teraszajtóhoz szaladt, és kinézett a kertbe. Angell jelent meg következőként. Ő is a teraszajtóhoz ment. Mrs. Warwick egyenes tartással megállt az ajtóban.

Thomas felügyelő Miss Bennetthez fordult.

– Jól van, minden rendben, drága hölgyem – vigasztalta a nőt. – Ne vegye a szívére. Nagyon jól csinálta.

Miss Bennett elhaló hangon felelt:

– Én mindvégig tudtam – mondta a felügyelőnek. – Látja, én mindenki másnál jobban ismerem Jant. Tudtam, hogy Richard túl messzire ment az ugratásával, és azt is... már tudtam egy ideje... hogy Jan kezd veszélyessé válni.

– Jan! – kiáltotta Laura. Mély fájdalommal felsóhajtott, és azt suttogta: – Ó, nem, ó, nem, nem Jan. – Lerogyott az íróasztalhoz. – Nem tudom elhinni – nyögte.

Mrs. Warwick Miss Bennettet nézte.

– Hogy tehette ezt, Benny? – kérdezte vád-

lón. – Hogy tehette? Azt hittem, legalább a maga hűségében nem csalódom.

Miss Bennett válasza határozottan csengett.

– Vannak helyzetek – mondta az idős hölgynek amikor az igazság fontosabb, mint a hűség. Ön nem látta... ahogy egyikőjük sem... hogy Jan kezd veszélyessé válni. Igazán drága fiú... nagyon kedves fiú... de... – Elöntötte a fájdalom, és képtelen volt folytatni a mondatot.

Mrs. Warwick lassan, szomorúan a fotelhoz ment, majd távolba meredő tekintettel leült.

A felügyelő csendes hangon egészítette ki Miss Bennett szavait.

– De ha elérnek egy bizonyos kort, akkor veszélyessé válnak, mert már nem értik, mit tesznek -jegyezte meg. – Nincs meg bennük a felnőttek ítélőképessége és önfegyelme. – Mrs. Warwickhoz lépett. – Ne keseredjen el, asszonyom. Úgy érzem, felelősséggel kijelenthetem, hogy emberségesen és odafigyeléssel bánnak majd vele. Egyértelmű ügyről van szó, úgy vélem, hiszen a fiú nem felelős a tetteiért. Ami kellemes körülmények közötti elzárást jelent. És ennek, ön is tudja, hogy előbb-utóbb mindenképpen be kellett volna következnie. – Elfordult, keresztülsétált a szobán, majd kiment a folyosóra, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Igen, igen, tudom, hogy igaza van – ismer-
te el Mrs. Warwick Miss Bennetthez fordulva. –
Sajnálom, Benny. Azt mondta, hogy senki más
nem látta, hogy Jan veszélyes. Ez nem igaz. Én

tudtam... de képtelen voltam rávenni magam, hogy tegyek ellene valamit.

– Valakinek viszont tennie kellett valamit! – felelte Benny határozottan. A szoba hallgatásba borult, de a feszültség egyre fokozódott, ahogy mindannyian türelmetlenül várták, hogy Cadwallader őrmester visszatérjen a letartóztatott Jannel.

Az út mentén, néhány száz méterre a háztól, már leszállóban volt a köd, amikor az Őrmesternek sikerült sarokba szorítania Jant egy magas fal előtt. A fiú hevesen lóbálta a pisztolyát, és azt kiabálta;

– Ne jöjjön közelebb! Senki nem fog engem bezárni sehová. Le fogom löni magát. Én nem félek senkitől.

Az őrmester megállt, bő öt méter távolságot hagyva kettejük között.

– Ugyan már, kölyök – szólította a fiút kedvesen. – Senki sem fog bántani. De a fegyver nagyon veszélyes dolog. Add ide szépen, és gyere vissza velem a házba. Ott beszélhetsz a családdal, akik majd segítenek neked.

Tett néhány lépést Jan felé, de megállt, amikor a fiú hisztérikusan azt kiáltotta:

– Komolyan mondom. Le fogom löni. Nem érdekel, hogy rendőr. Nem félek magától.

– Hát persze hogy nem – felelte az őrmester. – Nincs is rá okod, hogy félj tőlem. Nem akarlak bántani. Csak szépen gyere vissza velem a házba. Gyere, menjünk! – Megint előrelépett egyet, de Jan hirtelen meghúzta a ravaszt, és

két lövést adott le gyors egymásutánban. Az első félrement, de a második eltalálta Cadwallader bal kezét. A férfi felkiáltott fájdalmában, de odarohant Janhez, a földre lökte, és megpróbálta elvenni tőle a fegyvert. Ahogy birkóztak, a fegyver váratlanul ismét elsült. Jan felnyögött, azután elnémult.

Az őrmester elszörnyedve feltérdelt, és hitetlenkedve meredt a fiúra.

– Nem, ó, nem – suttogta. – Szegény, buta fiú. Nem! Nem halhatsz meg! Ó, kérlek, Istenem... – Ellenőrizte a fiú pulzusát, majd megcsóválta a fejét.

Talpra állt, lassan hátrált néhány lépést, és csak ekkor vette észre, hogy a keze erősen vérzik. Betekerte egy zsebkendőbe, azután visszafutott a házba, bal kezét a levegőben tartva, és hevesen nyögve a fájdalomtól.

Mire visszaért a teraszajtóhoz, már erősen szédült.

– Uram – kiáltotta, mire a felügyelő és a többiek kisiettek a teraszra.

– Mi a csuda történt? – kérdezte a felügyelő. Az őrmester elfúló lélegzettel felelt:

– Rettenetes, amit el kell mondanom önöknek.

Starkwedder betámogatta a szobába, ahol az őrmester a zsámolyhoz botorkált, és leroskadt rá.

A felügyelő sietve mellé lépett.

– A keze! – kiáltotta.

– Majd én gondoskodom róla – ajánlkozott Starkwedder.

Megfogta Cadwallader őrmester kezét, letekerte róla az ekkor már erősen vérfoltos zseb-
kendőt, majd elővette a saját zsebkendőjét, és
nekilátott, hogy újrakötözze vele a sebet.

– Már leszállóban van a köd, mint látják – fo-
gott a magyarázatba Cadwallader. – Nem lehe-
tett tisztán látni. Rám lőtt. Ott fent, az út mel-
lett, a bozót szélénél.

Laura rémült arccal felállt, és a teraszajtóhoz
ment.

– Kétszer lőtt rám – mondta az őrmester –,
és másodszor eltalálta a kezemet.

Miss Bennett felpattant, és a szájára szorítot-
ta a kezét.

– Megpróbáltam elvenni tőle a fegyvert foly-
tatta az őrmester –, de az egyik kezemet nem
tudtam használni...

– Igen. Mi történt? – sürgette a felügyelő.

– Az ujjam rajta volt a ravaszon – nyögte az ör-
mester –, és a pisztoly elsült. A szívébe szaladt a
golyó. Meghalt.

Huszonegyedik fejezet

Cadwallader bejelentését döbönt csend követte. Laura a szájára szorította a kezét, hogy elfojtsa sikolyát, majd lassan visszabotorkált az íróasztalhoz, leült, tekintetét a padlóra szegezte. Mrs. Warwick lehajtotta a fejét, és a botjára nehezedett. Starkwedder fel-alá járkált a szobában, zaklatottnak tűnt.

– Biztos benne, hogy meghalt? – kérdezte a felügyelő.

– Igen – felelte az őrmester. – Szegény kis kölyök, szembeszállt velem, elsütötte a fegyvert... látszott, hogy imád lődözni velem.

A felügyelő a teraszajtóhoz lépett.

– Hol van?

– Elkísérem, és megmutatom – felelte az őrmester, majd nehézkesen talpra kecmergett.

– Nem, jobb, ha itt marad.

– Már jól vagyok – erősködött az őrmester. – Kibírom, amíg visszaérünk az őrszobára. – Enyhén dülöngélve kísértelt a teraszra. Visszanézett a többiekre, arcát elöntötte a bánat, ahogy zaklatottan azt suttozta: – „Nem, nem szabad félni, ha valaki meghal.” Ez Pope. Alexander Pope. – Megrázta a fejét, majd lassan elbotorkált.

A felügyelő visszafordult, hogy szembenézzen Mrs. Warwickkal és a többiekkel.

– El sem tudom mondani, mennyire sajnálom, de talán ez a legjobb megoldás – mondta, majd követte az őrmestert a kertbe.

Mrs. Warwick végignézte, ahogy távozik.

– Ez a legjobb megoldás! – kiáltotta félig dühösen, félig kétségbeesetten.

– Igen, igen – sóhajtotta Miss Bennett. – Így lesz a legjobb. Most már túl van rajta, szegény fiú. – Odasietett, hogy felsegítse Mrs. Warwickot. – Jöjjön, drágám, jöjjön, ez túl sok volt önnek.

Az idős hölgy bizonytalanul nézett rá.

– Én... megyek, és lefekszem – suttogetta, miközben Miss Bennett támogatta. Starkwedder kinyitotta előttük az ajtót, majd előhúzott egy borítékot a zsebéből, és Mrs. Warwick felé nyújtotta. – Azt hiszem, jobb, ha ezt visszaveszi – jegyezte meg.

Mrs. Warwick megfordult, és elvette a borítékot. – Igen – felelte. – Erre már nincs semmi szükség.

Mrs. Warwick és Miss Bennett elhagyta a helyiséget. Starkwedder már épp becsukta volna az ajtót mögöttük, amikor észrevette, hogy Angell odalép Laurához, aki még mindig az íróasztalnál ült. Laura fel sem nézett a férfi közeledtére.

– Hadd mondjam el, asszonyom – mondta Angell –, mennyire sajnálom. Ha bármiben a segítségükre lehetek, csak...

Laura félbeszakította, anélkül hogy felpillantott volna.

– Mincs szükségünk többé a segítségére,

Angell – jelentette ki fagyosan. – Kap majd egy csekket a bérével, és szeretném, ha még ma elhagyná a házat.

– Igen, asszonyom. Köszönöm, asszonyom – felelte az inas szemmel láthatóan minden érzelem nélkül, azután megfordult, és elhagyta a helyiséget. Starkwedder becsukta mögötte az ajtót. A szoba már kezdett sötétbe borulni, a nap utolsó sugarai árnyékot vetettek a falra.

Starkwedder Laurára nézett.

– Nem akarja feljelenteni zsarolásért? – kérdezte.

– Nem – felelte Laura fásultan.

– Milyen kár! – Starkwedder odasétált a nőhöz. – Nos, azt hiszem, jobb, ha megyek. Búcsúzó. – Elhallgatott. Laura még mindig nem nézett rá. – Ne legyen annyira elkeseredett – tette hozzá.

– De elkeseredett vagyok – felelte Laura indulatosan.

– Azért, mert szerette a fiút? – kérdezte Starkwedder.

Laura szembefordult a férfival.

– Igen. És azért, mert az én hibám. Tudja, Richardnak igaza volt. Szegény Jant el kellett volna küldeni valahová. Be kellett volna zárni egy olyan helyre, ahol nem csinálhat bajt. Én voltam az, aki ezt nem engedte. Tehát tulajdonképpen az én hibám, hogy Richard meghalt.

– Ugyan már, Laura, ne legyen szentimentális ellenkezett Starkwedder nyersen. Közelebb lépett a nőhöz. – Richard maga provokálta ki a

saját halálát. Mutathatott volna legalább icurka-picurka kedvességet a fiú iránt, nem igaz? Ne hibáztassa magát! Most már nincs más dolga, mint hogy boldog legyen. Hogy boldogan éljen, amíg meg nem hal, ahogy a mesében mondják.

– Boldog? Juliannel? – felelte Laura keserű hangon. – No hiszen! – Elgondolkodott. – Tudja, az már nem ugyanaz.

– Mármint Farrar és maga? – kérdezte a férfi.

– Igen. Amikor azt hittem, hogy Julian ölte meg Richardot, bennem nem változott semmi. Azután is ugyanúgy szerettem őt. – Elmélázott, majd folytatta: – Még arra is hajlandó voltam, hogy azt mondjam, én tettem.

– Tudom, hogy hajlandó volt rá – mondta Starkwedder. – Igazán örültség volt magától. Hogy szeretnek a nők mártírt játszani!

– De amikor Julian azt hitte, hogy *én* tettem – folytatta Laura szenvedélyesen –, *ő* megváltozott. Egészen megváltozott irántam. Ó, igen, hajlandó volt rá, hogy megpróbáljon kiállni mellettem, és nem vallott ellenem. De ez minden. – Csüggedten a tenyerébe temette az állát. – Már nem érez ugyanúgy irántam.

Starkwedder megrázta a fejét.

– Figyeljen ide, Laura – mondta –, a férfiak és a nők másképp viselkednek ugyanazokban a helyzetekben. Ebből is nagyszerűen látszik. Valójában a férfiak tartoznak az érzékenyebb nemhez. A nők kemények. A férfiak nem tudják elfogadni a gyilkosságot. A nők, láthatóan, igen.

Ha egy férfi gyilkosságot követ el egy nőért, azal valószínűleg még értékesebbé válik a nő szemében. A férfiak másként éreznek.

Laura a férfit nézett.

– Maga nem érzett másként – jegyezte meg. – Amikor azt hitte, hogy lelöttem Richardot, segített nekem.

– Az más – felelte Starkwedder gyorsan. Mint ha kissé zavarba jött volna. – Nekem segítenem kellett.

– Miért kellett segítenie? – kérdezte Laura.

Starkwedder nem felelt azonnal. Azután kis szünet után csendesen azt mondta:

– Még mindig szeretnék segíteni.

– Hát nem látja – sóhajtott Laura, elfordulva a férfitől –, hogy megint ugyanott vagyunk, ahonnan elindultunk? Bizonyos értelemben én vagyok az, aki megölte Richardot, mert... mert én ragaszkodtam annyira Janhez.

Starkwedder felállt a zsámolyról, és átült a nő mellé.

– Ez bántja a legjobban, igaz? – kérdezte. – A felismerés, hogy Jan lőtte le Richardot. Pedig tudja, ez nem feltétlenül igaz. Nem kell elhinnie, ha nem akarja.

Laura szúrós tekintettel nézett rá.

– Hogy mondhat ilyet? – kérdezte. – Hallottam... mindannyian hallottuk... hogy bevallotta... eldicsekedett vele.

– Valóban – ismerte el Starkwedder. – Igen, ezt tudom. De tisztában van azzal, hogy milyen hatalmas ereje van a sugalmazásnak? A maguk

Miss Bennettje nagyon ügyesen játszott Jannel, alaposan feltűzelte. És a fiú nyilvánvalóan rendkívül befolyásolható volt. Tetszett neki a gondolat, ahogy a legtöbb fiatalnak, hogy elég hatalma van ahhoz, hogy... igen, akár a gyilkolás-hoz is. A maguk Bennyje elhúzta a mézesmazgot a fiú előtt, aki lecsapott rá. Ő lőtte le Richardot, rovátkát vésett a fegyverére, és hőssé lett! – Kis szünetet tartott. – De nem tudhatja, Laura... ahogy tulajdonképpen egyikünk sem... hogy vajon igazat mondott-e.

– De az isten szerelmére, rálőtt az őrmesterre! – ellenkezett Laura.

– Az igaz, hisz ott rejtőzött benne a gyilkolás iránti vágy, elismerem! – bólintott Starkwedder. – És nagyon valószínű, hogy ő lőtte le Richardot. De nem tudhatja biztosan, hogy valóban ő tette-e. Lehetett volna... – Elbizonytalanodott. – Lehetett volna valaki más is.

Laura kételkedve nézte.

– Mégis kicsoda? – kérdezte hitetlenkedve.

Starkwedder egy pillanatig gondolkodott.

– Talán Miss Bennett – javasolta. – Végül is ő mindannyiukat nagyon szerette, és úgy érezhette, hogy ez lesz a legjobb megoldás. Vagy példának okáért Mrs. Warwick. Vagy akár a barátja, Julian... és azután eljátszotta, hogy azt hiszi, maga tette. Ügyes húzás, és maga azonnal bedőlt.

Laura elfordította a fejét.

– Maga sem hiszi el, amit mond – mondta vádló hangon. – Csak vigasztalni próbál.

Starkwedder végtelenül kimerültnek látszott.

– Drága leányom – ellenkezett –, bárki lelőhette Richardot. Még MacGregor is.

– MacGregor? – kérdezte Laura, és a férfira bámult. – De MacGregor halott.

– Hát persze hogy halott – Felelte Starkwedder. – Biztosan az. – Felállt, és a kanapéhoz lépett. – Figyeljen – folytatta – fel tudok vázolni egy nagyon ügyes elméletet arra, hogy MacGregor volt a gyilkos. Tegyük fel, úgy döntött, megöli Richardot, hogy bosszút álljon a balesetért, amelyben a kisleány meghalt. – Leült a kanapé karfájára. – Hogyan fog hozzá? Először is meg kell szabadulnia a saját személyazonosságától. Nem jelenthetett túl nagy nehézséget számára, hogy halottnak nyilvánítsák Alaszka valamelyik távoli pontján. Csak egy kis pénzre volt szüksége, hogy hamis halotti bizonyítványt szerezzen, amihez persze könnyedén hozzá lehet jutni. Azután megváltoztatja a nevét, és kiépít magának egy új személyazonosságot egy másik országban, másik állással.

Laura egy pillanatig mozdulatlanul nézte a férfit, azután otthagya az íróasztalt, és átült a fotelba. Lehunyta a szemét, vett egy mély lélegzetet, majd újra a férfira nézett.

Starkwedder folytatta a kitalált történetét.

– Figyelemmel követi, hogyan alakulnak itt a dolgok, és amikor megtudja, hogy elköltöztek Norfolkból a világnak ebbe a részébe, kidolgozza a tervét. Leborotválja a szakállát, befesti a haját és hasonlók, természetesen. Az-

után egy ködös éjszakán eljön ide. Tegyük fel, hogy így történik. – Odament a teraszajtóhoz. – Tegyük fel, hogy MacGregor azt mondja Richardnak: „Nekem is van fegyverem, és neked is. Háromig számolok, azután mindketten lövünk. Eljöttem, hogy számon kérjem rajtad a fiam halálát.”

Laura döbbenten meredt a férjira.

– Tudja – folytatta Starkwedder –, nem hiszem, hogy a férje olyan sportszerű fickó volt, ahogy maga gondolja. Van egy olyan érzésem, hogy nem várta ki a háromig számolást. Maga szerint átkozottul jól célzott, de ezúttal elvétette, és a golyó ide csapódott be – maga köré mutatott, ahogy kísétált a teraszra –, a kertbe, ahol rengeteg golyó hever mindenfelé. De MacGregor nem véti el a lövést. Lő, és talál. – Starkwedder visszalépett a szobába. – Leteszi a fegyverét a holttest mellé, fogja Richard pisztolyát, kísétál a teraszajtón, majd azonnal vissza is jön.

– Visszajön? – kérdezte Laura. – Miért jön vissza?

Starkwedder néhány másodpercig szótlánul figyelte a nőt. Azután nagy levegőt vett, és megkérdezte:

– Nem találja ki?

Laura kíváncsian nézte a férfit. Megrázta a fejét.

– Nem, ötletem sincs – felelte.

Starkwedder még mindig eltökélten figyelte

Laurát. Majd némi hallgatás után lassan, kény-
szeredetten beszélni kezdett.

– Nos – mondta tegyük fel, hogy MacGregor
balesetet szenved az autójával, és nem tud el-
menni innen. Mi mást tehet? Egyetlen dolgot...
bejön a házba, és felfedezi a holttestet!

– Úgy beszél... – nyögte Laura – úgy beszél,
mintha pontosan tudná, mi történt.

Starkwedder nem bírt tovább uralkodni ma-
gán.

Persze hogy tudom – kiáltotta szenvedélye-
sen. – Hát nem érti? *Én* vagyok MacGregor! –
Nekidőlt a függönynek, és kétségbeesetten le-
hajtotta a fejét.

Laura felállt, az arcán egyértelműen tükröző-
dött, hogy képtelen elhinni a hallottakat. Tett egy
lépést a férfi felé, és kissé felemelte a karját,
ahogy igyekezett felfogni a férfi szavainak jelen-
tését.

– Maga... – suttogta. – Maga...

Starkwedder lassan odasétált Laurához.

– Én sosem akartam, hogy mindez megtör-
ténjen – mondta a nőnek érzelmeiktől felhevült
hangon. – Úgy értem... ahogy rátaláltam ma-
gára, és rájöttem, hogy milyen sokat jelent ne-
kem, és hogy... Ó, Istenem, nincs remény.
Nincs remény. – Látva, hogy Laura kábultan
mered rá, Starkwedder megragadta a nő kezét,
és megcsókolta a tenyerét. – Viszontlátásra,
Laura – mondta komoran.

Kisietett a teraszajtón, és eltűnt a ködben.

Laura kiszaladt a teraszra, és utánakiáltott: – Várjon... várjon! Jöjjön vissza!

Örvénylett körülötte a köd, és felhangzott a bristoli ködkürt bűgő hangja.

– Jöjjön vissza, Michael, jöjjön vissza! – kiáltotta Laura. Nem érkezett felelet. – Kérem, jöjjön vissza! Maga is sokat jelent nekem.

Feszült figyelemmel várt, de mindössze annyit hallott, hogy felbőg egy motor, majd elhajt egy autó. A ködkürt egyre csak bűgött tovább, ahogy Laura a teraszajtónak dőlt, és vigasztalhatatlanul kitört belőle a zokogás.

Utóirat

A következő szöveg Charles Osborn *Agatha Christie élete és bűnügyei (The Life and Crimes of Agatha Christie)* című könyvéből származik, mely életrajzi kísérőszövegeket kínál a „krimi királynőjének” műveihez. A kötet először 1982-ben jelent meg, majd teljesen átdolgozva 1999-ben, és nagy részletességgel, időrendben tárgyalja Agatha Christie minden egyes regényét és színdarabját, az író élete eseményeivel párhuzamosan. Az alábbi fejezet érdekes betekintést enged *A váratlan vendég* keletkezésének körülményeibe.

A váratlan vendég színdarab (1958)

1958. április 12-én az *Egérfogó (Mousetrap)* a 2239. előadásához érkezett az Ambassadors Színházban, és ezzel megdöntötte a leghosszabb ideig játszott színdarab rekordját Londonban. Hogy emlékezetessé tegye a rekorddöntő előadást, Agatha Christie ez alkalommal egy különleges kivitelezésű egérfogót mutatott be az Ambassadors Színház közönségének. Természetesen nagy örömmel töltötte el, hogy az *Egérfogó* túlszárnyalt minden rekordot, és bizonyára nagy reményeket táplált a nemrégiben elkészült új darabja iránt, melyet igen sokra értékelt. Ez volt az *Ítélet (Verdict)*, melyet Peter Saunders mutatott be a Strandben május 22-én. De az *Ítélet* nem hozta meg a várt elismerést, és egy hónappal később, június 22-én le is vették a műsorról. A nem csüggedő Mrs. Christie azt mondta magában: „Annak örülök, hogy legalább a *The Times*nek tetszett”, majd nekilátott, hogy egy új darabot írjon, mellyel négy hét alatt el is készült. Peter Saunders azonnal színpadra is állította. Az új színmű, *A váratlan vendég*, egy hétig szerepelt a Hippodrome Színház műsorán Bristolban, azután átköltözött a londoni West Endre, a Duchess Színházba, ahol augusztus 12-én kezdték el játszani. Hatszáznegy alkalommal

tűzték ott műsorra a következő tizennyolc hónapban.

A *váratlan vendégre* elmondhatjuk, hogy olyan bűnügyi rejtély, melyből látszólag hiányzik a rejtély, hiszen úgy kezdődik, hogy egy idegen, a címszereplő „váratlan vendég” árokba szalad az autójával a sűrű ködben, Dél-Walesben, a tengerpart közelében, és besétál egy házba, ahol ott áll egy nő fegyverrel a kezében a férje, Richard Warwick holtteste felett, és azt állítja, hogy ő követte el a bűntényt. A férfi úgy dönt, hogy segít a nőnek, és kitalálnak egy történetet a rendőrség félrevezetésére.

A meggyilkolt férfiről, aki tolószékbe kényszerült nyomorék, kiderül, hogy kellemetlen és erőszakos ember volt; saját családtagjain kívül mások is lehettek, akik a halálát kívánták, köztük egy apa, akinek a kislánya két évvel korábban halt meg Richard Warwick figyelmen kívül és feltehetően ittas vezetése következtében. A színdarab előrehaladtával egyre nő a valószínűsége, hogy nem Laura Warwick ölte meg a férjét, csupán fedezni próbál valakit. Talán Richard Warwick ifjú féltestvérét, aki szellemileg visszamaradott, és könnyen veszélyessé válhat? Vagy a szeretőjét, Julian Farrart, aki képviselőjelölt? Esetleg Warwick édesanyját, az erős akaratú, erélyes asszonyt, akinek már nem sok ideje van hátra? Vagy, természetesen, a meggyilkolt kislány apját?

A nyomozással megbízott rendőrök, akik az első felvonás második jelenetében bukkannak fel: az éles eszű és szarkasztikus felügyelő, vala-

mint a poétikus hajlamú, fiatal őrmester, aki Keatset idézgeti. A darab második és egyben utolsó felvonásának végéhez közeledve leleplezik és letartóztatják a valódi gyilkost. De vajon valóban megteszik-e? Minthogy ez egy Agatha Christie-rejtély, további meglepetés következik a darab utolsó soraiban. Lehetséges, hogy Mrs. Christie szökni hagyja a gyilkost a büntetés elől? Ha így van, annak vajon az az oka, hogy jogos bosszúnak tartja Richard Warwick meggyilkolását?

Michael Starkwedder, a „váratlan vendég” karakterén keresztül Mrs. Christie a következő érdekes megjegyzést teszi:

„Valójában a férfiak tartoznak az érzékenyebb nemhez. A nők kemények. A férfiak nem tudják elfogadni a gyilkosságot. A nők, láthatóan, igen.”

A jellemzés, amit a feleség ad a meggyilkolt férfiről, nagyrészt olyasvalakiről mintázódott, akit Agatha Christie nagyon jól ismert. Következzen Laura Warwick, ahogy bemutatja néhai férje éjszakai időtöltését:

„Azután Richard kinyitotta a teraszajtót, és itt ült, figyelt, leste, mikor villan egy macska szeme, egy kóbor nyúlé vagy kutyáé. Természetesen az utóbbi időben nyúl nem sok akadt... Meglehetősen sok macskát lőtt azonban. Napközben is lövöldözött rájuk. És madarakra is... egy napon egy asszony jött a házunkhoz, aláírásokat gyűjtött a városi ünnepséghez. Richard lövéseket adott le a nő jobb és bal oldalára, amikor az a kocsibehajton távozott. Úgy ugrált,

mint a nyúl, állította Richard. Fulladozott a nevetéstől, amikor elmesélte nekünk az esetet. Emlékszem, azt mondta, az asszony kövér hátsója úgy remegett, mint a kocsonya. De a nő elmondta a rendőrségen a dolgot, és hatalmas botrány kerekedett belőle."

Ezt pedig Agatha Christie írja önéletrajzában a bátyjáról, Montyról, akit nyomorékká tett a betegsége az élete vége felé:

Monty egészsége javult, és ennek eredményeképpen egyre nehezebb volt kordában tartani, unatkozott, és kikapcsolódásként pisztollyal lövöldözött kifelé az ablakon. A kereskedők és anyám látogatói sokat panaszkodtak miatta. Montyt nem lehetett jobb belátásra bírni. „Valami ostoba vénasszony ment lefelé a kocsibejárón a remegő hátsójával. Nem tudtam megállni... utánaküldtem egy-két lövést a jobb és a bal oldalára. Istenem, hogy futott...” Valaki panaszt tett, és látogatókat kaptunk a rendőrségtől.

A váratlan vendég eredeti Christie-darab nem csupán abban az értelemben, hogy a szerző maga írta, és nem valaki más dramatizálta egy Christie-regényből vagy novellából; de azért is, mert a *Pókhálóhoz* (*Spider's Web*) hasonlóan, illetve az *Egérfogótól* és a *Vád tanújától* (*Witness for the Prosecution*) eltérően teljesen új történet, és nem a szerző egy korábbi művének adaptációja. Sőt egyértelműen az író legjobb színdarabjainak egyike, feszes és valószerű dialógu-

sokkal és számtalan meglepetést rejtő cselekménnyel, mely ugyanakkor gazdaságosan megírt, és nincs túlbonyolítva. Egyúttal látványos bizonyosságot ad arról a közhelyes igazságról, hogy a látszat olykor csal. 1958-ban a következő szereposztással játszották: Renee Asherson (Laura Warwick), Nigel Stock (Michael Starkwedder), valamint Violet Farebrother (id. Mrs. Warwick), Christopher Sandford (Jan Warwick), Paul Curran (Henry Angell), Roy Purcell (Julian Farrar), Winifred Oughton (Miss Bennett), Michael Golden (Thomas felügyelő), Tenniel Evans (Cadwallader őrmester) és Philip Newman (a holttest). A darabot Hubert Gregg rendezte.

A kritikák egyhangúan lelkesedtek érte, sokan ellentétbe állították az új darab sikerét az *Ítélet* korábbi bukásával. „Legutóbbi darabja, az *Ítélet* bukása után – írta a *Daily Telegraph* kritikusa –, bizonyos körökben felmerült a gondolat, hogy talán a Scotland Yardot kellene hívni annak felderítésére, ki ölte meg Agatha Christie-t. De *A váratlan vendég*, ami tegnap este a Duchessben színpadra került még jóval azelőtt, hogy a legutóbbi kudarcának visszhangja elhalt volna, arra utal, hogy a holttestben még nagyon is sok az élet. Christie krimiírói hírnevének eltemetése meglehetősen elhamarkodottnak bizonyult.” A *Guardian* a beszámoló és a kritika ötvözetét kínálta: „Csupán hét héttel azután, hogy Agatha Christie legutóbbi darabját kifütyülték, a 66 (*sic*) éves idős hölgy tegnap este dacosan visszatrappolt a londoni színházi életbe. Egy új bűnügyi

történettel készült. A páholy mélyéről figyelt, sápadtan és izgatottan... De ezúttal egyetlen fütty sem hangzott fel. Semmi goromba közbekiabálás. És a végén azt a fajta elismerő tapsot hallotta, ami az *Egérfogót* hatodik éve tartja színpadon."